

Dữ Lang Cộng Vũ

Contents

Dữ Lang Cộng Vũ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	46
25. Chương 25	48
26. Chương 26	50
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	60
32. Chương 32	62
33. Chương 33	64
34. Chương 34	67
35. Chương 35	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37	75

Dữ Lang Cộng Vũ

Giới thiệu

Edit: Tiểu Vũ Thể loại: hiện đại, nam nam sinh tử, bá đạo mỹ công vs ôn nhu cường thụ, ảm áp điền văn (nhưng hem p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-lang-cong-vu>

1. Chương 1

Hắn vẫn nghĩ rằng cùng người kia gặp nhau chính là ngẫu nhiên.

Nhưng là, hắn sai lầm rồi, thế giới này vẫn tồn tại tất nhiên...

Mùa thu tới gần, bên ngoài gió lạnh từng trận vù vù thổi qua. Thời tiết rét lạnh cũng không ảnh hưởng tới phòng khách náo nhiệt lúc này, từng nhóm người trang phục khác nhau đứng ven một lối đi, những người quen biết tụ tập thành một vòng tròn nhỏ kể cho nhau những chứng kiến ngày hôm nay, những đôi tình nhân tay trong tay đi vào sàn nhảy, một bên nghe nữ ca sĩ trên đài dùng thanh âm nhu tình hát một ca khúc trữ tình tràn đầy tình cảm, một bên ở sàn nhảy ôm nhau nhẹ bước chậm rãi khiêu vũ theo điệu nhạc.

Không khí vui vẻ, thoải mái cũng không hấp dẫn đến một người thanh niên, hắn mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, con người đen sắc bén nhìn khắp mọi góc ngách, rồi mới đem ánh mắt vẫn theo vờn quanh ở trong đám người chuyển tới tiếp nhận một ly rượu trong tay người phục vụ, không nghĩ ngợi trực tiếp một ngụm uống cạn.

Người phục vụ mỉm cười nhìn hắn đem trả lại cái ly, rồi mới từ túi trước lễ phục dạ hội lấy ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa, lặng yên không tiếng động theo con đường nhỏ mà rời khỏi nơi này, đi vào căn phòng bên ngoài cạnh hồ.

Ra đến bên ngoài hắn liền cảm giác được một trận gió lạnh thổi tới, gió lay lay thổi tung mái tóc đen mềm mại của hắn, hai mắt rạng sáng hữu thần nhìn không ra biểu tình gì. Điếu thuốc lá trên miệng ở hắn không tiếng động cũng chậm chậm yên lặng tắt dần, chỉ còn lại một tia tinh quang, lúc này mới nhận ra hắn vội vàng lấy tay đem thuốc lá vứt trên mặt đất, rồi mới dùng chân chậm rãi dập tắt.

Đêm nay là vũ hội từ giã độc thân của bạn thân hắn, tháng sau bạn hắn sẽ cùng một cô gái ôn nhu yêu kiều kết hôn. Tần Hành Sơn là bạn thân mười mấy năm của Thái Hiên Sinh, khi bọn họ còn đi học bên cạnh nhau thực sự rất tốt, có đôi khi Thái Hiên Sinh từng ảo tưởng khả năng cùng Tần Duy Sơn tiếp tục đi xa hơn bạn tốt, chính là khi bọn hắn rời trường đại học tham nhập xã hội hắn đồng thời nhận được tin tức bạn tốt quen với một cô gái.

Lúc ấy Thái Hiên Sinh trong lòng đặc biệt khổ sở, bởi vì hắn suy nghĩ chuyện tình xảy ra hoàn toàn không như hắn mong muốn, thậm chí có thể nói người kia sắp tự mình xây dựng một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Nhìn bộ dáng hắn cùng bạn gái hạnh phúc nói chuyện với nhau, Thái Hiên Sinh trong lòng ngũ vị tạp trần, thậm chí có đôi khi hắn hận không thể vọt tới trước mặt bọn họ, tự mình đem người kia ôm vào trong lòng, rồi đem một đồng lời nói tàn nhẫn mà vứt cho cô gái kia.

Nhưng là, hắn lại không làm được.....

Hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn bọn họ, tự mình đau lòng. Bởi vì hắn biết nếu tự mình nói ra miệng, như vậy tình bạn giữa hắn và người kia lập tức tan rã, thậm chí cuối cùng chẳng còn lại gì.

Nhìn người kia hạnh phúc vui vẻ tươi cười, nguyên lai tự mình cho rằng dù sao thống khổ như vậy, bất quá đổi lại nụ cười của hắn. Thái Hiên Sinh tựa hồ cũng nhất thời hiểu được, cho nên hắn rời địa phương tràn ngập vui cười kia, đi vào tiểu hồ bên ngoài này ý định tự mình làm đầu mình tỉnh táo, đừng vọng tưởng quá nhiều.

Nửa ngày, lặng yên đứng ở bên hồ hắt tựa hồ nghe được ở gần đó truyền đến tiếng con gái như có như không rên rỉ, đương nhiên hẳn lập tức hiểu được những người này thích tại dã ngoại làm một số sự tình. Vốn hẳn hẳn là lập tức rời đi nơi này, trở lại phòng khách làm như không nghe không nhìn thấy chuyện gì.

Nhưng đêm nay Thái Hiền Sinh lại không biết vì cái gì sinh ra một trận cảm giác chán ghét, hướng về phía phát ra thanh âm liếc mắt một cái, phát hiện thanh âm kia đến từ mặt sau núi đá giả bên hồ. Trong lòng suy nghĩ đến tột cùng là dạng cầu nam nữ nào thế nhưng có thể ở ngoại viên nhà bằng hữu của chính mình làm ra hành vi vô sỉ như vậy, Thái Hiền Sinh không chút hoang mang bước nhẹ tới gần mặt sau tòa núi giả kia.....

“A..... Thật thoải mái A a a.....” Chỉ thấy một cô nàng đầu tóc hỗn độn, trên thân trần trụi lộ ra bộ ngực đầy đặn bị một thanh niên đặt ở dưới thân, hai tay gắt gao ôm lấy người này, va chạm thân dưới càng không ngừng rên rỉ.

Bị *** đánh sâu vào hạ thân, cô gái cũng không phát hiện Thái Hiền Sinh về mặt không chút thay đổi đứng ở hòn đá giả đối diện nhìn bọn họ, cho đến khi cô lơ đãng mở hai mắt mơ hồ mới phát hiện lúc này đối diện có người đang xem bọn họ, vội vàng sợ đến mức cô gái ở bên ngoài yêu đương vùng trộm này sững sốt. Nhất thời tỉnh táo lại khiến cho thân thể vốn đang đắm chìm trong *** không thể lại tiếp tục phản ứng, cô lập tức muốn đẩy người trên người cô ra, nhẹ giọng quát to một tiếng: “A! Có người đến!”.

Mà người đưa lưng về phía Thái Hiền Sinh tựa hồ không nghe tiếng nữ tử kêu to, tiếp tục khiêu khích phía dưới thân cô, hung hăng va chạm cuối, ở trong cơ thể cô phóng ra dục vọng của mình. Nhận thấy người ở trong cơ thể mình phóng ra nhiệt dịch, cô rên nhẹ yếu ớt đồng thời cũng tự mình đạt tới cao trào.

“Anh mau tránh ra, có người nhìn chúng ta.....”. Cô gái lại dùng sức ý đồ đẩy người thanh niên đó ra, dùng ánh mắt ý bảo ở phía sau có người.

Người thanh niên tới giờ mới hiểu vì sao cô gái này vừa rồi có ý kháng cự như vậy, quay đầu dùng một đôi con ngươi đen sắc bén nhìn chăm chú người trong bóng đêm cũng đang chăm chú nhìn chính mình, buông người trong lòng ra đứng dậy, dường như đã chỉnh trang lại quần dưới thân, cô gái dường như cũng chuẩn bị xong quần áo.

“Tôi không nghĩ tới, bây giờ còn có người rình coi người khác làm tình. Chẳng lẽ anh cũng muốn thử?”. Trên môi gợi lên nụ cười tà ác, người đó như cười như không đi đến trước mặt Thái Hiền Sinh.

Để người kia tới gần mình, Thái Hiền Sinh mới nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, một đôi mắt xéch xinh đẹp mà dụ hoặc lòng người, lơ đãng gợi lên mỉm cười quả thật làm cho phái nữ có cảm giác mê luyến hẳn. Không nhìn ngôn ngữ trêu chọc của người nọ, hắn về mặt đứng đắn mở miệng nói: “Tôi chỉ là cảm thấy kỳ quái nay còn có người thích bên ngoài yêu đương vùng trộm mà không có thói quen muốn đi khách sạn thuê phòng.”.

Người nọ nghe thấy, chính là ha ha cười. Bởi vì hắn cảm thấy không cần tự mình cùng một người ngoài giải thích vì sao hắn muốn cùng phụ nữ làm ở bên ngoài, chỉ cần là hắn thích dạng thể nào, phái nữ cũng sẽ cam tâm tình nguyện vì hắn ở nơi đó làm loạn.

Hai người đàn ông cho nhau ánh nhìn, hai bên đều không có nói thêm một lời nào. Mà nguyên bản cô gái ở đằng sau đã sớm không thấy bóng người, xem ra là sợ đợi có càng nhiều người tới nơi này phát hiện ra sự tồn tại của cô.

“A! Nguyên lai người ở trong này a, Hiền Sinh.”. Đột nhiên, phía sau Thái Hiền Sinh truyền đến tiếng kêu to của một người, Thái Hiền Sinh lúc này mới quay đầu, nguyên lai người tới là Tần Hành Sơn, cũng là nhân vật chính quan trọng nhất của vũ hội đêm nay.

(1) Ngũ vị tạp trần: 5 vị của nhân gian – Ngọt, chua, cay, mặn, đắng

(2) Chỗ này có thể để là tuôn hoặc xả nhưng ta thích từ thổ lộ :3

Tiểu Vũ: Mắt xéch a, mắt xéch a, xéch a, xéch a, xéch, xéch, xéch... hát :v:v:v

Thích mắt xéch? nghĩ nghĩ ko hiểu lắm, cơ mà Quân thật hi vọng nàng lần sau cũng năng suất như thế này (ngày/c) thì Quân hp nhiều hơn nữa a kq nhưng công việc beta thật vất vả =.=|||

2. Chương 2

Tần Hành Sơn mang một cặp kính mắt gọng vàng, bộ dáng nho nhã làm cho người ta cảm thấy hần hẩn là một vị văn nhân mới đúng, nhưng là công việc của người này lại cùng người khác nói tương phản. Tần Hành Sơn là đại tổng tài của Tần gia, thân phận trên vạn người dưới một người không chỉ làm cho giá trị con người của anh ta tăng thêm, hơn nữa đồng thời những cô gái muốn làm vợ anh nhiều đến không liệt kê hết được.

Nhưng là, người này không phải như lời đồn đại là loại hoa hoa công tử, Thái Hiền Sinh cùng anh tiếp xúc như thế nhiều năm qua, Thái Hiền Sinh vẫn biết rõ người bạn này kỳ thật là một người si tình. Anh yêu cô gái so với hần hơn 5 tuổi, là thâm gia năm đó có giao dịch cùng Tần gia. Nhưng là, mười năm phong thủy chuyển dời, cái gọi là thâm gia năm đó cũng không còn như dĩ vãng.

Hơn nữa một thế hệ mới bắt đầu của thâm gia còn cùng hắc đạo có quan hệ, cho nên làm cho thâm gia sau khi bị tra ra cùng hắc đạo có liên quan đến thuốc phiện, từ đó về sau suy sút không dậy nổi. Mà cô gái Tần Hành Sơn thích bởi vì biết gia tộc mình phía sau đen tối, từng cùng Tần Hành Sơn đưa ra lời chia tay, nhưng là sau cùng vẫn bị Tần Hành Sơn kiên trì theo đuổi, tình yêu trước sau như một không thay đổi làm cho cảm động, đồng ý cùng anh nắm tay, cùng đi đến già.

“Ha ha, tôi tìm cậu thật lâu, sao không ở phòng khách cùng mọi người nói chuyện phiếm, chạy đến bên ngoài hứng sương lạnh a!”. Tần Hành Sơn trên mặt mỉm cười tiêu sái đến gần Thái Hiền Sinh, đồng thời anh còn phát hiện có người khác ở đây.

“Anh họ, sao không thấy chị dâu đi cùng anh?”.

Thái Hiền Sinh chỉ nghe thấy thanh niên phía sau gọi Tần Hành Sơn một tiếng anh họ, không khỏi lập tức vạn phần kinh ngạc. Cậu chưa từng nghe Tần Hành Sơn nói qua mình có một người em họ, nay gặp được người này tự xưng em họ chính là cảm thấy giống như từ hư vô mà đi ra.

Tần Hành Sơn nghe được tiếng thanh niên kêu to, khẽ cười một tiếng: “Em họ, sao cậu lại ở nơi này? Không lẽ cậu cùng bạn tốt của anh giống nhau thích hứng sương ngoài trời lạnh?”.

“Hành Sơn, người này là em họ của cậu?” Thái Hiền Sinh vẽ mặt kinh ngạc chỉ thanh niên kia nhìn Tần Hành Sơn hỏi.

“Đúng vậy, Hiền Sinh. Tôi nhất định là quên nhắc với cậu tôi có một người em họ, ha ha. Giới thiệu với cậu một chút, đây là Tần Phát Huy em họ tôi.” Tần Hành Sơn hướng về phía trước vỗ lên vai em họ mình, rồi mới tiếp tục nói. “Em họ, đây chính là người bạn tốt anh vẫn nhắc với cậu Thái Hiền Sinh, là bạn tốt nhất của anh họ cậu, ha ha.” Tần Hành Sơn đêm nay tâm tình vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không có để ý đến hai người kia trong lúc đó sinh ra một tia mùi vị khó.

Tần Phát Huy hướng anh họ mình gật gật đầu, rồi mới đi tới bên Thái Hiền Sinh vươn ra tay trái của mình, cung kính nói: “Chào anh, Thái Hiền Sinh”.

Nhìn người cùng trước đó khác biệt. Tần Phát Huy bộ dáng không giống với kẻ nơi nơi lưu tình, lúc này rất lễ phép hướng chính mình vươn tay trái, Thái Hiền Sinh có một loại ảo giác tựa hồ vừa rồi một màn nam nữ yêu đương vụng trộm kia chỉ là tưởng tượng, nhưng là Thái Hiền Sinh tin tưởng chính mắt mình nhìn thấy, bởi vậy cậu cảm thấy người thanh niên trước mắt này hẳn là một kẻ có vẻ giỏi tự mình nguy trang thôi. “Xin chào, em họ của Tần Hành Sơn.” Không có bao nhiêu thêm do dự, hần cũng tự mình vươn tay cùng đối phương nắm một chút.

“Ha ha, sao mấy người khách khí như vậy a!” Tần Hành Sơn hướng hai kẻ dở hơi cười ha ha cười phá lên, một tay vỗ vai Thái Hiền Sinh, nói: “Em họ này của tôi a, chính là kiểu người cực kỳ thẹn thùng khách khí. Cho nên a, Hiền Sinh cậu có thời gian thì giúp tôi chiếu cố nó nhiều một chút.”.

Không thể nào? Em họ của cậu thực thẹn thùng?! Thái Hiền Sinh nghe thấy Tần Hành Sơn giải thích, nhìn lại về phía kẻ mặt không chút thay đổi Tần Phát Huy kia, nhin không được theo bản năng lộ ra một chút

xem thường, không cần phải nói Tần Hành Sơn nhất định là bị em họ tốt này lừa gạt, xem ra gia khóa trước mắt này chẳng những nguy trang, còn nguy trang thực thành công!

Nhìn thời tiết càng ngày càng lạnh, Tần Hành Sơn lập tức hướng bọn họ đưa ra đề nghị trở về, hai người kia cũng đồng thời gật đầu đồng ý. Tần Hành Sơn đi ở đằng trước, Thái Hiên Sinh cùng Tần Phát Huy đi ở phía sau.

“Nếu anh dám nói ra chuyện đêm nay, cẩn thận tôi không khách khí với anh!” Không biết đi ở phía sau mình bao lâu Tần Phát Huy bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh mình, hung tợn nhỏ giọng nói lời uy hiếp Thái Hiên Sinh.

“Xin yên tâm, tôi đối với loại chuyện này hoàn toàn không có thói quen hứng thú nơi nơi nói lung tung.” Thái Hiên Sinh liếc mắt Tần Phát Huy bên cạnh một cái, mang theo ánh mắt khinh miệt mở miệng phản bác. Xem ra gia khóa này ngoại trừ thực thành công nguy trang ở trước mặt Tần Hành Sơn, còn tại trước mặt mỗi người Tần gia nguy trang thành một thiếu niên tốt.

“Anh ——” Tần Phát Huy thật không ngờ bạn tốt của anh họ căn bản không sợ hãi uy hiếp của mình, còn dùng vẻ mặt bình yên cùng mình phản bác. Rất lớn gan, không sai. “Dù sao anh cẩn thận tôi một chút!” Lại bỏ thêm một lời uy hiếp, bước chân nhanh hơn quay trở về phòng khách.

Thái Hiên Sinh thấy động tác của gia khóa kia, ngữ khí giống như trẻ con, không khỏi xúc động muốn cười trộm. Lắc lắc đầu lập tức trở về trong đám đông.

“Bác sỹ Thái, bệnh nhân phòng bệnh 301 giống như lại phát tác.” Một y sỹ tuổi còn trẻ rất lễ phép tiêu sái đến trước mặt Thái Hiên Sinh, vẻ mặt lo lắng nhìn vị bác sỹ nổi danh bệnh viện này hy vọng hắn có thể giúp nàng giải quyết vấn đề.

Sau đêm đó, Thái Hiên Sinh tiếp tục cuộc sống vội vàng bận rộn ở bệnh viện, thân là một vị bác sỹ danh dự không tời ở bệnh viện này, cậu sâu sắc hiểu được tầm quan trọng của cứu trị bệnh nhân. Cậu lập tức theo y tá đi vào phòng bệnh 301, trên một cái giường bệnh nhân toàn thân động kinh không ngừng ở trên giường chấn động.

Thái Hiên Sinh lập tức giúp bệnh nhân này cởi bỏ áo, cổ tay áo, làm cho đường hô hấp thông, tựa đầu, thân thể hướng một bên, để ngừa nước miếng, tràn vào làm ngộp thở. Rồi mới ngẩng đầu hỏi y tá trước mặt “Hắn hôm nay ăn cái gì lung tung?”

Y tá lập tức hồi đáp: “Không có a, hắn hôm nay chưa ăn cái gì, đột nhiên bị như vậy.”

Cẩn thận quan sát bệnh nhân này thời điểm phát tác làm sao co rúm, Thái Hiên Sinh lập tức kêu y tá lấy thuốc lại tiêm cho bệnh nhân, đợi lát sau bệnh nhân thân thể chậm rãi không còn kịch liệt động kinh toàn thân.

Bệnh nhân này trước đó bởi vì tai nạn xe cộ phải vào bệnh viện, Thái Hiên Sinh sau khi trải qua quan sát cảm thấy bệnh nhân này có thể là thời điểm tai nạn xe cộ não tổn thương sinh ra động kinh toàn thân, rồi hắn cùng y tá giải thích một phen, mới yên tâm rời đi.

“Hello Bác sỹ tốt”. Vừa đi ra khỏi phòng bệnh Thái Hiên Sinh đã nghe thấy một tiếng vui cười, ngẩng đầu chỉ thấy một người.

“Cậu sao lại ở chỗ này, Tử Minh.” Thái Hiên Sinh thực kinh ngạc Hứa Tử Minh thật lâu không thấy xuất hiện trước mặt mình, dù sao cách lần tụ hội trước đã nhiều năm, anh cũng chưa cùng những người khác liên hệ lại. Cho nên thời điểm Hứa Tử Minh xuất hiện trước mặt anh, khó tránh khỏi kinh ngạc.

Hứa Tử Minh lấy tay che mũi, nhìn bốn phía vẻ chán ghét, “Cậu nghĩ rằng tôi nguyện ý tới nơi này sao? Mùi vị nơi này thật khó chịu!” Mùi thuốc ở bệnh viện sẽ chỉ làm cho hắn có cảm giác muốn nôn mửa, muốn sớm rời đi nơi này hắn vội vàng cầm thư mời trong tay đưa cho Thái Hiên Sinh, “Đây đây là trưởng lão bảo tôi giao cho cậu.”

Thái Hiên Sinh tiếp nhận thư mời liếc nhìn Hứa Tử Minh một cái, mở miệng nói: “Không phải cách lần tụ hội tới còn một thời gian sao? Sao trưởng lão hiện tại lại ... bọn họ tụ tập cùng một chỗ?”

Hứa Tử Minh đối với vấn đề của Thái Hiền Sinh chính là nhún nhún vai, khoát hai tay, vẻ mặt biểu lộ bộ dáng không biết. “Không còn sớm, tôi phải đi, bác sỹ làm việc tốt ” Vỗ nhẹ bả vai Thái Hiền Sinh, liền xoay người bước đi.

Thái Hiền Sinh mặt không chút thay đổi ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú thư mời trong tay một lúc, đem thư bỏ vào túi trước áo, rồi mới xoay người rời đi.

3. Chương 3

Từ khi bắt đầu thời đại viễn cổ, tổ tiên lang tộc cùng nhân loại có quan hệ mật thiết. Giống loài này có tính quần cư cực cao, bình thường do một đôi ưu tú lãnh đạo. Bầy sói có tính kỷ luật lĩnh vực, hơn nữa cũng đều là phạm vi hoạt động này, nếu trong đàn số lượng gia tăng, lĩnh vực phạm vi sẽ thu nhỏ lại (@@)

Ở cùng một khu vực, con người là giống loài tiến hóa cao cấp chúng nó quen thuộc. Tùy theo năm tháng trôi qua, xã hội loài người dần dần càng tiến bộ, anh chị em đồng loại của chúng bị sát hại tàn nhẫn dưới súng ống của nhân loại, đồng thời bầy sói bị buộc rời xa nơi chôn rau cắt rốn tìm kiếm quốc gia lý tưởng của mình.

Nếu có người từng nhắc với Thái Hiền Sinh về truyền thuyết “Lang nhân”, như vậy Thái Hiền Sinh lập tức đồng ý ý tưởng này. Dù sao chuyện xưa ở thời Trung Cổ quả thật có kẻ gặp trăng tròn tiến hóa thành người sói, chỉ có Thái Hiền Sinh cùng đồng loại của hắn mới biết sự thật trong đó.

Từ lúc nhân loại chiếm cứ tình cầu màu xanh càng ngày càng nhiều, số lượng bầy sói cũng dần dần giảm bớt, vì bảo vệ nhóm huyết mạch cuối cùng còn lại của bầy sói. Tổ tiên chúng theo thiên thần chỉ đạo tiến hóa thành cái gọi là “Con người”, nói cách khác ở xã hội loài người chúng lấy tư thái con người xuất hiện, mà chỉ có đồng loại chúng mới có khả năng thấy rõ thân phận thật sự của chúng....

Nhưng là, các trưởng lão lang tộc sẽ không quên đi chúng sinh hoạt tại nhân loại xã hội khó khăn ra sao, đồng thời không thể quên sứ mệnh của chính mình. Bởi vậy đề xướng vài năm triển khai một lần tụ hội....

Sau một ngày bận rộn công tác, Thái Hiền Sinh lái xe về nhà, cởi áo khoác trên người, rồi mới tùy ý ngồi trên ghế sofa. Trong tay là thư mời hôm nay lấy từ Hứa Tử Minh, chậm rãi xé mở rồi phong thư rút từ bên trong ra tờ giấy, mở ra liền thấy: Quả nhiên như lời Tử Minh, trên tờ giấy là trưởng lão tự mình ký tên, nội dung là sau cuối tuần sẽ có một lần tụ hội.

Sau khi xem toàn bộ nội dung bức thư, tùy tay để tại bàn trà. Thái Hiền Sinh mặt không chút thay đổi hướng sofa dựa lưng vào, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tuy rằng hắn biết mình không phải con người chân chính, nhưng đáy lòng hắn vẫn hướng tới muốn ở xã hội loài người sống thật tốt. Nhưng mà, lang tộc bang nhân tụ hội lại lúc nào cũng giống như khắc khắc cảnh báo mình, nói cho mình đừng tự quên mình mang trong mình dòng máu sói.

Thái Hiền Sinh là con của người lãnh đạo trước của lang tộc cùng một người nữ nhân loại, vốn là lang tộc chủ trương duy trì thuần khiết huyết thống, nhưng bởi vì số lượng sói chậm rãi giảm bớt, các trưởng lão tựa hồ cũng phải thả lỏng, mở một con mắt nhắm một con mắt làm bộ Thái Hiền Sinh là thuần khiết huyết thống sinh ra.

Bởi vì sau khi Thái Hiền Sinh sinh ra cha mẹ liền song song bỏ mình, từ nhỏ đến lớn hắn vẫn là do người trong lang tộc thu dưỡng. Sau khi hắn lớn lên thì hắn liền rời khỏi nơi đó, dần dần hòa vào xã hội loài người. Có đôi khi Thái Hiền Sinh nghĩ rằng tại sao hắn không phải một con người chân chính, nếu là như vậy, có phải tốt biết bao nhiêu? Hoặc là có thể nói, nếu hắn là một con người chân chính, như vậy hắn có thể trực tiếp thổ lộ tình cảm với Tần Hành Sơn....

Nghĩ đến đây Thái Hiền Sinh từ bao thuốc rút ra một điếu, châm thuốc hút, đầu cúi thấp đôi mắt tối đen thâm trầm như đang suy nghĩ điều gì....

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhoáng mắt một cái đã đến ngày tụ hội cuối tuần.

Thái Hiền Sinh tạm biệt đồng nghiệp ở bệnh viện, chạy xe trên đường cao tốc hướng tới vùng ngoại thành. Sau khi chạy xe nhiều giờ, cũng sắp đến nơi. Lang tộc không chỉ có hân, còn có người khác sống ở xã hội loài người, họ đều có thể lực rất lớn, ở nơi ngoại thành bốn phía rừng núi bao quanh không người yên tĩnh mua mấy căn biệt thự, cung cấp cho các trưởng lão lớn tuổi ở lại.

Thái Hiền Sinh từ trong xe đi ra, đứng ngoài biệt thự nhìn xa bốn phía, cho dù qua bao nhiêu năm nơi này vẫn không có gì thay đổi, vẫn im lặng như vậy.

Dường như người trong biệt thự nhận thấy có người đang đi lại gần, vội vàng mở ra cổng lớn biệt thự, chỉ nhìn thấy xa xa là quần gia luôn ở tại biệt thự chiều cổ các trưởng lão.

“Thái thiếu gia, thật lâu không gặp.” Quần gia vẻ mặt cung kính hướng Thái Hiền Sinh chào.

“Quả thật lâu không gặp, ha ha.” Thái Hiền Sinh nở nụ cười, rồi mới theo quần gia dẫn đường vào biệt thự.

Lúc này, phòng khách biệt thự không chỉ có hân, còn có những người khác ở đây. Đang tại phòng khách ăn cái gì đó Hứa Tử Minh mắt sắc phát hiện Thái Hiền Sinh đứng ở cửa, vội vàng hướng hân chạy tới, vẻ mặt mang ý cười, “Cậu cuối cùng cũng đến a chúng tôi chờ cậu thật lâu nga ” Nói xong, liền ôm lấy cánh tay Thái Hiền Sinh hướng bên kia đi đến.

Đối mặt Hứa Tử Minh nhiệt tình, Thái Hiền Sinh chính là mang theo nụ cười, đồng thời hướng mặt một vài người nói một tiếng chào, rồi mới theo Hứa Tử Minh đi đến cạnh bàn ăn.

4. Chương 4

Khi Thái Hiền Sinh hướng bàn ăn đi đến, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy phía trước tộc trưởng lang tộc hướng mình đi tới. Một vị lão nhân hơn chín mươi tuổi, một đầu tóc bạc vì năm tháng thay đổi, nhưng thân thể cũng không bị tuổi tác bệnh tật đánh bại, vẫn như trước đứng thẳng lưng. Ông mang bộ mặt hiền lành cười tủm tỉm tới gần Thái Hiền Sinh, nhiệt tình cầm tay hân, nói: “Tiểu Thái, cuối cùng cũng đến ha ha ”

. Nhìn trưởng lão vì năm tháng điêu khắc dần dần làm khuôn mặt già đi, Thái Hiền Sinh trong lòng không khỏi sinh ra thương cảm. Thời điểm mình còn nhỏ, trưởng lão vẫn đặc biệt chiều cổ mình, mặc kệ mình có huyết thống thuần khiết hay không, cho nên đối với Thái Hiền Sinh ngoại trừ cha mẹ cho hân sinh mệnh thì trưởng lão chính là một người cha thân thiết khác của hân, nghĩ đến đây, hân muốn đem thiên ngôn vạn ngữ nói chuyện vài năm không gặp với trưởng lão, nhưng hân lại do dự, chỉ lẳng lặng đáp: “Trưởng lão, thoát nhìn thân hình người thực khỏe mạnh a!”

Trưởng lão nghe vậy, lắc đầu, thở dài nói: “Ta a già đi không giống các con tuổi trẻ, còn có rất nhiều năm đâu ”

. Trưởng lão một bên nắm tay Thái Hiền Sinh, một bên dẫn hân đi đến chỗ ngồi. “Tiểu Thái, con hiện tại càng ngày càng giống cha con, đặc biệt là đôi mắt này, hoàn toàn giống với cha con, ha ha ”

. Khi hân còn rất nhỏ, cha mẹ hân liền song song qua đời. Nhưng, Thái Hiền Sinh được trưởng lão nuôi nấng cũng rất ít khi nghe trưởng lão nhắc tới cha mình, mà ngày hôm nay trưởng lão nói một lời làm cho hân ngoài ý muốn có cảm giác ấm áp, cho nên hân mỉm cười gật đầu, lẳng lặng nghe trưởng lão bắt đầu kể về người cha hân chưa bao giờ gặp mặt. “Tiểu Thái a cha con thực là một thủ lĩnh tốt, chỉ tiếc a.....”

Trưởng lão nói đến một nửa, tạm dừng một chút, rồi mới tiếp tục nói: “Ha ha, con xem ta, nói mãi nói mãi quên mất nơi này còn có khách đâu!”

Nguyên bản cùng Thái Hiền Sinh nói việc nhà trưởng lão dường như lưu ý đến ánh mắt những người khác trên bàn cơm, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, rồi mới vội vàng tiếp đón Thái Hiền Sinh ngồi xuống. “Xem ra trưởng lão đặc biệt thích cậu bác sĩ tốt ”

Ngồi ở bên cạnh Thái Hiền Sinh, Hứa Tử Minh cọt nhả hướng hần nhỏ giọng nói. Mà Thái Hiền Sinh cũng chỉ quay đầu, nở nụ cười không mở miệng đáp lại. Trưởng lão trở lại chỗ ngồi của mình, vội vàng gọi quản gia bắt đầu bày đồ ăn. Chậm rãi, phòng khách chỉ còn nghe thấy tiếng những vị khách động đũa ăn cơm. (TV: chém) Thời điểm mọi người ăn được một lúc, trưởng lão ngừng tay đặt đũa, ý bảo mọi người im lặng một chút, tựa hồ có chuyện muốn nói. “Tôi hiện tại có một việc quan trọng muốn nói cho mọi người, xin mọi người nghe một chút.”

Rồi ông mới lại tiếp tục nói: “Tôi tự biết mình tuổi tác đã cao, đã không có khả năng quản lý chuyện trong tộc Cho nên, trước khi tôi chết, tôi nghĩ sẽ viết một phần di chúc thông báo cho mọi người ai là vị thủ lĩnh lãnh đạo tiếp theo trong tộc!”

Lời này trưởng lão vừa nói ra, tụ tập ở bên cạnh bàn ăn mọi người bắt đầu sôi trào nghị luận, có ít người đã bắt đầu nhỏ nhẹ lời nói vụng trộm bàn tán với nhau, mà có ít người lại lẳng lặng ngồi trầm tư, trong đó bao gồm Thái Hiền Sinh. Không nghĩ tới lần này tụ hội lại là lý do này, nhìn trưởng lão tuổi tác đã cao, hần không khỏi mở miệng nói: “Trưởng lão, có phải hiện tại nói chuyện này có chút sớm quá?”

Trưởng lão hướng Thái Hiền Sinh lắc đầu phủ nhận, rồi mới nói với hần: “Tiểu Thái, ta tự biết tình trạng thân thể mình. Ta nhường chỗ càng sớm, làm cho người trẻ các con nhanh chóng thích ứng với người lãnh đạo mới, không phải rất tốt sao?”

“Nhưng là.....”

Con có thể giúp trưởng lão trị liệu a. Câu sau Thái Hiền Sinh nghẹn ở trong cổ họng, không biết làm sao nói ra. Đúng vậy, trưởng lão quả thật đã già đi, mà sau những lời của trưởng lão đêm nay, Thái Hiền Sinh có thể lường trước đến sau này trong tộc có khả năng sẽ xuất hiện một số chuyện. “Không lẽ Thái Hiền Sinh cậu không nghĩ trưởng lão đến lúc an hưởng tuổi già sao?”

Đột nhiên, bàn ăn đối diện Thái Hiền Sinh truyền ra một tiếng nói nam tính đầy trêu tức. Thái Hiền Sinh ngẩng đầu nhìn phía đối diện, phát hiện Nguyên Sâm một tay chống cằm vẻ mặt mang ý cười nhìn mình. Người này tên là Nguyên Sâm, là thuần khiết huyết thống do em trai của cha cùng một người phụ nữ trong tộc sinh ra, nhìn Nguyên Sâm khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, vẻ mặt bộ dáng như đùa như không, Thái Hiền Sinh vẫn không có hảo cảm đối với hần. Bởi vì hần mơ hồ cảm giác được người con trai này tuy rằng nhìn bề ngoài bộ dáng cả người lẫn vật vô hại, nhưng cũng là kẻ tràn ngập dã tâm hùng hực. Đối với Nguyên Sâm miệng hỏi chất vấn, Thái Hiền Sinh đáp lại: “Không có chuyện như vậy..... tôi đương nhiên muốn trưởng lão có thể.....”

“Vậy được rồi!”

Nguyên Sinh không chút khách khí ngắt lời Thái Hiền Sinh, rồi mới nhìn hướng trưởng lão, mỉm cười nói: “Trưởng lão, đối với đề nghị của người, chúng con đương nhiên vui nhận. Hơn nữa chúng con cũng hy vọng trưởng lão có thể mau chóng an hưởng lúc tuổi già, đúng hay không mọi người?”

Nói xong, hướng mọi người trong bàn ăn liếc mắt một cái. Mọi người dường như cũng muốn cho Nguyên Sâm một cái mặt mũi, sau khi Nguyên Sâm nói xong mọi người cùng nhau trề miệng một lời vội vàng gật đầu nói phải. Dường như nhận thấy mình nói gì sau đó cũng không hiệu quả, Thái Hiền Sinh đành cúi thấp đầu không lên tiếng. “Ha ha vậy là tốt rồi mọi người đều có lòng đem nay chúng ta đoàn tụ thật tốt!”

Trưởng lão mang theo ý cười, từ trên bàn giơ lên một ly rượu nho, ý bảo muốn cùng mọi người một hơi cạn sạch. “Chờ một chút, trưởng lão. Thật ra con cũng có việc muốn cùng mọi người thương lượng một chút, không biết có được không?”

Nguyên Sâm vẻ mặt xin lỗi ngắt ngang việc kính rượu trưởng lão, thật cẩn thận dùng ánh mắt bảo trưởng lão. Tuy rằng Nguyên Sâm thoát nhìn thực có lỗi quấy rầy trưởng lão hưng trí, nhưng Thái Hiền Sinh theo ánh mắt nhìn ra được gia khóa này căn bản chính là cố ý đến quấy rối! Trưởng lão nghe vậy, lập tức buông ly rượu trong tay, tò mò dò hỏi: “Cuối cùng thì là chuyện gì? Nguyên Sâm, nói thẳng đi”

Nguyên Sâm nhìn thấy mọi người đều dừng lại động tác, đồng loạt chăm chú nhìn mình tiếp theo làm cái gì. “Cảm ơn trưởng lão thứ lỗi, con chỉ muốn nhờ mọi người giúp con thương lượng một chút việc thôi.”

Nói xong, Nguyên Sâm vỗ tay, dùng ánh mắt ý bảo thuộc hạ của hần đi làm việc. Nhìn Nguyên Sâm bộ

dáng vẻ mặt thần bí, mọi người tò mò người người đều đoán xem Nguyên Sâm cho bọn họ kinh hỉ gì.

5. Chương 5

Đang lúc mọi người nhỏ giọng thảo luận với nhau kiêm chờ đợi sự việc trong lời Nguyên Sâm đến cuối cùng là cái gì, không bao lâu nhìn thấy hai thuộc hạ của hắn đem một người đàn ông hai tay hai chân bị trói chặt, ánh mắt mông lung đã sớm hôn mê đưa đến trước mặt mọi người.

Vì cái gì người này lại ở chỗ này?! Khi Thái Hiền Sinh nhìn đến người đàn ông bị thuộc hạ của Nguyên Sâm nâng vào khuôn mặt có điểm quen thuộc lại có điểm xa lạ, tự hỏi trong đầu nửa ngày trong lòng lập tức hiện ra một đáp án —— Tần Phát Huy em họ của Tần Hành Sơn, dĩ nhiên là hắn!

Hoàn mỹ không dự đoán được kinh hỉ Nguyên Sâm cho mọi người lại là như vậy, Thái Hiền Sinh đã nghĩ lập tức đứng dậy chất vấn Nguyên Sâm đến cuối cùng vì cái gì đem gia hỏa này đưa đến nơi này, nhưng hành động của hắn lại bị Hứa Tử Minh lấy tay ngăn lại, ánh mắt hắn tựa hồ nói cho mình yên lặng xem xét.

Không lẽ nào Hứa Tử Minh cũng nhận biết gia hỏa này? Lúc này trong lòng Thái Hiền Sinh toát ra một đoàn sương mù, lại không biết làm sao mở miệng hỏi Hứa Tử Minh. Sau khi ngẩng đầu nhìn tình huống bốn phía xung quanh, hắn đành phải chậm rãi ngồi lại nguyên vị trí, nhìn xem Nguyên Sâm đến tột cùng đang làm trò quỷ gì!

“Nguyên Sâm, con mang người này đến là chuyện gì?” Ngay cả trưởng lão cũng đối với hành vi của Nguyên Sâm đoán không ra ý tứ.

Nguyên Sâm nghe vậy, hướng mọi người bắt đầu giải thích: “Là như vậy, vốn người này với tôi có chút liên hệ, thực ra cần bản không cần phiền toái mọi người. Nhưng là, tôi đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn cùng mọi người chơi một trò chơi.”

Mọi người thấy Nguyên Sâm vẻ mặt mang bộ dáng thần bí, đều đoán không ra người này rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô (TV: ý kiểu không biết dấu thứ gì bên trong ý!!!). Bất quá, mọi người nghe đến từ “trò chơi”, đều có vẻ thực hưng phấn, chỉ có Thái Hiền Sinh đang ngồi âm trầm nhìn Nguyên Sâm vẻ mặt hung hăng tươi cười như trước.

“Rốt cuộc anh muốn chúng ta chơi trò chơi ra sao? Dùng người anh mang đến này sao?” Có một vị đang ngồi mở miệng hỏi.

“Đúng vậy! Thật ra người này cùng em gái của một bằng hữu tôi yêu nhau, vốn đây là chuyện làm cho người ta vui vẻ.....” Nói đến một nửa, sắc mặt Nguyên Sâm thoát nhìn không tốt lắm, “Nhưng là người này lừa gạt cô ấy, đem em gái bạn tôi lừa giỡn một phen sau đó liền bỏ rơi cô bé! Tôi từ miệng người bạn mình biết được lai lịch người này, tôi đã điều tra bối cảnh hắn. Người này nghĩ trong nhà có tiền là có thể tùy ý lừa dối người khác, đây là tội không thể tha thứ!.....” Rồi Nguyên Sâm hướng mọi người giải thích cô gái bị tên đàn ông kia lừa dối cuối cùng bị thảm bao nhiêu, còn có hành vi ý đồ tự sát, làm cho mấy cô gái đang ngồi sau khi nghe sự tình cực kỳ tức giận.

Ra là chuyện như vậy.....

Thái Hiền Sinh một bên nghe Nguyên Sâm nói một bên nhìn người con trai lúc này té trên mặt đất không nhúc nhích được, tuy rằng đáy lòng hắn hiểu được em họ này của Tần Hành Sơn quả thật có điểm hoa tâm, chính là không ngờ loại chuyện này còn có thể kinh động đến Nguyên Sâm vốn rất ít quan tâm mọi việc, nói vậy người bạn kia của Nguyên Sâm nhất định phải liên hệ chặt chẽ cùng hắn mới đúng. (TV: thực quan hệ chặt chẽ mà)

“.....Cho nên, tôi nghĩ cùng mọi người chơi một trò chơi.” Nguyên Sâm chỉ tên con trai vẻ kích động, “—— chính là người này xử phạt ra sao mới tốt?”

“ Ai nha! Nguyên Sâm, loại chuyện này a rõ ràng là giao gia khảo này cho chúng ta “săn bắn” đi! Hoạt động săn bắn tiếp theo còn thiếu vài con mồi đâu! Hi hi ” Nghe xong lời nói của Nguyên Sâm, một người đàn ông trong đó hướng hẳn cười tủm tỉm đưa ra đề nghị.

Cái gì? Săn bắn? Thái Hiên Sinh vừa nghe đến từ ngữ này, nghĩ đến có phải cái kia? Nếu đem Tần Phát Huy giao cho tộc nhân kia đi săn bắn, người kia căn bản không có đường sống trở về! Cái trong lời các tộc nhân lang tộc gọi là “săn bắn”, là một tập tục từ thật lâu trước kia lưu truyền tới nay, chính là bắt giữ vài người thả vào một khu rừng rậm lớn rồi người lang tộc mới dùng súng ống hoặc là công cụ tìm kiếm người chạy trốn,(TV: chém! -) trực tiếp đánh chết hoặc là bắt lại ngược đãi đến chết.

Thái Hiên Sinh tuy rằng có một nửa huyết mạch lang tộc, nhưng đồng thời hẳn có lòng thiện lương của con người, bởi vậy đối với cái gọi là tập tục lang tộc này luôn luôn cực kỳ chán ghét, cho nên cũng không tham dự trong đó. Nay, em họ của bạn tốt mình sắp gặp loại chuyện này, Thái Hiên Sinh làm sao có thể chờ Nguyên Sâm phủ nhận khả năng còn sống.

Liếc mắt trưởng lão ngồi ở phía trên một cái, thoạt nhìn trưởng lão cũng không có ý muốn can thiệp, trong lòng Thái Hiên Sinh càng ngày càng lo lắng.

“Phải..... chủ ý này thực không tồi.....” Nguyên Sâm nghe đề nghị của người kia, lại nhìn mọi người không có hành động ý phản đối, liền lại mở miệng nói: “Quyết định như vậy đi?” Đối với hoạt động săn bắn của lang tộc, Nguyên Sâm hướng đến duy trì ý tưởng trong lòng mình.

“Không được! Tuyệt đối không thể!” Thái Hiên Sinh cuối cùng không thể nhẫn nại, bật đứng dậy từ chỗ ngồi, la lớn.

Mọi người thật không ngờ Thái Hiên Sinh luôn luôn đối với săn bắn thờ ơ lại đột nhiên nhảy ra hô to không được, đều cảm thấy rất kỳ quái, đều hướng hẳn đưa ra ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Thái Hiên Sinh phát hiện mình trở thành mục tiêu mọi người nhìn chăm chú, trong lúc nhất thời nguyên bản lời nói phản đối nghẹn ở cổ họng, lập tức im lặng.

“Nga? Vì cái gì cậu muốn phản đối? Có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý không?” Nguyên Sâm đương nhiên cũng chú ý tới Thái Hiên Sinh, đối với Thái Hiên Sinh luôn không hỏi han việc trong lang tộc, hơn nữa không phải thuần khiết huyết thống sinh ra, luôn luôn cảm thấy gia khảo này căn bản không có quyền lên tiếng trong này, chính là ngại trưởng lão yêu thích người này, Nguyên Sâm mới ra vẻ lễ phép hỏi.

“Ách.....” Đối mặt với vấn đề của Nguyên Sâm, ánh mắt của mọi người, Thái Hiên Sinh chỉ có thể đem ánh mắt hướng trưởng lão, hy vọng trưởng lão có thể nói đỡ mình. “Kỳ thực tôi biết người này, cậu ta là em họ một người bạn của tôi.....”

“Rồi sao? Không lẽ cậu muốn nói tôi tha cho người này sao?” Nguyên Sâm trừng mắt Thái Hiên Sinh đứng đối diện, nhẹ buông tay, dường như thực hiểu biết Thái Hiên Sinh bộ dáng như muốn nói cái gì, không cho là giải thích đúng nói.

“Này ” Thái Hiên Sinh đối với Nguyên Sâm đáp lại, đương nhiên đáy lòng có ý đồng ý, nhưng là hẳn lại không thể nói ra miệng. Bởi vì nơi này chỉ có hẳn là một người không thuần khiết huyết thống tồn tại, mà mọi người đối với đề nghị của Nguyên Sâm lại chắc chắn khẳng định.

Cho nên có thể nói, hẳn Thái Hiên Sinh vốn là tùy cơ ứng chiến(TV: bạn lại chém), lấy một định nhiều a.

Quân: Nàng chém thiệt nhiều a

6. Chương 6

Đang lúc mọi người chăm chú nhìn Thái Hiên Sinh cùng Nguyên Sâm nói chuyện đến cuối cùng kết quả như thế nào, trưởng lão vẫn lặng yên không lên tiếng đột nhiên cười ha ha, nhất thời đánh vỡ cục diện bế tắc

này, chỉ thấy trưởng lão chăm chú nhìn Nguyên Sâm lạnh lạnh rồi mở miệng nói: “Nguyên Sâm, đem bằng hữu của Tiểu Thái thả ra đi, coi như cho ta một nhân tình được không?”

“Trưởng lão, người nói thế quá đề cao con. Cái gì gọi là cho một nhân tình? Chỉ cần trưởng lão mở miệng nói, con sao có thể không biết đạo lý? Mọi người nói có đúng không?” Nghe lời nói của trưởng lão, nguyên bản Nguyên Sâm nhìn Thái Hiền Sinh mặt không chút thay đổi vội vàng quay đầu, trên mặt khôi phục ý cười, rồi mới quay đầu hỏi ý kiến mọi người.

Dù sao trưởng lão lang tộc lúc này là người lãnh đạo tối cao, mọi người cho dù trong lòng có ý, cũng không có khả năng mở miệng phản bác trưởng lão, rồi Thái Hiền Sinh nghe thấy cả nhà trăm miệng một lời liên thanh đầu có.

“Vậy là tốt rồi, ha ha Tiểu Thái a còn không mau nâng bạn của con dậy?” Trưởng lão cười tùm tùm xoay người ý bảo Thái Hiền Sinh nên làm sao thì đi làm.

Không nghĩ tới chuyện này được giải quyết lập tức, Thái Hiền Sinh ngoại trừ cảm kích với trưởng lão, thật sự không biết nên làm sao mới tốt. Nhìn ánh mắt mọi người chung quanh, rồi hắn mới đem ánh mắt dừng lại ở trên người Nguyên Sâm, “Nguyên Sâm, tôi thực có lỗi bạn của tôi khiến em gái bạn cậu tổn thương, nhờ cậu chuyển tới cô ấy lời xin lỗi sâu sắc nhất của tôi.”

Nguyên Sâm đối với lời nói của Thái Hiền Sinh căn bản không thêm để ý, chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì.

“Tiểu Thái, con còn không mau đi xem bạn của mình?” Nghe trưởng lão thanh âm thúc giục, Thái Hiền Sinh vội vàng gật đầu rời khỏi chỗ ngồi chạy đến trước mặt Tần Phát Huy, ngồi xổm xuống cầm con dao nhỏ thuộc hạ của Nguyên Sâm đưa sang cắt dây trói trên người Tần Phát Huy, kéo miếng vải đen trên mặt Tần Phát Huy, bất quá hiện tại Tần Phát Huy đã hôn mê, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy thế Thái Hiền Sinh mở miệng đề nghị đưa Tần Phát Huy về nhà, nhìn trưởng lão gật đầu đồng ý, hắn một mình nâng thân thể Tần Phát Huy đi ra cửa lớn.

Nhưng là hắn không ngờ thời điểm hắn rời đi cửa lớn, có một người bên khoe miệng gợn lên tươi cười thần bí khó lường.....

Đi Tần Phát Huy vào ô tô của mình, Thái Hiền Sinh khởi động xe, rời khỏi nơi tụ hội lang tộc.

Nhìn Tần Phát Huy bộ dáng hôn mê bất tỉnh, quần áo cao cấp không biết dính vết bẩn từ đâu, trên mặt ứ máu chứng tỏ Tần Phát Huy có hành động phản kháng. Chẳng lẽ cứ như vậy đem người này đến nhà Tần Hành Sơn sao? Thái Hiền Sinh một bên lái xe một bên trầm tư, nhưng là, nếu làm như vậy lấy tính cách của Tần Hành Sơn nhất định vô cùng tức giận tra hỏi đến cùng!

Cẩn thận nghĩ Thái Hiền Sinh cảm thấy cái ý tưởng vừa rồi tuyệt đối không được, cho nên hắn đành phải đem người này để ở nhà mình trước, chờ sau khi Tần Phát Huy thanh tỉnh rồi thương nghị. Quyết định xong Thái Hiền Sinh không tiếp tục lo lắng làm gì, điều khiển xe hướng nhà mình chạy.

Thái Hiền Sinh tới cửa sau nhà trọ mình thuê, đem xe chạy đến bãi đỗ xe đỗ tốt liền tiếp tục đi Tần Phát Huy trở lại nhà trọ. Bởi vì Thái Hiền Sinh không chỉ có bộ dáng anh tuấn khuôn mặt đẹp trai, hơn nữa hắn đối với người khác thực không tồi, cho nên ở nhà trọ hắn ở có rất nhiều người [đại bộ phận đều là nữ] biết hắn.

Khi hắn trở lại quản lý nhà trọ hỏi, hắn chỉ có thể nói lung tung người mình đi là một người bạn uống say. Dưới ánh mắt thần thiết của quản lý viên đi vào thang máy, Thái Hiền Sinh mới toàn thân thả lỏng thở dài một hơi, không nghĩ tới gia khóa bên cạnh kia như trước đang hôn mê, toàn bộ thể trọng người trưởng thành đặt trên người thật đúng là có điểm chật vật.

Dùng cái chìa khóa mở cửa, Thái Hiền Sinh thuận tay đóng cửa lại, rồi mới đem cả người Tần Phát Huy kéo vào trong nhà tắm, mở chốt vòi hoa sen phòng tắm, không lưu tình chút nào hướng người hôn mê Tần Phát Huy phun.

“Oa a ” Tần Phát Huy đang hôn mê lập tức bị nước lạnh như băng làm tỉnh lại, quát to một tiếng. “Tại sao lại là anh? Tôi sao lại ở chỗ này?” Mở hai mắt thấy rõ ràng gia khóa hướng mình phun nước xong, Tần

Phát Huy có vẻ thập phần kinh ngạc. Việc cuối cùng trong đầu hắn nhớ rõ là hắn đang ở bãi đỗ xe chuẩn bị hướng xe mình đi đến, rồi bị người theo phía sau tập kích, dùng bao tải bao lấy đầu của hắn khiến cho hắn nhất thời không thấy rõ phía sau là ai, chỉ nhớ rõ hắn cố gắng phản kháng lại bị người quyền đâm cước đá làm cho hắn hôn mê.

Người cùng mình gặp mặt một lần, bạn tốt của anh họ Thái Hiền Sinh vì sao xuất hiện trước mặt mình? Chẳng lẽ hắn là người bắt cóc mình sao? Nghĩ đến đây, Tần Phát Huy định mở miệng hỏi người kia.

“Cậu hiện tại cả người ướt đầm, tắm rửa đi. Quần áo tôi sẽ chuẩn bị cho cậu.” Thái Hiền Sinh mặt không chút thay đổi đem vôi hoa sen đưa tới tay Tần Phát Huy, dường như cái gì cũng không muốn nhiều lời nói xoay người rời đi.

Gia khóa này cuối cùng là có ý gì a? Dem mình xối rồi liền đem mình một mình một người để lại phòng tắm, (TV: chứ anh muốn mấy người a???3) (Quân: câu này ta nên hỏi nàng a) hơn nữa cũng không nói lời giải thích nào! Tần Phát Huy về mặt khó chịu nhìn vôi sen trong tay mình, đối mặt hành động kỳ lạ của Thái Hiền Sinh, miệng hắn lẩm bẩm.

Thái Hiền Sinh đi ra khỏi phòng tắm đang lúc chuẩn bị quần áo cho Tần Phát Huy, nhận được điện thoại của Hứa Tử Minh.

“Ha ha xem ra cậu thực sự mang gia khóa kia đến nhà cậu?”

Bên kia điện thoại Hứa Tử Minh lời nói thoải mái tựa hồ đã sớm đoán đến hành động của mình, cho nên gọi điện thoại tới trêu chọc mình sao? Thái Hiền Sinh đáy lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại hỏi ngược lại: “Sao vậy? Tôi muốn chiếu cố người này cũng phải hỏi qua họ Hứa cậu sao?”

Chỉ nghe Hứa Tử Minh ha ha cười, không lên tiếng. Thái Hiền Sinh thừa dịp truy vấn hỏi: “Cậu biết Tần Phát Huy?”

“Có phải thời điểm tôi ngăn chặn cậu, cậu liền nghĩ rằng tôi và cậu cùng biết cậu ta.....” Hứa Tử Minh sau khi nghe hỏi ngược lại.

Thái Hiền Sinh không lên tiếng, biểu hiện có điểm yên lặng. Phát hiện Thái Hiền Sinh mờ mịt cùng nghi hoặc, Hứa Tử Minh cười lớn một tiếng, đáp: “Tôi căn bản không biết cậu ta, nhưng tôi biết cậu biết thôi. Nguyên Sâm trước đó có đi tìm tôi điều tra lai lịch bối cảnh người kia, cho nên tôi coi như cái gì cũng biết, ha ha ”

Nghe được Hứa Tử Minh giải thích, Thái Hiền Sinh mới nhớ đến Hứa Tử Minh không chỉ là người dùng máy tính công nghệ cao đến xuất thần, hơn nữa còn giới giúp người khác làm công tác điều tra, ở lang tộc coi như là một gia khóa có chút danh tiếng.

Chính là không nghĩ tới Nguyên Sâm còn phải nhờ hắn chuyện điều tra Tần Phát Huy, “Tôi cảm thấy hôm nay động tác của Nguyên Sâm nhất định không đơn giản như vậy. Rốt cuộc cậu còn biết cái gì? Nói cho tôi biết đi, Tử Minh.” Thái Hiền Sinh tiếp tục truy vấn, dường như muốn từ miệng Hứa Tử Minh tìm ra chút chuyện có liên quan đến Nguyên Sâm.

Nhưng là, Hứa Tử Minh dường như không có ý tiếp tục cùng hắn nói chuyện, trước khi dập máy hắn để lại một câu mang ý cảnh cáo: “Cẩn thận Nguyên Sâm.” Nói xong không đợi Thái Hiền Sinh phản ứng liền cúp máy.

Cẩn thận Nguyên Sâm? Tử Minh lưu lại câu này cuối cùng là có ý tứ gì? Thái Hiền Sinh trong lúc nhất thời nghĩ không ra cái gì, cúi thấp đầu nhìn di động trong tay lâm vào trầm tư.

Quân:555555555555..... Quân quên mất còn chương này trong máy, khi đăng chương 7, tìm lại chương 6 dẫn link mới biết mình chưa đăng, nên hai chương hôm nay xem như tạ tội nhé!!!!!! mọi người đừng ném đá Quân!!!!

7. Chương 7

“Này! Quần áo của tôi ở đâu?” Tần Phát Huy trần trụi từ nhà tắm đi ra, dùng khăn tắm bao lấy nửa người dưới. (TV: anh che làm gì a? –). Về mặt không kiên nhẫn lớn tiếng hướng Thái Hiền Sinh đứng ở phòng khách vẫn không nhúc nhích kêu lên, không nghĩ tới người này nói giúp mình chuẩn bị quần áo, cuối cùng hắn đi ra khỏi phòng tắm lại phát hiện người kia căn bản không thay mình chuẩn bị quần áo gì, hại mình chỉ có thể như vậy đi ra tìm quần áo.

“A! Thật có lỗi, quần áo của cậu tôi đặt ở trong phòng kia, đêm nay cậu ngủ ở đó đi.” Thái Hiền Sinh bỗng nhiên nghe được trong phòng mình còn có tồn tại thanh âm một người khác, vội vàng quay đầu chỉ nhìn thấy Tần Phát Huy không kiên nhẫn nhìn mình. Hắn thoáng chốc nhớ ra mình dường như quên việc giúp Tần Phát Huy lấy quần áo, chỉ có thể bày ra bộ mặt xin lỗi chỉ phòng mình kêu Tần Phát Huy tự lấy quần áo mặc.

“Cậu muốn ăn chút gì không?” Nhìn Tần Phát Huy đến gần phòng mình, Thái Hiền Sinh lúc này mới thu hồi di động, từ phòng nghỉ đối người kia hỏi. Tuy rằng mình ở nơi tụ hội đã ăn một chút, nhưng người này có khả năng chưa ăn gì, sợ chậm trễ em họ của bạn thân, Thái Hiền Sinh cố biểu hiện nhiệt tình một chút.

“Không cần, hiện tại tôi không muốn ăn thứ gì” Tần Phát Huy mặc quần áo ra khỏi phòng, dùng khăn tắm lau qua tóc, rồi mới tùy ý ngồi ở một bên sofa trong phòng khách.

“Vậy cậu muốn uống thứ gì không?” Thái Hiền Sinh một bên nói một bên mở tủ lạnh nhà mình, phát hiện mình căn bản không mua đồ uống gì chỉ có bia, đành phải lấy ra hai lon bia đặt ở trên bàn trước mặt Tần Phát Huy.

Nhưng Tần Phát Huy không có chút ý nghĩ cảm kích nào, lạnh lùng liếc mắt Thái Hiền Sinh ngồi đối diện, mở miệng nói ra vấn đề hắn muốn biết nhất “Tôi nhớ anh là Thái Hiền Sinh đúng không? Vậy xin hỏi Thái Hiền Sinh tôi vì sao lại ở nơi này?”

Đã sớm đoán được Tần Phát Huy nhất định hỏi chuyện này, nhưng Thái Hiền Sinh căn bản không nghĩ giải thích cái gì. “Nếu cậu muốn hỏi tôi việc xảy ra trước khi tôi cứu cậu, thứ lỗi tôi không thể nói cho cậu.”

Đối mặt với cách nói quyết đoán như thế của Thái Hiền Sinh, Tần Phát Huy nhin không được có chút tức giận, kích động đứng lên nhìn Thái Hiền Sinh chăm chú. “Tôi nghĩ tôi có quyền được biết chuyện gì đã phát sinh với mình mới đúng! Thái Hiền Sinh.”

“Cậu đã từng làm chuyện gì có lỗi với người khác, tự cậu trong lòng biết rõ ràng! Nhưng là, chuyện này tôi cũng không nghĩ nói cho cậu, cũng không nhất thiết nói cho cậu.” Thái Hiền Sinh cũng đồng thời đứng dậy, không cho là đúng nhìn nam tử tuổi trẻ sắc mặt giận dữ đứng mặt đối mặt mình lúc này. Bỗng nhiên, hắn giống như nhớ đến cái gì, đi tới bên cạnh Tần Phát Huy, từ một nơi lấy ra thuốc chữa bệnh tự mình chuẩn bị, lấy một loại thuốc rồi lại đi đến trước mặt Tần Phát Huy, chỉ một chỗ trên mặt đối phương giải thích: “Trên mặt cậu có chút bầm tím, dùng thuốc này bôi chút sẽ tốt.”

Tần Phát Huy về mặt âm trầm tiếp nhận thuốc đối phương cho, không truy vấn lại chuyện trước đó.

“Cũng không còn sớm, cậu nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Thái Hiền Sinh hảo tâm chỉ phòng mình nói với Tần Phát Huy.

Nhìn thấy đối phương căn bản không có ý muốn cùng mình nói chuyện, Tần Phát Huy đành phải áp chế tức giận trong lòng mình, đồng thời hừ lạnh một tiếng, xoay người đi hướng phòng.

Thái Hiền Sinh nhìn chăm chú gia khóa tra tấn mình kia cuối cùng vào phòng, không khỏi lắc đầu thở dài. May mắn gia khóa kia không lại truy vấn mình, bằng không hắn thật sự không biết nên làm sao giải thích cùng Tần Phát Huy sự tình phát sinh trước đó. Chẳng lẽ muốn mình nói cho người kia là người trong tộc mình bắt cóc hắn, rồi mình mới từ tay Nguyên Sâm cứu hắn hay sao?

Đương nhiên Thái Hiền Sinh căn bản không nghĩ nói như thế, hơn nữa chỉ cần hắn không có ý giải thích, người này cũng sẽ không khiến miệng mình lộ ra tin tức gì. Ngẩng đầu nhìn lướt mắt một cái trên tường phòng khách, đã là hai giờ sáng, ngày mai còn đi làm hắn không còn muốn gì, vội vàng đem thảm ra đặt trên sofa, thuận tay tắt đi đèn phòng khách, rồi mới nằm trên sofa chuẩn bị nghỉ ngơi.

Không bao lâu, Thái Hiền Sinh nguyên bản đã muốn mỗi một không chịu nổi bình yên đi vào giấc ngủ, mà Tần Phát Huy vốn ở trong phòng ngủ lặng yên đi ra, không một tiếng động tới gần Thái Hiền Sinh đang nằm trên sofa, nhìn bộ dáng người kia hé ra gương mặt cương nghị vững vàng đi vào giấc ngủ, mà trên mặt hắn lúc này lộ ra một tia vẻ mặt thần bí không thể nhận thấy.

Sáng sớm ngày hôm sau Thái Hiền Sinh lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Tần Hành Sơn, nói em họ hắn lúc này đang ở trong nhà mình, hy vọng Tần Hành Sơn có thể tự mình tới đón em họ mình.

Sau khi Tần Phát Huy tỉnh lại, ra khỏi phòng chỉ thấy anh họ mình cùng người con trai kia nói chuyện với nhau. Chết tiệt! Gia hỏa này lại gọi anh họ hắn đến đây.

“Phát Huy, cậu không sao chứ? Anh nghe Thái Hiền Sinh nói hôm qua cậu bị người ta vây đánh?” Tần Hành Sơn đang cùng Thái Hiền Sinh nói chuyện với nhau nhận thấy Thái Hiền Sinh ngẩng đầu nhìn nơi khác, hắn đồng thời xoay qua thấy em họ mình đứng phía sau, hắn lập tức đứng dậy đi đến trước mặt em họ, hảo tâm dò hỏi.

Khi hắn nhìn thấy trên mặt em họ mình có mấy vết bầm tím, hắn trong lòng khó tránh có chút khổ sở. Dù sao cha mẹ em họ mình khi đem hắn giao cho mình, từng nói riêng mình chiếu cố tốt em họ một thời gian. Không nghĩ tới em họ vừa tới không bao lâu, liền gặp chuyện như vậy, làm cho mình sau này làm sao cùng cha mẹ em họ nói chuyện này đây?

“Bị vây đánh?!” Đối với lời của Tần Hành Sơn, Tần Phát Huy có điểm bất không kịp.

“Đúng vậy, bị người vây đánh giật ví tiền gì đó” Tần Hành Sơn lấy ánh mắt thân thiết nhìn em họ mình, rồi mới tiếp tục nói: “Mấy thứ tiền gì đó không cần cũng được, an toàn của cậu quan trọng hơn. May mắn lúc đó Thái Hiền Sinh thấy được cho nên cứu cậu, phải vậy không?” Hắn một bên hướng Tần Phát Huy nói, một bên nhìn bạn tốt của mình, trong mắt tràn ngập cảm kích.

“Ha ha, cậu khách khí quá Hành Sơn.” Thái Hiền Sinh vỗ bả vai Tần Hành Sơn, cười cười.

Người này thế nhưng đem chuyện phát sinh tới qua thành mình bị cướp bóc nói dối anh họ, nói được tới trời (ta chém), thế nhưng anh họ còn tin tưởng! Trời ạ đối với Thái Hiền Sinh có lòng tốt nói dối, Tần Phát Huy căn bản không nghĩ cảm kích, chính là gợi lên một tia khinh miệt tươi cười nhìn vẻ mặt cười đến sáng lạn của Thái Hiền Sinh.

“Nhanh lên thu thập một chút, anh mang cậu về nhà!” Tần Hành Sơn dùng sức vỗ bả vai em họ một chút, dùng ánh mắt ý bảo hắn nên dời nơi này.

Nghe vậy, Thái Hiền Sinh mới nhớ tới quần áo hôm qua của Tần Phát Huy, hắn đã giặt sạch phơi nắng bên ngoài ban công, hắn đi đến ban công thu quần áo lại, làm rất nhanh. Sửa sang lại quần áo đó rồi cất vào một túi to, sau đó giao cho Tần Hành Sơn.

Phía sau, Tần Phát Huy đã từ toa lét đi ra, chỉ thấy Tần Hành Sơn một bên nói lời cảm ơn Thái Hiền Sinh, một bên cười cùng bạn tốt nói gì đó.

Nhìn Thái Hiền Sinh mặt mang ý cười cùng anh họ mình nói chuyện khoái trá, loại ánh mắt nhìn anh họ này khiến Tần Phát Huy nhìn ra một chút manh mối. Loại ánh mắt này hắn giống như từng thấy, đó là một loại ánh mắt luyến ái người

Nghĩ đến đây, Tần Phát Huy càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng mình, không khỏi hơi gợi lên một tia thần bí mỉm cười.

Quân: Xin lỗi vì lâu như vậy mới ra chương mới cho mọi người, nhưng vì Tiểu Vũ nhà ta bận rộn nên khâu hện thực lâu

8. Chương 8

Tần Phát Huy đứng ở cửa chờ anh họ hơi khó chịu nhướn mày, nhìn anh họ cùng bạn tốt đứng ở trước mặt mình nói chuyện thật vui vẻ. Hai người khen lẫn nhau, tán gẫu thật là cao hứng! Anh họ cũng thật là! Ngay cả em họ mình cũng đều mặc kệ một bên, cùng bạn tốt tán gẫu hăng say như vậy.

“Đúng rồi, tôi quên nói cho cậu một tin tức tốt!” Tần Hành Sơn nói mãi nói mãi, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng muốn cùng bạn tốt chia sẻ.

Thái Hiền Sinh nhìn Tần Hành Sơn vẻ mặt thần bí, tò mò hỏi: “Chuyện gì khiến cậu vui vẻ vậy?”

“Vạn Vân mang thai!” Vạn Vân là vợ của Tần Hành Sơn. Nghĩ tới mấy tháng sau mình được làm cha, Tần Hành Sơn trên mặt khó nén một tia tràn ngập hạnh phúc mỉm cười.

“Vây sao, chúc mừng cậu.” Đối mặt với bộ dáng của bạn, biểu hiện của Thái Hiền Sinh lại có vẻ lãnh đạm. Tuy rằng lúc này hẳn sẽ trưng ra bộ dáng chúc mừng thỏa đáng, nhưng là không ai biết giờ phút này đáy lòng hẳn có bao nhiêu chua xót.

“Tối qua ta mới biết, đã hai tháng rồi. Ha ha ” Có lẽ là do đang hạnh phúc, đối với biểu hiện lãnh đạm của bạn tốt Tần Hành Sơn không quá để ý, chính là tiếp tục nói.

Nghĩ đến Tần Hành Sơn sau này là người có vợ con, khả năng sau này không giống như dĩ vãng cùng nhau tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm. Nghĩ đến việc sau này không có Tần Hành Sơn, Thái Hiền Sinh đáy lòng tràn ngập chua xót, còn có một tia đổ kỵ Hắn vì không muốn đối phương nhìn ra sự ảm đạm trên mặt mình, cố gắng cúi thấp đầu đáp lại: “Quả thật là tin tốt. Mấy tháng nữa là cậu làm cha rồi.”

Nghe được lời của bạn tốt, Tần Hành Sơn vội vàng cười gật đầu, thầm nghĩ tới việc sắp làm cha mà càng thêm hạnh phúc.

Mà Thái Hiền Sinh có ý đồ che dấu bộ dáng khổ sở, đã bị Tần Phát Huy đứng đối diện không nói lời nào xem ở trong mắt.

“Anh, rốt cuộc chúng ta có đi hay không?” Tần Phát Huy hai tay khoanh trước ngực bỗng nhiên nói chuyện, làm cho hai người kia chú ý đến sự tồn tại của mình.

“Thật xin lỗi, Phát Huy. Bây giờ chúng ta đi” Tần Hành Sơn vội vàng xoay người đối diện em họ mình nói.

Nhìn bạn tốt cùng em họ hẳn phải rời khỏi, Thái Hiền Sinh mới nhớ ra hôm nay mình phải lên ban, thời điểm cũng không còn sớm, cho nên hắn vội vàng đáp: “Vây hai người đi đi. Tôi không tiễn.”

“Không sao, tôi còn muốn cảm ơn cậu hôm qua chiếu cố em họ tôi.” Tần Hành Sơn cười nói, rồi mới dùng ánh mắt ý bảo Tần Phát Huy nói: “Phát Huy, còn không mau nói một tiếng cảm ơn?”

Tần Phát Huy nghe vậy, hướng Thái Hiền Sinh liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Nhìn em họ mình một tiếng cảm ơn cũng không nói, xoay người chạy lấy thân. Tần Hành Sơn cảm thấy hẳn thật sự rất không lễ phép, có điểm tức giận. Về mặt xin lỗi xoay người đối diện bạn tốt nói: “Đứa nhỏ Phát Huy này vẫn luôn thực ngoan, không biết hôm nay là có chuyện gì. Thật xin lỗi, Hiền Sinh.”

Thái Hiền Sinh lắc đầu, vội vàng hảo tâm giải thích. “Có thể là do gặp chuyện tối qua, hẳn còn chưa khôi phục. Không sao đâu, chỉ là thuận tay tương trợ mà thôi.” Nhưng trong lòng hắn lại suy nghĩ có phải tối hôm qua không nói cho người nọ chân tướng sự thật, cho nên còn đang bối rối mà tức giận hay không?

Biết rõ bạn tốt làm người không tệ cùng tính cách thông tình đạt lý, Tần Hành Sơn gật gật đầu, rồi mới thở dài một tiếng. “Cha mẹ Phát Huy vẫn rất nghiêm khắc với nó, nhưng đứa nhỏ này lại dựa theo cha mẹ dạy đều làm được rất tốt. Cần thận nghĩ lại, khả năng chính là như vậy, nó làm người hướng nội thẹn thùng, rất ít mang bạn về nhà chơi. Cho nên cha mẹ hắn lo lắng mới đem nó tới chỗ ta, mong ta giúp nó kết bạn với nhiều người một chút, để sau này nó có thể tìm được một công việc tốt.”

“Chẳng lẽ cậu ta hiện tại không có công việc?” Nhớ tới một Tần Phát Huy thành thực, Thái Hiền Sinh còn nghĩ rằng hẳn cùng mình tuổi tác không khác lắm.

“Không có đâu, nó mới hai mươi tuổi, hiện tại bất quá cũng chỉ là người tuổi trẻ năm hai đại học mà thôi, ha ha!” Tần Hành Sơn nhìn ra Thái Hiên Sinh trên mặt nghi hoặc, vội vàng giải thích: “Hắc đừng nói với tôi cậu xem em họ tôi thành kẻ thành công gì đó đi? Ha ha ” Nhìn trên mặt bạn tốt mờ mờ, Tần Hành Sơn lập tức nghĩ đến bạn tốt vì sao lại hỏi, không nhận được trêu chọc một phen.

Nhớ lại đêm đó Tần Phát Huy cùng nữ nhân bên ngoài một màn yêu đương vụng trộm, không khỏi nghĩ tới thời đại sau mình là không còn thuần khiết. Thời đại thay đổi, hiện tại người người trẻ tuổi đều như vậy! Đương nhiên trong lòng có ý tưởng này, Thái Hiên Sinh cũng không nói cho bạn tốt của mình.

“Không thể nào!” Thái Hiên Sinh cúi đầu phản bác: “Cậu đi nhanh đi, tôi phải đi làm.” Nói xong muốn đóng cửa đuổi người.

“Được rồi! Bây giờ tôi đi, lần sau gặp lại!” Tần Hành Sơn cùng hắn nói lời từ biệt, xoay người rời đi.

Tiến bước bạn tốt, đóng cửa lại xong Thái Hiên Sinh mới ngẩng đầu nhìn lên trên tường, nhìn kỹ đồng hồ chỉ 9 giờ. Thảm! Đi làm muộn! Nhớ tới sự tình trọng yếu bị mình xem nhẹ, Thái Hiên Sinh lập tức chạy về phòng thay quần áo, thuận tay cầm lấy chuỗi chìa khóa xe đặt trên bàn, vội vàng chạy ra cửa.

Màn đêm buông xuống ở thành phố x, sau khi tan tầm mọi người kết bạn cùng đi trên đường, vui vẻ nói chuyện.

Sau khi xong công tác ở bệnh viện Thái Hiên Sinh khó có được thời gian rảnh, lái xe hướng quán bar mình thường lui tới. Đó là một gay bar nổi danh, mà Thái Hiên Sinh coi như là khách quen ở nơi này.

Dừng xe, đi vào quán bar, mở ra cánh cửa Đào Mộc (Vũ @@), trong mắt Thái Hiên Sinh là rất nhiều các loại hình nam nhân bất đồng tụ tập cùng một chỗ, xuyên qua một đôi đang hôn nhau, Thái Hiên Sinh đi đến quầy bar, thuận tay gọi một ly rượu whisky, rồi lẳng lặng ngồi tại chỗ, đôi mắt đen vừa cố ý vừa vô tình hướng nhóm đồng chí ở quán bar hôm nay, mục tiêu ý đồ tìm kiếm đối tượng đêm nay.

Cự tuyệt yêu cầu của một gã đàn ông cường tráng đi đến trước mặt mình, Thái Hiên Sinh cúi thấp đầu hớp ly rượu whisky. Tuy rằng hắn là một đồng chí, nhưng hắn đối với việc làm 0 hoàn toàn không hứng thú, tới nay hắn luôn luôn hưởng thụ việc làm 1, hơn nữa hắn thích cảm giác khống chế thân thể *** người khác.

Không để Thái Hiên Sinh chờ lâu, có một nam sinh thân thể nhỏ đáng yêu hướng mình đi tới, đồng thời gọi một ly whisky giống mình, ngồi bên người mình, dùng ánh mắt quyến rũ thỉnh thoảng hướng mình khiêu khích.

Tựa hồ cảm giác được đối phương có ý tứ với mình, Thái Hiên Sinh đồng thời nhìn phía đối phương, cảm thấy đối phương thích hợp khẩu vị mình. Cho nên hắn không nhanh không chậm một ngụm uống cạn ly whisky của mình, rồi lấy tiền ra trả cho mình và nam hài kia, liền mang theo nam hài rời khỏi quán bar.

Quân đang thực lười nên chắc để đến làm ebook Quân mới beta lại quá =.=”

9. Chương 9

Mang theo nam hài xa lạ kia về tới nhà, Thái Hiên Sinh thuận tay đóng cửa lại, rồi mới ôm phần eo gầy nhỏ của nam hài kia, cúi đầu hôn môi nam hài.

Dục hỏa trong hai người được châm lên, nam hài hai tay vây quanh cổ Thái Hiên Sinh muốn làm nụ hôn thêm sâu thêm nồng nhiệt. Hai thân mình thân mật tiếp xúc, không biết hai người hôn bao lâu, Thái Hiên Sinh mới buông nụ hôn, một tia nước miếng giống như dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng dính ở trên đôi môi cánh hoa của đối phương, hai cặp mắt tràn ngập *** nhìn nhau.

Thái Hiên Sinh mang nam hài tới phòng mình, nam hài mang ánh mắt khiêu khích tán tỉnh chậm rãi nằm trên giường, Thái Hiên Sinh lập tức lại cúi xuống hôn nam hài.

Thời gian một đêm, hăng còn dài

Ngày hôm sau sau khi cùng nam hài làm tình, nam hài toàn thân trần trụi nằm trên giường nhìn căn phòng xa lạ, Thái Hiền Sinh tắm rửa đi ra thân trên trần trụi, thân dưới quần khăn tắm đi đến.

“Hoàn cảnh nơi này của anh thật không tồi ” Nam hài quay sang mang ý cười nhìn Thái Hiền Sinh nói.

“Tôi nghĩ cậu nên rời đi.” Nhìn một người xa lạ ở trong phòng mình chiếm giường của mình, Thái Hiền Sinh cùng người tới qua bộ dáng nhiệt tình làm tình giống như là hai người khác nhau.

Đối với tình nhân một đêm tùy tiện tìm được ở quán bar mà nói, hắn cũng không thích đối phương dây dưa với mình lâu. Hắn cảm thấy mọi người thỏa mãn lẫn nhau xong, ngày hôm sau như trước là người xa lạ.

“Ai nha không cần như vậy ” Nam hài từ trên giường đứng lên, đi đến bên người Thái Hiền Sinh lấy tay vuốt ve ngực đối phương mở miệng làm nũng.

Nhưng khi hắn nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Thái Hiền Sinh, không hề có tình thú. “Được rồi để em tắm rửa rồi đi chắc là không quá phận đi?” Nói xong, buông ngón tay trắng nõn đang si mê quần quýt trên ngực Thái Hiền Sinh, không đợi đối phương đáp lại xoay người hướng phòng tắm đi đến.

Thái Hiền Sinh nhìn phòng mình hỗn độn, lập tức bắt đầu sửa sang lại. Bỗng nhiên, chuông cửa vang lên, Thái Hiền Sinh vốn đang sửa sang lại phòng đành phải dừng tay, tùy tiện mặc một cái áo sơ mi màu trắng, rồi mới một bên hướng cửa bước tới một bên nghĩ hôm nay Tần Hành Sơn không gọi điện thoại nói muốn tới, như vậy rốt cuộc là ai tới chơi?

Mở cửa ra sau cửa là người hắn không ngờ sẽ xuất hiện trước mặt mình, hắn mặc chiếc áo màu trắng cùng quần bò tím, vẻ mặt thoải mái nhìn Thái Hiền Sinh, rồi mới mở miệng gọi.

“Sao cậu lại đến đây?” Thái Hiền Sinh kinh ngạc hỏi. Nghĩ rằng người này cũng không biết mật mã cửa lớn của nhà trọ, làm thế nào vào được tới đây?

“Tôi nói với quản lý tên của anh, anh ta để cho tôi vào.” Tần Phát Huy nhún nhún vai, hai tay nhất quán, thoải mái đáp. Thấy Thái Hiền Sinh không đáp lại, hắn lại tiếp tục nói: “Vốn tôi nghĩ gọi điện thoại báo cho anh một tiếng, không nghĩ tới anh ở trong này nổi tiếng như vậy, ha ha.....”

“Cậu tới đây không phải chỉ là để gặp mặt tôi đi?” Thái Hiền Sinh tuy rằng không biết người trước mặt này chán ghét mình, đột nhiên đi vào nơi này còn tỏ ra vui vẻ cùng mình nói chuyện, hắn chính là cảm thấy khó có thể cân nhắc lòng người này, hơn nữa hành động làm ra như thế khác thường.

“Đương nhiên không phải. Tôi tới nơi này là có chuyện quan trọng nói với anh.” Tần Phát Huy nhìn Thái Hiền Sinh mặt không chút thay đổi, dùng ánh mắt nhìn phía sau Thái Hiền Sinh, rồi mới mở miệng ý hỏi: “Chẳng lẽ anh không nghĩ tới việc mời tôi vào ngồi?”

Phía sau, nam hài Thái Hiền Sinh mang về đã từ phòng tắm đi ra, đi đến phía sau Thái Hiền Sinh hỏi: “Người này là ai vậy? Không lẽ là mục tiêu kế tiếp của anh đêm nay sao? Ha ha ”

“Không liên quan đến cậu. Cậu nên đi rồi.” Thái Hiền Sinh xoay người lạnh lùng hướng nam hài nói.

Nam hài nhìn Thái Hiền Sinh vô tình như vậy, đành phải xoay người trở lại phòng mặc quần áo.

“Cậu vào đi.” Thái Hiền Sinh mở miệng bảo Tần Phát Huy vào, rồi bảo hắn ngồi ở ghế sofa.

Lúc này nam hài đã mặc xong quần áo, cũng không nói lời từ biệt Thái Hiền Sinh, mở cửa ly khai. Thái Hiền Sinh căn bản như không có chuyện gì, từ tủ lạnh lấy ra một lon bia, rồi mới quay lại ngồi trên sofa.

“Nói đi, hôm nay cậu tìm tôi có chuyện gì?” Thái Hiền Sinh một bên mở lon uống bia, một bên ngẩng đầu nhìn Tần Phát Huy ngồi ở một bên.

Tần Phát Huy nhú nhú mày, mang một loại ngữ khí đã sớm biết đáp: “Anh quả nhiên là một tên đồng tính luyện ái, quả nhiên tôi đoán không sai.” (Vũ: anh cũng thế thôi nói ai —)

Thái Hiền Sinh nghe vậy, không có phản ứng gì lớn, buông lon bia trong tay, mắt lạnh liếc đối phương một cái, nói: “Nếu hôm nay cậu tới là để chứng minh điều cậu đoán, chúc mừng cậu đoán đúng! Nhưng tôi nghĩ cậu sẽ không nhàm chán đến mức đến đây xem tôi là đồng tính luyện ái hay khác phái luyện đi.

Tần Phát Huy cười khê một tiếng, đáp: “Anh họ tôi có biết không?”

Nghe đối phương nhắc tới Tần Hành Sơn, Thái Hiền Sinh toàn thân sững sốt, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại. Cúi thấp đầu lặng yên một lát, đáp: “Hành Sơn không biết.....” Cũng không cần phải biết, dù sao bạn tốt giờ cũng đã kết hôn, hẳn cũng không muốn lại dây dưa chuyện quá khứ.

Lại nghe được tiếng Tần Phát Huy cười khê, Thái Hiền Sinh nghi hoặc ngẩng đầu chỉ thấy đối phương đứng lên chậm rãi hướng gần tới mình.

“Anh nói xem tôi có nên nói cho anh họ, tốt phải không?” Đối mặt người đàn ông bề ngoài kiên cường trước mắt, kỳ thật ngay cả thích anh họ cũng không dám dễ dàng nói ra. Tần Phát Huy đương nhiên ngay lập tức hiểu được chỉ cần đem anh họ đặt lên trên, người này căn bản không có khả năng phản bác, lại càng không chịu nổi chủ đề nhất kích nội tâm kia. (@@)

Thái Hiền Sinh nghe rõ câu hỏi cố ý như vô tình của đối phương, hẳn nhin không được tức giận, lớn tiếng hỏi ngược lại: “Cậu nói thế là có ý gì? Uy hiếp tôi sao?” Chuyện của hắn cùng Tần Hành Sơn trong lúc đó hẳn tự mình giấu diếm, một tiểu hài tử bằng cái gì muốn đến quản chuyện của hắn.

“Nga như vậy, hiện tại tôi liền gọi điện nói cho anh họ tốt lắm.” Nhìn đối phương bộ dáng tức giận, Tần Phát Huy khéo môi gợi lên một tia ý cười giảo hoạt, vừa nói vừa rút điện thoại di động ra.

“Chờ chút!” Thái Hiền Sinh vội vàng đứng lên lập tức bắt được tay đối phương. Nhìn bộ dáng Tần Phát Huy cười tủm tỉm, hẳn thực muốn hướng mặt kẻ này cho một đấm(Vũ::3), nhưng là hắn lập tức nhin xuống.

Bắt được cánh tay Tần Phát Huy bắt đầu dùng sức, Thái Hiền Sinh cố gắng áp chế lửa giận trong lòng mình, bình tĩnh tự hỏi gia hỏa này đến tột cùng muốn làm gì.

“Nguyên lai anh cũng có bộ mặt sợ hãi này ” Tần Phát Huy liếc mắt vị trí Thái Hiền Sinh bắt được tay mình, rồi mới ngẩng đầu cười như không cười nhìn về phía đối phương về mặt do dự kia.

Nếu hắn thật sự làm như lời nói, hẳn tin nhất định anh họ sẽ không tiếp tục cùng gã này làm bạn. Cũng khó trách, nhiều năm như thế bạn tốt nhất đối với mình có tình yêu dục niệm đồng tính luyện ái! Ha ha, nghĩ đến đây, Tần Phát Huy có vẻ càng thêm cao hứng.

Thái Hiền Sinh lúc này thật sự không biết dùng cái gì để hình dung tâm tình, hắn đương nhiên biết nếu người này gọi điện xong hậu quả sẽ là cái gì. Cho nên, hắn không muốn đi thừa nhận loại thống khổ này. “Cậu làm như vậy đến tột cùng mục đích là gì?!” Nhìn Tần Phát Huy đứng trước mặt mình về mặt gian kế thực hiện được, Thái Hiền Sinh giận không thể kiềm chế hỏi.

(Bắt đầu ngược anh nào TT)

10. Chương 10

“Anh hỏi tôi có mục đích gì?” Nhìn về mặt Thái Hiền Sinh giống như sẽ phát tiết tức giận, Tần Phát Huy căn bản về mặt vui cười cũng nghiêm túc lại, ngón tay hắn chỉ Thái Hiền Sinh lớn tiếng tiếp tục nói: “Mục đích của tôi chính là anh rời khỏi anh họ, đừng tiếp cận anh ấy nữa! Anh hiểu không? Thái Hiền Sinh.”

Nghe vậy, Thái Hiền Sinh sững sốt toàn thân, trên mặt gợi lên một tia cười khổ, chậm rãi buông ra tay đang nắm tay Tần Phát Huy ngồi trở lại sofa. Nguyên lai người này hôm nay tới vì mục đích này. Tuy rằng hắn vẫn tự mình che giấu tình cảm với Tần Hành Sơn, mà bạn tốt dường như vẫn không chút phát hiện, cho nên Thái Hiền Sinh vẫn còn ảo tưởng nếu cứ như vậy có thể ở bên người hắn cũng là một lựa chọn không sai.

Nhưng là, có người không muốn cho hắn như ý muốn, chọc thủng biểu hiện giả dối hắn vẫn cố gắng bảo vệ tốt đẹp. Nay người hiểu chuyện đã tìm tới cửa, hẳn lại không biết nên nói như nào để xử lý chuyện này.....

Sắc mặt Thái Hiền Sinh có điểm khó coi. Bất an, luyến tiếc, mê vông ở trong đầu hắn rối rắm cả lên, làm cho hắn hiện tại không thể có phán đoán chính xác. Nguyên bản trong lòng hắn cũng rất chán ghét tiểu hài tử này lấy lý do như vậy cùng mình đối nghịch, nhưng cẩn thận nghĩ dù sao Tần Hành Sơn cũng là anh họ

mà hần kính nể, đồng thời còn có một người vợ yêu kiều xinh đẹp cùng một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Hần đương nhiên không muốn một gã đàn ông thích anh họ mình đi quấy rầy. Nghĩ đến đây, đáy lòng Thái Hiền Sinh có điểm bình tĩnh hơn.

Thái Hiền Sinh lặng yên thật lâu, mới bắt đầu dể thở dài một hơi, cầm lon bia chưa uống hết trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, mới ngẩng đầu nhìn Tần Phát Huy đối diện nói: “Chuyện này tôi đáp ứng cậu.....”

Tuy rằng hần mở miệng đáp ứng đối phương, nhưng là Tần Phát Huy lại không biết ở trong lòng Tần Hành Sơn mình là bạn tốt nhất của hần, cho dù mình không đi tìm, Tần Hành Sơn cũng sẽ chủ động tìm tới cửa.

Không nghĩ tới người đàn ông trước mắt đáp ứng nhanh như vậy, Tần Phát Huy vốn nghĩ rằng cùng người này đàm phán còn cần ít thời gian, ngược lại hiện tại xem ra giải quyết thực nhẹ nhàng, không khỏi sinh ra một loại thái độ miệt thị đối với Thái Hiền Sinh.

“Nếu điều này là mục đích hôm nay cậu tới đây, cậu đã có được đáp án cậu muốn. Tôi nghĩ hiện tại cậu nên rời khỏi nơi này!” Tự hồ không muốn nhìn tên con trai đứng đối diện mình, Thái Hiền Sinh cúi thấp đầu ngồi ở ghế sofa mở miệng không chút lưu tình đuổi khách.

Chỉ thấy Tần Phát Huy chắc chắc một tiếng, “Mục đích của tôi không chỉ có thế.....” Hần vừa nói vừa không chút hoang mang bước thong thả tới gần người đang ngồi trên sofa.

Thái Hiền Sinh nhìn hần bộ dáng thần bí chậm rãi tới gần mình, lại không biết hần đối với mình muốn làm gì, tự nhủ mình từ nay về sau chỉ có thể tận lực không cùng gia hỏa kia tiếp xúc gì thân mật, một bên cẩn thận chú ý tình thế phát triển.

“Tuy rằng tôi nói anh đừng tiếp cận anh họ, nhưng là chưa nói anh đừng tiếp cận tôi.....” Tần Phát Huy đối mặt với người đàn ông cảnh giác nhìn mình trước mắt, khẽ cười một tiếng. Ở thời điểm đối phương không chú ý, tay hần chạm lên mặt đối phương, mở miệng nói: “Kỳ thật tôi đối với anh có ý tứ, không bằng anh lo lắng một chút, thế nào?”

Tần Phát Huy thình lình đưa ra cử chỉ cùng lời nói khiêu khích, Thái Hiền Sinh trong lúc nhất thời không biết làm thế nào, nhưng hần rất nhanh khôi phục trạng thái, hung hăng gạt tay Tần Phát Huy trên mặt mình ra, lạnh lùng nói: “Tôi đối với một đứa trẻ không hề có hứng thú!” Nói xong, hần từ sofa đứng lên muốn rời đi.

Nhưng hành động của hần rất nhanh bị Tần Phát Huy dùng thân thể ngăn lại, một đôi mắt mang tức giận hung hăng trừng đối phương, cảm giác chán ghét từ đáy lòng toát ra.

Đây là trò đùa gì?! Nói hần rời đi anh họ, lại tại đây đối Thái Hiền Sinh nói chính mình đối với hần có ý tứ! Thật sự là quá mức châm chọc! Thái Hiền Sinh nghĩ đến đây, muốn dùng thân thể tránh thoát ngăn trở của đối phương.

Thái Hiền Sinh thử vài lần đều không né tránh được, khó có thể áp chế phần nộ dâng lên từ đáy lòng, giận không thể át hướng Tần Phát Huy rống lớn: “Tránh ra! Người có nghe hay không?!”

“Có cần nhất thiết phát đại hỏa như thế không?” Đối với Thái Hiền Sinh bởi vì không tránh được ngăn trở của mình mà tức giận, Tần Phát Huy vẽ mặt mang ý cười dư dả ứng phó, rồi mở miệng nói “Không bằng hiện tại chúng ta thử xem, thế nào?”

Thái Hiền Sinh nghe vậy nghiêng rằng nghiêng lợi phản bác: “Thử cái đầu cậu! Nếu cậu không tránh ra cũng đừng trách tôi không khách khí!” Thái Hiền Sinh hiện tại tức giận đến mức căn bản đừng nói tình cảm gì đó, hai tay nắm chặt thành nắm đấm chuẩn bị tùy thời đầu vồ. Đừng tưởng rằng đối phương là em họ của bạn tốt mình liền nghĩ rằng lão tử không dám đánh hần, bức ta nóng lên thì là ai ta cũng đánh!

“Chắc chắn chẳng lẽ nói hết tình yêu của mình cũng sai sao?” Tần Phát Huy giống như muốn thí nghiệm trình độ nhẫn nại của đối phương, lại cố ý đem tay tới sờ mặt Thái Hiền Sinh.

Lúc này Thái Hiền Sinh không dễ dàng tha thứ ý khinh bạc của đối phương nữa, một quyền vút một tiếng hướng khuôn mặt tuấn mỹ mỹ hoặc của Tần Phát Huy đánh đi. Nhưng hần không ngờ đối phương dường như nhìn thấu ý tưởng của mình, dễ dàng tiếp được một quyền kia của mình.

“Ai nha anh đã yêu tôi như vậy, tôi sẽ không khách khí ” Tần Phát Huy nắm chặt tay Thái Hiền Sinh, miệng còn không quên trêu chọc đối phương một phen. (Vũ: bóp trán anh quá vô sỉ đi)

Thái Hiền Sinh đáp lại: “Buông ra!” Bị đối phương nắm chặt tay khiến chính mình dây dựa thể nào cũng không thoát khỏi được. Khi hắn muốn tiếp tục dây dựa, lại phát hiện Tần Phát Huy không biết từ nơi nào lấy ra một cái còng tay, rồi dùng còng tay đem tay mình khóa lại.

11. Chương 11

Thái Hiền Sinh không ngờ gia khóa này là có chuẩn bị mà đến, hung hăng trừng ánh tay mình bị người ta đem còng lại, hai mắt giống như sắp phun ra lửa.

Ngẩng mạnh đầu về phía đối phương nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Cậu đây là có ý gì? Không lẽ cho tôi là phạm nhân áp tới nhà tù sao?” Gia khóa này rốt cuộc ở nơi nào tìm được thứ còng tay này để chơi?! (Vũ: nhà tù?? — anh ngây thơ!!!)

Cảm thấy lời chất vấn của Thái Hiền Sinh có điểm buồn cười, Tần Phát Huy khẽ cười một tiếng, ra vẻ thần bí nói: “Anh cứ đợi đi rồi biết.....” Nói xong, ở thời điểm đối phương không để ý hắn đem một bàn tay khác chế trụ, rồi mới tùy ý dễ dàng đẩy Thái Hiền Sinh.

Thái Hiền Sinh cũng không nhận thấy hành động này của đối phương, dưới chân không vững, lập tức liên té ngã trên mặt đất. Hai tay bị còng tay khổng chế căn bản không thể lập tức đứng dậy, hắn nghĩ cố gắng dây dựa đứng dậy, Tần Phát Huy cả người dùng thân thể ngăn chặn hắn.

Lúc này Thái Hiền Sinh còn chưa phản ứng kịp Tần Phát Huy đẩy ngã mình đến tột cùng là mục đích gì, chính là khó chịu dùng đôi mắt lợi hại liếc Tần Phát Huy một cái, rồi lớn tiếng giáo huấn: “Cậu còn không nhanh đỡ tôi dậy?”

Gia khóa này bộ đáng xem kịch vui rốt cuộc là sao đây, muốn nhìn mình xấu mặt sao?!

“Ai nha chẳng lẽ anh còn không nhìn ra ý đồ tôi đột nhiên đẩy ngã anh sao? Không sao cả.....” Tần Phát Huy một bên cười một bên bắt đầu lấy đặt trong ngực Thái Hiền Sinh sờ loạn, thậm chí còn dùng tay giữ áo sơ mi màu trắng của Thái Hiền Sinh (???)

Đối mặt hành vi khiêu khích của đối phương, Thái Hiền Sinh toàn thân sưng sốt, ngữ khí cử chỉ của đối phương đã rõ ràng biểu hiện ra sắp sửa đối với mình làm cái gì. Chết tiệt! Hắn căn bản không có tâm tình bồi tiểu tử này đùa giỡn hay bị người ta đùa giỡn!

Tuy rằng hắn thân là một kẻ đồng tính luyến ái, nhưng hắn hiểu được người khác không có hứng thú với mình, căn bản sẽ không cùng người đó tiếp tục dây dựa tiến tới. Giống như, Tần Hành Sơn không thích mình hắn cũng sẽ không bắt buộc.

“Tôi cảnh cáo cậu! Cậu còn tiếp tục như vậy làm tới cỡ nào tôi.....” Thái Hiền Sinh lúc này căn bản không nghĩ ra phương pháp giải quyết gì, chính là mở miệng nghĩ cảnh cáo đối phương, muốn cho đối phương sợ hãi đứng lên.

“Ồ! Cảnh cáo anh cái gì? Vậy anh chậm rãi nói, tôi không vội.” Phía sau Tần Phát Huy đã cởi bỏ cúc áo sơ mi của Thái Hiền Sinh, dùng sức kéo mạnh — bộ ngực màu mạch trần ngập mạnh mẽ cùng mị lực hiện ra trước mắt hắn.

Giống như nhận thấy được động tác tiếp theo của Tần Phát Huy, Thái Hiền Sinh gấp tới ứa máu, đối với thổ lộ của em họ bạn tốt hắn hoàn toàn không có ý tứ thừa nhận. Nhưng là, lúc này động tác người này rõ ràng muốn xâm phạm mình!

“Tần Phát Huy! Đừng tưởng cậu là em họ Tần Hành Sơn tôi liền không dám đánh cậu!” Hắn miệng rộng lớn uy hiếp đối phương.

Nghe được đối phương rống thẳng tên mình, nguyên bản hai tay ở trong ngực đối phương ngạc nhiên đình chỉ, Tần Phát Huy mang theo một tia tức giận không nhanh không chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt tối đen sắc bén không nhúc nhích trừng Thái Hiên Sinh.

Bị đối phương không tiếng động nhìn chăm chú Thái Hiên Sinh không khỏi sinh ra một tia sợ hãi từ đáy lòng, nhưng rất nhanh lại bị hấn đè nén xuống. Tiểu tử này ánh mắt tại sao lạnh lùng như vậy làm cho hắn trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Phải không? Anh nghĩ tôi sợ anh sao?” Tần Phát Huy cười lạnh một tiếng, vừa dứt lời, mạnh tay kéo tóc Thái Hiên Sinh hung hăng hướng phía dưới đập mạnh. Thoáng chốc cùng sàn nhà va chạm Thái Hiên Sinh đau đến hô lên thành tiếng, đầu nhất thời có cảm giác mơ hồ, làm cho hắn tạm thời mất đi khả năng phản kháng.

Nhìn đến bộ dáng đối phương đau đớn không thôi, Tần Phát Huy trong lòng sinh ra một tia khoái trá, rồi hấn hung tợn hướng Thái Hiên Sinh nói: “Bị tao thương là phúc khí của mày, đừng tưởng rằng mày có đại mị lực! Theo tao thấy mày chính là kẻ dễ tiện để người khác sát!” Nói xong, mang bộ dáng nổi giận dưng dưng, hai tay lại dùng lực kéo mạnh, đem quần của Thái Hiên Sinh xé rách. (Vũ: Thô bạo a Vô sỉ a)

Thái Hiên Sinh khôi phục ý thức chợt nghe đối phương hướng mình nói ác ngôn ác ngữ, thấp giọng nguyên rủa một tiếng: “Buông!” Hai chân không bị chế trụ bắt đầu liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi hành động Tần Phát Huy muốn làm, nhưng hắn không ngờ Tần Phát Huy cả người ngăn chặn mình làm hai chân hắn không có đường phản kháng.

“Không tồi..... Mày không mặc quần lót, tiết kiệm cho tao một phiền toái.” Tần Phát Huy trên mặt mang tà ác mỉm cười, nhìn tính khí ở hạ thân Thái Hiên Sinh không một chút sức sống.

Ngón tay trắng nõn hung tợn nắm quả trên ngực Thái Hiên Sinh, làm cho đối phương lập tức đau kêu ra tiếng. “A a — buông—” Đối mặt với hành vi thô bạo của Tần Phát Huy làm cho Thái Hiên Sinh đau kêu a a, bắt đầu dẫm đạp cho đối phương ở trên người mình cắn lại cắn, trên ngực một đóa hoa hồng đã sớm dính đầy nước bọt.

“Mẹ nó! Lão tử nhất định không bỏ qua cho cậu!!!” Lúc này Thái Hiên Sinh chỉ có thể ngoan cổ ngoài miệng, đối với hành vi của Tần Phát Huy không khách khí lớn tiếng mắng.

“Kêu a, sao lại không kêu? Lại kêu lớn tiếng một chút —” Đối mặt uy hiếp của Thái Hiên Sinh, Tần Phát Huy căn bản không có gì sợ hãi, tà tà cười, đột nhiên khép lại hai ngón tay nhắm vào tuyến tiền liệt nơi yếu nhất của nam nhân dùng sức đâm tới —.

“A a a —” Thái Hiên Sinh hét thảm một tiếng, toàn thân bắt đầu không ngừng run.

Tần Phát Huy nhìn chất lỏng màu trắng dính đầy trên tay mình, hướng mặt Thái Hiên Sinh đã muốn hư thoát khoe ra: “Chắc chắn, như vậy mày cũng có thể bắn ra. Cảm giác không tồi hả, quả nhiên là đồ dễ tiện bị sát!”

Lúc này Thái Hiên Sinh đã không muốn có hành động mở miệng phản bác, cùng với tiếng cười trêu tức của Tần Phát Huy, ngón tay dính đầy chất lỏng trực tiếp ấn vào bí huyết không người từng đến thăm, hắn gọi lên ngón tay, cũng bắt đầu điên cuồng ra vào mà trừu sáp.

Lần đầu tiên làm ruột Thái Hiên Sinh phải chịu tra tấn, nhìn đối phương không lưu tình chút nào lộng quấy địa phương không gặp người của hắn, đau đến hắn thậm chí kêu to, hắn chỉ có thể cắn nhanh môi dưới đè nén xuống rên rỉ.

Đột nhiên, đối phương rút ra ngón tay, mà Thái Hiên Sinh nhận thấy được có cái gì cực nóng thô to gì đó để ở cửa bí huyết của hắn, mặt nhất thời trở nên tái nhợt, hắn lắc đầu la lớn: “Không cần — không cần làm như thế —”

Nhưng đối phương căn bản không để ý hắn cầu xin, ngay tại thời điểm Thái Hiên Sinh không kịp phản ứng, một cái thẳng tiến thật mạnh nháy mắt xé rách huyết khẩu hắn thủ hai mươi mấy năm trinh tiết —.

“Ô a a a —” Thê thảm khóc thét cắt qua yên tĩnh, bị phân thân nóng rực mà cứng rắn của đối phương hung hăng xỏ xuyên, Thái Hiên Sinh đau nhức không ngừng khóc kêu, sống chết dựa dụa đứng lên!!

“Buông!!! Tôi muốn giết cậu!!! A a — đau quá đau quá — không cần lại động —” Thái Hiền Sinh chưa từng bị đối đãi như vậy, máu đỏ tươi theo miệng vết thương xé rách phun tung tóe ra, nam tử ở trong cơ thể hắn thô bạo luật động đường như có đại đao ở trong ruột hắn quấy, khiến hắn đau đến muốn chết!

12. Chương 12

Thân thể mềm mại bị Tần Phát Huy mạnh mẽ tiến vào, Thái Hiền Sinh lớn tiếng kêu to, thanh âm đau đớn lúc này ở phòng khách yên tĩnh càng không ngừng quanh quẩn.

Nhìn đối phương khoe mắt chảy ra nước mắt thống khổ Tần Phát Huy không có nửa điểm đồng tình, chỉ hung hăng bắt lấy đầu hắn, để con ngươi đen thẳm tập trung nhìn mình, bên miệng gợi lên một tia hài hước cười nói: “Yên tâm, tao có thể cho mày bao nhiêu đau, thì có thể cho mày bấy nhiêu thích. Ngoan ngoan hưởng thụ tư vị tại địa ngục và thiên đường xuyên qua đi.....” Nói xong, liền ở huyết đạo tràn ngập máu tươi va chạm, độ mạnh yếu to lớn tựa hồ muốn đem đối phương tử trong tới ngoài tra tấn chí tử.

Còn thật no đủ thật lớn càng thêm dùng sức hướng trong cơ thể đối phương không ngừng ra vào, bị đau đớn không thôi mãi không ngừng lại tra tấn thần trí, Thái Hiền Sinh đã sớm đau không khóc được.

“Xem mày sau này còn dám tới tìm anh họ tao không!” Tần Phát Huy hừ lạnh một tiếng, ác ý uy hiếp. “Ồ ô.....” Thái Hiền Sinh trên mặt dính đầy nước mắt ở dưới thân Tần Phát Huy giống công cụ bị người tàn phá, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh.

“Anh họ tao ở với chị dâu rất tốt, không cần tiện nhân như mày ở bên cạnh châm ngòi thổi gió!” Tần Phát Huy khoái trá nhìn đối phương bị mình tra tấn không thể phản kháng, cuối cùng mang theo ý cười nói ra ý đồ mình đến.

Thái Hiền Sinh cúi thấp đầu mơ hồ nhỏ giọng đáp: “Tôi không Tôi không có.....”

“Cái gì? Mày không có? Tao không tin! Mày cùng anh họ ở chung nhiều năm như thế, không thể nào mày làm kẻ quân tử không có nửa điểm tư tâm?!” Tựa hồ nghe câu trả lời của Thái Hiền Sinh, Tần Phát Huy vừa nói vừa cười ha ha, rồi mới đột nhiên đưa hắn cuốn lại gần, nắm chặt đầu của hắn phát tiết, giống như kỳ mã thô bạo mà thao hắn —.

“Nói cho mày biết! Chỉ cần vẫn còn Tần Phát Huy tao một ngày, mày tuyệt đối không có khả năng tổn thương anh họ tao! Đồ dê tiện!” Còn thật cực nóng hung hăng dùng sức đụng tới đỉnh trong cơ thể Thái Hiền Sinh, một cái lại một cái nhập thật sâu. “Đáng chết..... Mày thực con mẹ nó nhanh!” (Vũ: Mẹ kiếp, anh thật là cmn đáng ghét TT)

“A a a a —” Thái Hiền Sinh cảm thấy sắp hỏng mất quá to, cuồng loạn xoay thất lung.

“Ân..... A..... Mày thật là tao hóa *** đấng.....A a a —” Tần Phát Huy thô kêu lên, điên cuồng mà trêu sáo, trạc thứ, xô xuyên qua, ở trong Thái Hiền Sinh liều mạng va chạm, sau một tiếng gầm dã thú đem dịch thể bắn sâu vào bên trong cơ thể hắn.

Tràng vách mẫn cảm bị lửa nóng dịch thể của đối phương chạm tới, Thái Hiền Sinh cả người kịch liệt run run, thân mình một trận điên cuồng mà run rẩy, thế nhưng cũng khóc lên bản tình —.

Tần Phát Huy khí suyễn xuống, nhìn nam nhân dưới thân sau cao trào vốn gương mặt cương nghị nay bày ra tư thái yếu đuối, hai mắt lâm vào mờ mịt không hề phản kháng.

Hắn không biết có phải hay không bị vẻ mặt này của nam nhân mê đảo, nguyên bản Tần Phát Huy muốn một lần chạy lấy người đem nam nhân nâng lên thân, dùng sức mở ra hai chân hắn, rồi một cái động thân lại xâm nhập sâu trong nang tràng kia vừa mới bị mình thao nhuyển —.

Không biết qua bao lâu, Thái Hiền Sinh khôi phục ý thức chậm rãi mở ra hai mắt, còng tay trên hai tay đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại hai dấu vết đỏ tươi màu máu lúc ấy liều mạng dầy dụa. Đồng thời người

xâm phạm mình Tần Phát Huy cũng không thấy bóng dáng, phòng khách to như vậy chỉ còn có hần một người.

Toàn thân cao thấp đau đớn không thôi Thái Hiền Sinh dùng sức ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn phía cửa sổ đối diện, thì ra thời điểm sau khi hần bị Tần Phát Huy xâm phạm mất đi ý thức ngất đi, đã là buổi tối.

Hần cố gắng muốn đứng lên, lơ đãng hướng hạ thân đau đớn của mình liếc mắt một cái, chỉ thấy đến một ít trọc dịch màu trắng lẫn tạp với máu tươi chảy ra nơi huyết khẩu.

Này là máu của mình, cùng đối phương.....

Thái Hiền Sinh đã không biết nên suy nghĩ ra sao chuyện phát sinh trên người mình trước đó, nôn —— vị bộ giống như hỏa thiêu sôi trào, nhìn thấy cảnh tượng chán ghét như thế không thể kiềm được, nhanh che miệng của mình, lập tức từ bên cạnh lấy ra một thùng rác nhỏ, cả người bắt đầu nôn mửa.

Đến tận khi hần không nôn ra thứ gì, thậm chí ngay cả dịch vị đều toàn bộ nôn ra, Thái Hiền Sinh cả người lập tức hư thoát, không để ý dơ bẩn tùy ý nằm trên mặt đất, con người trống rỗng không tiếng động lặng lẽ nhìn lên trần nhà trên đỉnh đầu.....

Hai tháng sau –.

Thái Hiền Sinh mặc áo bác sĩ màu trắng mặt không chút thay đổi từ một gian phòng, bệnh đi ra, đi đến cạnh thang máy nhìn thấy một đám người đang muốn lên thang máy đứng chờ. Tựa hồ không muốn đợi thêm, Thái Hiền Sinh nhìn đồng hồ mang trên cổ tay một chút, rời khỏi nơi đợi thang máy đi đến chỗ thang bộ.

“Bác sỹ Thái..... Bác sỹ Thái.....” Vừa đi được một nửa thang bộ Thái Hiền Sinh bỗng nghe thấy phía sau có người gọi mình, vội vàng quay đầu chỉ thấy một hộ sỹ trẻ hướng mình chạy đến.

Nữ hộ sỹ chạy tới nơi, cầm trong tay một sổ bệnh giao cho Thái Hiền Sinh, rồi mới nói: “Bác sỹ Thái, đây là sổ bệnh của một bệnh nhân mới vào bệnh viện.....”

Thái Hiền Sinh tiếp nhận sổ bệnh hộ sỹ đưa qua, lạnh lùng đáp: “Tôi biết rồi! Còn có chuyện gì quan trọng sao?”

Nghe vậy, hộ sỹ vừa đến bệnh viện này không bao lâu đã sớm nghe các hộ sỹ nhắc tới vị bác sỹ Thái Hiền Sinh này là nam nhân rất mị lực kiêm kỹ thuật chữa bệnh đặc biệt giỏi, sau cô cũng gặp qua người này vài lần, quả thật có loại mị lực làm cho thiếu nữ lâm vào khuynh đảo, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Chính là không biết gần đây bác sỹ Thái có chuyện gì, trở nên có điểm là lạ. Trước kia hần thoát nhìn rất có tinh thần, thường xuyên mỉm cười cùng một ít đồng sự nói chuyện, trao đổi với nhau, nhưng là hần hiện tại đến tận cùng không biết đã xảy ra chuyện gì, toàn thân phát ra một cỗ cảm giác âm trầm để cho người khác căn bản không thể tới gần, hơn nữa có vẻ đặc biệt lãnh đạm đối với hết thảy sự việc hay người khác, đồng nghiệp bệnh viện cũng không biết hần đã xảy ra chuyện gì.

Hộ sỹ then thùng cúi thấp đầu, vụng trộm liếc Thái Hiền Sinh một cái, rồi mới nhỏ giọng hỏi đáp: “Không còn chuyện gì.....bác sỹ Thái.....” Kỳ thật cô nghĩ cùng người đàn ông này nói nhiều mấy câu, nghĩ muốn quan tâm hỏi hần một chút đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng là làm sao cũng không nói nên lời. Nhìn bóng Thái Hiền Sinh rời đi, hai mắt hộ sỹ nhỏ tràn ngập tình cảm sùng bái. A người đàn ông tốt a, nếu có một ngày mình có thể cùng với hần ở cùng một chỗ.....

Hộ sỹ nhỏ mặt đỏ ảo tưởng chuyện cùng người đàn ông mình quý kết giao, thấp đầu đứng ở cạnh thang bộ chậm chạp không muốn rời đi. (Vũ: vượt ngục may mà nàng đứng lại a)

Thái Hiền Sinh cầm sổ bệnh hướng thang bộ, đi bước một xuống cầu thang, đột nhiên nhìn cảnh sắc thang lầu trước mắt hai mắt lập tức trở nên mơ hồ, Thái Hiền Sinh vội vàng lấy tay tóm lấy lan can bên cạnh, không để ý chuẩn bị tiếp tục đi xuống lầu.

Nhưng là, thân thể hần tựa hồ cũng không nghĩ cho hần tiếp tục như vậy đi xuống, hai mắt tối sầm, Thái Hiền Sinh một chân giẫm hụt liền cả người theo trên thang lầu ngã xuống, hung hăng té ngã trên mặt đất.

Hộ sỹ đang đứng ở thang lầu mơ màng nghe được một tiếng động lớn, vội vàng quay đầu chỉ nhìn thấy Thái Hiền Sinh vừa rồi xuống thang lúc này té trên mặt đất, cô lo lắng một bên kêu bác sỹ Thái một bên chạy xuống đi tới bên cạnh hấn xem hấn đến cùng xảy ra chuyện gì.

Nhưng là cho dù nàng kêu to như nào, người đàn ông đang lâm vào hôn mê không có phản ứng gì. Mà dưới thân hấn chỉ thấy một bãi máu tươi làm cho người ta nhìn thấy ghê người từ trong cơ thể chậm rãi chảy ra..... (Vũ: Hờ hờ...)

13. Chương 13

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp Hà Văn này Thái Hiền Sinh từng gặp mặt qua một lần ở nơi tụ hội, hai người chính là cùng nhau mặt đối mặt, nhưng cũng không cùng nhau tán gẫu qua cái gì. Cô là một cô gái phi thường xinh đẹp, ngay cả Thái Hiền Sinh thường chỉ thích nam nhân cũng từng vì dung mạo của cô mà kinh ngạc. Khi hấn ở bệnh viện lại gặp được Hà Văn, hấn sau đó mới biết thì ra cô cùng mình đều là bác sỹ trong cùng một bệnh viện.

Thái Hiền Sinh thông thả mở ra hai mắt, trần nhà màu trắng hơn nữa kết cấu phòng quen thuộc làm cho hấn hiểu được mình lúc này đang nằm ở trên giường một gian phòng bệnh trong bệnh viện. Thái Hiền Sinh nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy phòng này ngoại trừ mình còn có một cô gái mặc áo khoác bác sỹ ngồi ở bên người mình.

Đối phương nhìn thấy hấn tỉnh dậy, mang vẻ mặt mỉm cười nói với Thái Hiền Sinh: “Anh tỉnh lại rồi.....”

Thái Hiền Sinh ừ đáp một tiếng, rồi hai tay chống đỡ thân thể muốn tự mình ngồi dậy, Hà Văn vội vàng đứng lên ngăn cản nói: “Anh thân thể rất suy yếu, hiện tại tốt nhất nghỉ ngơi một chút, đừng lộn xộn”

Nghe vậy, Thái Hiền Sinh đành phải buông tha ý tưởng trước đó, không tiếng động tiếp tục nằm ở trên giường, sắc mặt hấn tái nhợt không nhìn ra chút huyết sắc nào, hai mắt nhìn Hà Văn, môi hơi mấp máy, tựa như có chuyện muốn nói.

“Lúc trước anh xuống thang lầu không cẩn thận té ngã trên mặt đất hôn mê, hộ sỹ kia tìm được em gọi em tới cứu anh.....” Hà Văn giống như biết Thái Hiền Sinh muốn hỏi gì, liền rõ ràng trực tiếp nói cho hấn.

Nghe Hà Văn kể, Thái Hiền Sinh trong lòng lại nghĩ tới mình từ trước tới giờ chưa từng như thế, vì sao đột nhiên thân thể lại phát sinh chuyện như vậy? Có điểm nghi không ra hấn liền liếc nhìn Hà Văn một cái, rồi mang nghi hoặc nhỏ giọng hỏi: “Anh trước kia chưa từng như vậy.....”

Hà Văn nghe được nghi hoặc trong giọng hấn, liếc mắt nhìn hấn, lặng yên cúi thấp đầu muốn kiểm tra tình trạng Thái Hiền Sinh xem có nên hay không đem đáp án nói cho hấn nghe. Cô sợ người đàn ông này sau khi biết đáp án, khả năng sẽ làm ra hành động tự thương tổn mình.....

Thái Hiền Sinh nhìn cô gái ngồi ở bên mình, vẫn lặng yên không nói, dường như có chuyện gì muốn nói với mình, nhưng lại chậm chạp không mở miệng nói chuyện, trong lòng không khỏi đoán mình có khả năng mắc bệnh nan y gì. Nhưng mình nhất định phải kiên cường lên, cho nên Thái Hiền Sinh miễn cưỡng tươi cười, mang ánh mắt thông cảm nhìn Hà Văn nói: “Nói đi, anh chuẩn bị tâm lý rồi.....” (Vũ::v:v bệnh nan y, ông trời ạ!!!)

Hà Văn ngẩng mạnh đầu, kinh ngạc nhìn người đàn ông lúc này đang đối mặt mình, đối phương mang vẻ mặt tươi cười bộ dáng mình muốn nói cái gì hấn đều đã hiểu được. Cúi đầu thở dài một hơi, rồi cô ngẩng đầu hai mắt nhìn người đàn ông chậm rãi thổ lộ kết quả kiểm tra kia. “Sau khi anh bị thương em đã kiểm tra thân thể của anh, phát hiện anh..... anh mang thai..... mới rồi đứa nhỏ đã không còn.....”

Mới đầu khi nghe được Thái Hiền Sinh tưởng đối phương nói giỡn mình: “Em ở đó nói cái gì..... đùa gì vậy.....” Hấn miễn cưỡng nghĩ ở trước mặt Hà Văn trưng ra tươi cười, nhưng là khi hấn nhìn thấy Hà Văn vẻ mặt nghiêm túc nhìn lại mình thì hấn thế nào cũng cười không được.

Hà Văn nghe hần trả lời, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn gương mặt kinh ngạc của Thái Hiền Sinh, lặng yên không lên tiếng bộ dáng dường như cam chịu lời của mình không có gì sai.

Thấy thế, Thái Hiền Sinh tròn to đôi mắt, sắc mặt hần nhất thời lập tức trở nên càng tái nhợt, hần có lo qua cái gì bệnh nan y không thể trị, nhưng chân tướng chuyện này hần thế nào cũng không lường trước đến, làm sao có khả năng phát sinh trên người một gã đàn ông như hần?! Hần lập tức từ trên giường ngồi bật giậy, lắc đầu hướng Hà Văn lớn tiếng nói: “Điều đó không có khả năng! tôi không tin!.....” Cúi đầu nhìn bụng mình, hần vịn lần không ngờ trong thân thể mình từng chứa đựng một sinh mệnh, mà hần lại cái gì cũng không cảm thấy?!

“Mới đầu, em cũng không tin. Rồi sau đó em làm lại kiểm tra cho anh vài lần, anh thật sự mang thai. Đứa nhỏ bởi vì anh ngã trước đó mà tiêu thất.....” Hà Văn tiếp tục đối với hần nói, trên mặt lộ ra một tia đồng tình với việc Thái Hiền Sinh đã mất đi đứa nhỏ.

“Nhưng, anh là một người đàn ông! Đàn ông làm sao có khả năng mang thai?!” Đối mặt với Hà Văn thân là bác sỹ chuyên khoa phụ khoa kiên định trả lời,, Thái Hiền Sinh thực sự không thể tin khả năng mang thai đứa nhỏ phát sinh ở trên người chính mình. Kỳ thật hần thầm nghĩ làm một người bình thường, bắt đắc dĩ còn có một cái thân phận lang tộc, hần đành phải thật cẩn thận tìm kiếm điểm cân bằng cả hai bên. Lúc này còn thêm một chuyện mình là thân nam tính còn có thể mang thai, thật sự làm cho hần không thể thừa nhận.

Hà Văn nhìn đối phương vẻ mặt kích động, vội vàng khuyên nhủ: “Anh đừng kích động, Hiền Sinh. Anh hãy nghe em nói, em nhớ rõ trước đây em có nghe vài trưởng bối nói qua — lang tộc trước kia thời điểm chạy nạn từng tìm thiên thần xin hỗ trợ giúp đỡ, mà lúc ấy lang tộc số lượng đã không còn mấy. Thiên thần liền chỉ thị một ít nam nhân trong lang tộc mang song tính có khả năng mang thai sinh con, mới giúp lang tộc miễn cưỡng sinh sôi nảy nở sinh tồn tiếp, nhưng là sau đó chuyện này ở lang tộc cũng không có người nhắc tới. Lúc đó em nghe được còn tưởng rằng trưởng bối của em đang nói thần thoại chuyện xưa, mà hôm nay xem ra khả năng lời nói của trưởng bối cũng không phải là giả.....”

“Ý của em là nói anh chính là cái loại mà thiên thần chỉ thị này? Không có khả năng, nếu dựa theo lời nói trưởng bối của em, sự tình kia hần là thật lâu trước kia.....” Thái Hiền Sinh lắc đầu kiên quyết phủ nhận, dựa theo lời nói của Hà Văn, hần không chỉ là một con quái vật, lại còn là một con quái vật có thể mang thai!

“Em cũng không biết được, Hiền Sinh” Hà Văn thấy hần căn bản không muốn chấp nhận chuyện này là thật, đành phải đáp lại.

Thái Hiền Sinh bỗng nhớ tới vị trưởng lão bên trong thâm cư thâm sơn kia, có lẽ ông có khả năng cho mình giải đáp hứa hẹn. Cho nên hần muốn đi hỏi trưởng lão một chút có phải có loại chuyện này hay không. “Anh không tin, anh muốn đến hỏi trưởng lão.....” Nói xong, hần thuận tiện từ trên giường đứng lên.

Hà Văn thấy hần nhất định phải đi tìm trưởng lão để hỏi, trong lòng liền hiểu được lúc này ngăn trở hần căn bản không có tác dụng gì, đành phải ngồi ở tại chỗ nhìn hần một người bận việc.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, rồi cửa bị đẩy ra, người tới là bạn tốt của Thái Hiền Sinh Tần Hành Sơn. Hần mang theo một bó hoa tươi đi đến, nói: “Hiền Sinh, tôi đến thăm cậu”

Đến khi Tần Hành Sơn nhìn thấy bạn tốt rời đi giường bệnh, muốn đi nơi nào đó, vội vàng vòng ra phía trước hần nói: “Hiền Sinh, cậu còn đang bệnh, không được tùy tiện đi lại loạn.”

“Hành Sơn, sao cậu lại đến đây?” Thái Hiền Sinh giờ mới chú ý đến bạn tốt đi vào, hỏi.

Tần Hành Sơn cười nhìn bạn mình, đáp: “Thật lâu rồi cậu không tìm tôi, tôi cũng không biết cậu đã xảy ra chuyện gì. Cho nên gọi một cuộc vào di động của cậu, rồi một cô hộ sỹ tiếp điện thoại, cô ấy đem việc cậu bị bệnh nói cho tôi, tôi liền lập tức chạy lại đây.”

“Tôi không sao, cậu xem.....” Thái Hiền Sinh cười hướng trước mặt Tần Hành Sơn đi tới đi lui, biểu hiện thân thể mình rất tốt không đáng lo ngại, làm cho bạn tốt yên tâm.

“Nhưng sắc mặt cậu thoạt nhìn rất kém, vẫn là quay lại giường nghỉ ngơi đi.” Tần Hành Sơn nhìn mặt hần vài lần, hảo tâm khuyên can.

Thái Hiền Sinh biết rõ bạn thân của mình luôn luôn không nói, nhưng là việc hấn nhận định thì làm sao cũng không có khả năng buông tha. Thấy mình không thuyết phục được đối phương, đành phải bất đắc dĩ bò lại trên giường nằm. Hà Văn thấy thế, ở chỗ ngồi phốc cười một tiếng.

“Vị này là?” Tần Hành Sơn lúc này mới chú ý đến trong phòng còn có một cô gái, vội vàng hỏi.

“Tên tôi là Hà Văn, xin chào.” Cô gái cười hướng đối phương gật gật đầu, rồi mới hướng Thái Hiền Sinh nói: “Cũng không còn sớm, em phải về xem bệnh nhân. Anh nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong, nói lời từ biệt liền rời đi.

Tần Hành Sơn nhìn cô gái rời đi xong, hướng Thái Hiền Sinh lộ ra thần bí cười: “Cô gái này thoát nhìn không tồi, bạn gái cậu sao?”

“Sao có khả năng này?!” Thái Hiền Sinh nghe vậy, liếc bạn tốt một cái lập tức phủ nhận.

“Phải không? Vậy cậu tốt nhất cố lên a!” Tần Hành Sơn nói, cười ha ha.

Hiểu được ý tứ trong giọng nói của bạn tốt, Thái Hiền Sinh cũng không có giải thích nhiều hơn, lặng yên không nói, đáy lòng còn đang suy nghĩ những gì Hà Văn vừa đối với mình nói một phen, nếu thật sự như những gì Hà Văn nói, hấn sau này nên làm sao mới tốt. Trong lòng đang lo lắng, chỉ nghe Tần Hành Sơn giống như nhớ tới cái gì, vội vàng đối với mình nói: “Đúng rồi, hôm nay ngoại trừ tôi đến đây, em họ tôi cũng đến thăm cậu. Phát Huy, mau vào.” Cửa trước kêu to một tiếng xong, một gã đàn ông lập tức đi đến.

Thái Hiền Sinh vừa nghe bạn tốt kêu lên tên người kia, nhìn đến bộ dáng người kia, sắc mặt trở nên rất khó xem. Hơn hai tháng không gặp, người nọ vẫn như trước, chỉ là sắc mặt hơn vẻ tươi cười.

“Anh có khỏe không?” Tần Phát Huy đi đến bên người Thái Hiền Sinh, hoàn toàn không thèm để ý đối phương cảnh giác nhìn mình, chỉ hảo tâm hỏi một câu.

Thái Hiền Sinh không đáp lại, chính là xuất phát từ bản tính lễ phép gật gật đầu. Nhìn người kia gương mặt tuần mỹ mang theo ý cười, không khỏi hồi tưởng ngày đó người này mang đến thương tổn cho mình, mà nay mình lại trở thành một gã đàn ông mang thai nhưng lại mất đi đứa nhỏ. Hấn lúc này thật sự nghĩ lớn tiếng hướng người kia rống giận nói hấn đem mình hại thảm! Nhưng hấn đáy lòng nghĩ nhưng không nói ra miệng. Cúi thấp đầu không nhìn dung mạo người nọ, lặng yên không tiếng động vô ý thức nắm chặt tay thành nắm đấm.

Vũ: Định để cho Hà Văn với Hiền Sinh xưng anh tôi – tôi cô nhưng mà thôi, tại Hà Văn cư xử như...chị gái Hiền Sinh vậy, nên để em – anh cho nó thân mật:v:v

Quân: Sự thật là ta chỉ muốn đắm vào bản mặt Tần Phát Huy thôi — p/s Vũ đã đăng bài! Tung ship!!!! =]]]]

14. Chương 14

Thái Hiền Sinh từ trong miệng Hà Văn biết được mình có khả năng mang thai đặc thù, hấn liền vì ý nghĩ mình đã đánh mất một sinh mệnh có thể sinh tồn trên thế giới này, mấy ngày sau đó thể xác và tinh thần đều phải chịu đựng hấn dần dần trở nên gầy yếu.

Nhưng ngày vẫn tiếp diễn, thế là Thái Hiền Sinh ở lại phòng bệnh trong bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày xong trở lại cương vị công tác tiếp tục làm việc.

Sau đó Hà Văn cũng từng đến tìm hấn vài lần, khuyên bảo hấn đừng nghĩ nhiều. Nhưng là, mỗi tối hấn đều có một giấc mộng, đứa nhỏ không thấy được gương mặt ở trước mặt mình chậm rãi biến mất, bị bùng tính rồi hấn lại một đêm không ngủ. Hoàn toàn không có chủ ý gì, Thái Hiền Sinh đã từng trở lại nơi lang tặc tụ tập tìm kiếm trưởng lão, nhưng người khác lại nói cho hấn trưởng lão đã đi ra ngoài một chuyến, phải mấy tháng sau mới trở về.

Một ngày này, Thái Hiền Sinh lái xe chuẩn bị về nhà, ở giữa đường hắn nhìn thấy quán bar mình thường xuyên đi, nhưng lại không có tâm tình tiến vào. Mấy đêm không ngủ hắn thầm nghĩ hiện tại về nhà nghỉ ngơi cho tốt, trở lại bãi đỗ xe của nhà trọ để đỗ xe, hắn chậm bước hướng nhà trọ mình ở lại đi đến.

Cách cửa nhà trọ còn một khoảng hắn xa xa liền nhìn thấy thân ảnh Tần Phát Huy đứng ở cửa, không khỏi ngăn ra nhưng lập tức khôi phục lại. Hắn không hiểu người này sao lại quay lại xuất hiện trước mặt mình, nghi hoặc khó hiểu nhưng hắn không nghĩ lại gặp lại người kia, mặt không chút thay đổi chậm rãi hướng phương hướng Tần Phát Huy đi đến, đối phương tựa hồ cũng phát hiện mình, vội vàng tiến đến cùng mình chào hỏi.

Thái Hiền Sinh lạnh mắt nhìn hắn, không lên tiếng, ấn mật mã cửa rồi lập tức đi vào. Tần Phát Huy thấy đối phương căn bản không có ý muốn để ý đến mình, đành phải vội vàng đi theo hắn.

Quản lý nhà trọ thấy Thái Hiền Sinh về, hướng hắn gật đầu chào hỏi. Thái Hiền Sinh cũng chỉ khẽ gật đầu, rồi mới đi đến thang máy ấn đi xuống, ngẩng đầu chờ thang máy tiếp theo đến.

“Này, anh sao không để ý đến em chứ?” Tần Phát Huy thấy Thái Hiền Sinh thật lâu cũng không để ý đến mình, có chút không nhẫn nại được, dùng thân thể chắn trước thang máy trước mặt hắn.

Thang máy đến, cửa mở ra, nhưng Thái Hiền Sinh lại bị Tần Phát Huy ngăn ở bên ngoài không vào được. “Tránh ra!” Hắn lạnh giọng, dùng sức đẩy thân Tần Phát Huy ra, đi vào bên trong thang máy. Tần Phát Huy sợ hắn lập tức đóng cửa, tức tốc nhảy vào trong thang máy.

Trong thang máy Thái Hiền Sinh vẫn không có ý mở miệng, lặng yên chờ thang máy xuống tầng trệt, mà Tần Phát Huy cũng chỉ là vụng trộm liếc hắn vài lần, không có lại lên tiếng.

Thái Hiền Sinh đi đến cửa nơi ở của mình, lấy ra cái chìa khóa chuẩn bị mở cửa, Tần Phát Huy lại ngăn ở trước mặt hắn, vẻ mặt cầu xin nhìn hắn nói: “Hiền Sinh, anh có thể nghe em nói mấy câu được không?”

“Bằng cái gì muốn tôi nghe cậu nói chuyện? Tránh ra cho tôi, ngay lập tức!” Thái Hiền Sinh bị hành vi của Tần Phát Huy làm cho mất kiên nhẫn, lớn tiếng quát. Người này da mặt cũng quá dày, sau khi đối với mình làm ra sự tình này thế nhưng còn dám lại xuất hiện ở trước mặt mình!

“Em biết lần đó em tổn thương anh, nhưng là em không muốn thương tổn anh.....” Tần Phát Huy cũng không để ý lời nói đuổi người của đối phương, chính là một mực giải thích chuyện ngày đó xảy ra cũng không phải tự mình nghĩ muốn làm.

Thái Hiền Sinh nghe vậy, cười ha ha, đôi mắt đen giống như bốc hỏa trừng đối phương, “Cậu nói cái gì vô tâm thương tổn?! Thực làm cho người ta chế giễu! Cậu tốt nhất tránh ra, không cần lại ngăn trở tôi vào cửa, rồi rời đi nơi này cho tôi, không cần lại xuất hiện ở trước mặt tôi! Bằng không tôi liền lập tức báo nguy!” Nói xong, Thái Hiền Sinh thực sự lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị ấn số báo nguy.

Tần Phát Huy thấy thế, vội vàng ngăn cản tay hắn ấn điện thoại, một bên hảo ý khuyên bảo: “Anh đừng làm vậy, anh dù sao cũng phải nghe em giải thích một chút.....”

Nguyên bản sau khi nhìn thấy gương mặt người này, Thái Hiền Sinh nhớ ra người nọ đối với mình làm ra sự tình tàn nhẫn, sẽ nhớ tới mình là loại thân thể quý giá có thể mang thai, sẽ nhớ tới trong cơ thể mình từng có một sinh mệnh..... “Tôi cái gì cũng không muốn nghe, tôi cũng không muốn gặp cậu!” Lúc này hắn đã không thể lại tiếp tục nhẫn nại cùng người này mặt đối mặt nhiều thêm một giây, dùng sức đẩy Tần Phát Huy ra, quyết đoán mở cửa, rồi mới phịch một tiếng nhanh chóng đóng cửa lại, đem Tần Phát Huy ngăn cách ngoài cửa.

Ngoài cửa Tần Phát Huy không thể vào, lớn tiếng kêu to tên hắn. Thái Hiền Sinh đem cái chìa khóa để lên sô pha, rồi mới về phòng nằm trên giường, ngăn chặn thanh âm phiền toái người nọ ngoài cửa kêu to.

“Tôi kê một ít thuốc, anh đi hiệu thuốc lấy về uống vài ngày sẽ không có vấn đề gì.” Thái Hiền Sinh kiên nhẫn vì bệnh nhân ngồi ở trước mặt mình hảo tâm giải thích thời gian dùng thuốc, rồi mới kê đơn thuốc đưa cho bệnh nhân.

Bệnh nhân nhận đơn thuốc, nói lời chào hắn rồi rời đi. Thái Hiền Sinh sau đó mới buông bút trong tay, toàn thân hướng lưng ghé dựa vào, thở ra một hơi, cuối cùng cũng xong chuẩn bệnh bệnh nhân hôm nay,

có thể thoải mái một chút.

Một nữ hộ sĩ lập tức đi đến, vẻ mặt hơi xấu hổ nhìn Thái Hiền Sinh tựa hồ muốn nói cái gì. Thái Hiền Sinh thấy thế, lòng sinh nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Còn có bệnh nhân?”

“Không phải, bác sĩ Thái.....” Hộ sĩ lắc đầu phủ nhận nói, nàng vừa nói vừa nhìn ra ngoài.

Cử chỉ của hộ sĩ làm cho Thái Hiền Sinh không nhịn được đứng dậy, hướng nàng đi tới hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tò mò thuận theo hướng ánh mắt cô gái nhìn một cái, chỉ thấy Tần Phát Huy hôm qua xuất hiện trước mình ôm bó hoa tươi đứng ở trước mắt mình.

Sắc mặt Thái Hiền Sinh lập tức trở nên rất khó xem, nhìn đối phương chậm rãi hướng mình tới gần, cũng không quản đối phương định nói gì với mình, vội vàng kéo áo Tần Phát Huy vào phòng khám của mình, rồi mới đóng cửa lại.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?! Trời ạ cậu lại còn lấy hoa tươi, ông trời của tôi ạ!” Thái Hiền Sinh đóng cửa xong, hướng Tần Phát Huy quát. Gia khóa này không lẽ muốn mình ở bệnh viện xấu mặt sao?! Mình đến tận cùng là chọc hấn cái gì, lại phải lãnh rủi ro này!

Tần Phát Huy buông hoa tươi trong tay, không cho là đúng đáp: “Tìm anh chịu nhận lỗi. Ai bảo anh hôm qua không ở đó nghe em giải thích, em đành phải tìm đến đây.”

“Coi như tôi sợ cậu được không?” Thái Hiền Sinh cầm bó hoa tươi, lập tức ném vào thùng rác, hai tay tạo thành hình chữ thập về mặt bất đắc dĩ tiếp tục nói: “Tôi tha thứ cho cậu, cậu sau này đừng đến tìm tôi, được không?”

“Anh nguyện ý tha thứ cho em đương nhiên là chuyện tốt, nhưng anh bảo sau này em đừng đến tìm anh thì khó mà làm được!” Tần Phát Huy tùy ý ngồi ở ghế của Thái Hiền Sinh, lắc đầu nhìn đối phương phủ định.

“Vậy cậu còn muốn sao?” Thái Hiền Sinh vừa nghe, sắc mặt trở nên càng khó nhìn. Nhìn đối phương vẻ mặt giảo hoạt, nghĩ rằng lần này có khả năng thua trên tay người này, nhưng vì thanh danh của mình ở bệnh viện, vì không cho gia khóa này lại xuất hiện ở trong này, hấn đành phải cố mà làm thỏa mãn yêu cầu của người này.

Ngày hôm sau, bệnh viện truyền ra lời đồn bạn trai của bác sĩ Thái mang theo hoa tươi xuất hiện ở bệnh viện, làm cho nữ hộ sĩ trẻ tuổi ở bệnh viện từng nhóm một bên nhiều chuyện một bên thở dài lắc đầu với nhau, mọi người đều cảm thấy thực đáng tiếc đồng thời rất khó tiếp nhận sự thật một người đàn ông anh tuấn tiêu sái như vậy lại không yêu nữ giới.

15. Chương 15

Một ngày làm việc vất vả trở về, Thái Hiền Sinh mang theo thân thể mệt mỏi không chịu nổi trở lại nhà trọ, về mặt lấy chìa khóa mở cửa, chợt nghe tiếng nói nam tính dễ nghe kêu to tên mình hoan nghênh mình trở về, đồng thời chỉ thấy Tần Phát Huy trên mặt mang theo mỉm cười nhìn mình.

Mấy ngày trước đây, gia khóa này mang theo hoa tươi chạy đến bệnh viện quấy rầy mình, vì làm cho đối phương không làm ra hành động kinh người như thế nữa, nghe đề nghị của đối phương xong, Thái Hiền Sinh đang vụn vặt bất đắc dĩ suy tư nên như thế nào cự tuyệt đối phương thì nhận được điện thoại của Tần Hành Sơn, người bên kia điện thoại thể nhưng nói với mình sẽ đem đứa nhỏ vừa sinh giao cho bố mẹ chiếu cố, rồi Tần Hành Sơn đem vợ yêu của hấn đi ra ngoài nghỉ tuần trăng mật, thời gian trở về tạm thời không rõ ràng lắm, muốn đem em họ Tần Phát Huy ở lại nơi này của mình một đoạn thời gian.

Lúc ấy nhận được điện thoại nghe bạn tốt nói một phen Thái Hiền Sinh trong khoảnh khắc sắc mặt trở nên phi thường khó coi, một bên cùng bạn tốt nói chuyện với nhau thỉnh thoảng lại nhìn hướng Tần Phát Huy ngồi đối diện lúc này, người kia chính là bộ dáng gian kế thực hiện được tằm tằm cười nhìn mình.

Đối với bạn tốt mọi cách cầu xin, Thái Hiền Sinh luôn luôn không cự tuyệt giúp Tần Hành Sơn bao giờ đành phải thở dài bất đắc dĩ nhận người bề ngoài áo mũ chỉnh tề, bên trong nội tâm giống như ác ma vào ở nhà mình.

Hiện tại lúc này, Tần Phát Huy sẽ ở trong nhà mình, trừ bỏ nói chuyện với nhau trong cuộc sống hàng ngày, Thái Hiền Sinh rất ít cùng hắn có thêm tiếp xúc. Hắn chậm rãi đi vào phòng liếc mắt nhìn Tần Phát Huy một cái, cúi đầu đáp lại một tiếng xong cầm chìa khóa xe trong tay để ở trên giá, rồi cởi áo khoác, đặt mông ngồi trên sô pha, duỗi thắt lưng một cái rồi từ từ không tiếng động tựa lưng vào sô pha.

“Anh đói bụng rồi đi, có muốn ăn cơm trước không?” (Vũ: ăn cơm trước, sau đó làm gì?:3) Tần Phát Huy dường như cũng nhìn thấy bộ dáng đối phương mệt mỏi, hảo tâm chỉ các món ăn trên bàn cơm nói.

Ngay cả Thái Hiền Sinh cũng không nghĩ đến người này ở phương diện nấu ăn không tệ, bởi vì công việc của Thái Hiền Sinh nên cho đến nay hắn về đến nhà đều là đơn giản ăn chút thức ăn nhanh hoặc là bỏ qua bữa, từ lúc Tần Phát Huy vào ở nhà hắn, buổi tối đầu tiên liền nấu một ít đồ ăn ngon để hắn ăn. Thử qua xong trên mặt Thái Hiền Sinh lộ ra một tia mỉm cười, khen ngợi Tần Phát Huy làm thức ăn thật sự ngon, sau đó mỗi tối đồ ăn đều là Tần Phát Huy một mình phụ trách, cũng coi như là trao đổi hoàn lại việc ở trong nhà Thái Hiền Sinh đi.

Không có cự tuyệt đề nghị của Tần Phát Huy, Thái Hiền Sinh đứng lên đi đến ngồi cạnh bàn ăn, nhìn bốn món một canh trước mặt mình.

“Cậu không ăn sao?” Thái Hiền Sinh quay đầu hỏi.

“Em ăn qua rồi!” Nghe được đối phương hỏi, Tần Phát Huy đứng ở một bên lộ ra vẻ tươi cười đáp lại.

“Đây là những món anh thích, tim xào dong, còn có nấm hương sao mộc nhĩ, thịt bò kho tiêu.....” Hắn lập tức hướng bàn ăn đi tới, vừa nói tên các món ăn trên bàn, vừa nhiệt tình gấp đồ ăn bỏ vào trong bát Thái Hiền Sinh. (Vũ: Món đầu tiên nghe lạ quá!!! Ta ghét mấy món này –)

Đối mặt với Tần Phát Huy bộ dáng nhiệt tình như thế, nói thật Thái Hiền Sinh không thể thích ứng cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể cúi thấp đầu nghe người kia một mình ở một bên lầm bầm lầu bầu, bỗng nghĩ tới người này trước đây đối với mình làm ra hành vi nhục nhã ác liệt. Đáy lòng Thái Hiền Sinh chính là không thể coi bỏ một cái khúc mắc kia, cũng không có cách nào giờ khác này cùng người này trò chuyện vui vẻ tùy ý.

Đồng thời Tần Phát Huy tựa hồ cũng nhận thấy được bộ dáng đối phương không muốn cùng mình tâm sự, đành phải tạm thời dừng lại một phen nói kia, rồi chuyển đề tài khác: “Em đã chuẩn bị nước nóng tắm, ăn xong rồi tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

Chỉ thấy Thái Hiền Sinh nghe xong, gật đầu đáp nhỏ, liền tiếp tục vùi đầu vào thức ăn trong bát.

Không bao lâu, Thái Hiền Sinh ăn no liền trở về phòng cầm bộ quần áo ngủ rồi mới đi vào phòng tắm, đồng thời Tần Phát Huy trở lại bàn ăn bắt đầu sửa sang lại. Đại khái hơn mười giờ, Thái Hiền Sinh mặc quần áo ngủ cầm trong tay quần áo vừa tắm rửa thay ra, phòng khách không có một bóng người, hắn quay đầu chỉ thấy Tần Phát Huy cúi thấp đầu trên bàn cơm tập trung tinh thần viết cái gì.

“Cậu đang viết cái gì vậy?” Khó nhìn thấy Tần Phát Huy trong bộ dạng này, Thái Hiền Sinh tò mò đi qua dò hỏi.

Tần Phát Huy nghe vậy ngẩng đầu đáp: “Hôm nay ở trường học giáo sư giao một ít bài tập, còn một ít chưa làm xong em mang về để đêm nay làm.” Nói xong cúi đầu tiếp tục viết.

Thái Hiền Sinh ừ một tiếng, nhìn Tần Phát Huy trước mặt rồi hắn nhớ tới lời nói của Tần Hành Sơn trước đó với mình, trước kia Tần Phát Huy tổn thương hắn làm hắn quên mất người trước mắt vẫn chỉ là một sinh viên mà thôi.....

“Ngày mai cậu rảnh không?” Thái Hiền Sinh tiếp tục hỏi.

“Có chuyện gì sao?” Tần Phát Huy ngẩng lên nói.

“Nếu mai cậu rảnh, đi siêu thị với tôi đi. Tôi mua giúp cậu một cái giường gấp, như vậy sẽ không ủy khuất cậu phải ngủ chung giường với tôi.” Thái Hiền Sinh tuy rằng có riêng phòng trọ, nhưng phòng hắn chỉ có một cái giường cho hắn sử dụng. Bởi vì bạn tốt đột nhiên ngộ ý, làm cho hắn trong lúc nhất thời không chuẩn bị thêm giường cho Tần Phát Huy, cho nên trừ bỏ việc hắn cùng Tần Phát Huy ngủ chung giường khó tránh khỏi thân thể khó thích nghi, hắn cũng không nghĩ đến để em họ của bạn tốt chỉ có thể ngủ nửa giường, miễn cho lúc Tần Hành Sơn trở lại người này cùng bạn tốt cáo trạng.

“Không cần lãng phí tiền, em cảm thấy hiện tại cũng ổn, không cần mua thêm.” Tần Phát Huy nghe Thái Hiền Sinh nói xong không suy nghĩ nhiều trực tiếp từ chối luôn.

“Vì sao? Tôi mua giường gấp về cho cậu ngủ một mình không tốt sao?” Nguyên bản còn tưởng Tần Phát Huy sẽ không cự tuyệt, Thái Hiền Sinh ngoài ý muốn nghe Tần Phát Huy đáp lại tò mò hỏi.

Thoáng nhìn Thái Hiền Sinh thực sự quan tâm đề tài này, Tần Phát Huy có điểm lãnh đạm: “Em nói không cần là được, anh bây giờ đừng làm phiền em được không? Em đang có việc phải làm.” Dứt lời, lại bắt đầu bận rộn với việc trên tay. Đương nhiên hắn cũng không nói ra kỳ thực có ý nghĩ muốn cùng Thái Hiền Sinh ngủ cùng nhau, sợ người này có khả năng lập tức phản bác mình, rồi lập tức đuổi mình đến siêu thị mua giường gấp, đến lúc đó hắn muốn thoát cảnh ngủ một mình là không có khả năng.(Vũ::v =)))

Nghe được giọng nói Tần Phát Huy có chứa một tia không kiên nhẫn, Thái Hiền Sinh đành không tiếng động rời bàn ăn, xoay người bước tới phòng khách, trong lòng tính toán để miễn nghe gia khóa này lại nói cự tuyệt, còn không bằng tự mình đi mua về tốt hơn.

Hà Văn đứng ở cửa xem phòng khám có bệnh nhân hay không, nhìn thấy không có bệnh nhân, cô mang về mặt thần bí đi đến bên cạnh Thái Hiền Sinh ngồi xuống.

“Hiền Sinh, nghe nói mấy ngày hôm trước có người đàn ông hướng anh cầu hôn?” Hà Văn nhìn Thái Hiền Sinh cúi thấp đầu có chút dăm chiêu, rồi mới mở miệng hỏi.

“A? Cái gì?” Nghe đối phương nói, Thái Hiền Sinh theo trạng thái trầm tư phản ứng được nghe được vấn đề, lộ ra bộ dáng không hiểu ra sao.

Hà Văn nhìn chăm chú về mặt không nghĩ ra của Thái Hiền Sinh, phốc cười ra tiếng. Rồi mới lại hướng hắn tiếp tục giải thích một phen: “Chính là ngày có hộ sĩ nhìn thấy một nam sinh không tệ mang theo hoa tươi vào phòng anh, bộ dáng hình như là hướng anh cầu hôn?!” Kỳ thật ngay cả cô cũng không nguyện ý tin tưởng người đàn ông anh tuần diện mạo anh tuần cương nghị này là đồng tính luyến ái, nhưng nếu là sự thật như mọi người nói thì trong nội tâm cô cũng đồng ý cho phép, dù sao bây giờ ở nơi xã hội hiểm ác có thể tìm được người thật tâm yêu mình đã thiếu lại càng thiếu.

Vừa nghe đến ngay cả Hà Văn cũng nhắc tới chuyện mình nghe đồn mấy ngày nay ở bệnh viện, Thái Hiền Sinh sắc mặt có một tia mất hứng, đáp lại: “Đừng nghe bọn họ nói hươu nói vượn! Căn bản không có chuyện này!”

Nhưng là hộ sĩ họ X kia nói cô ấy tận mắt thấy anh kéo người kia vào phòng mình, rồi mới.....” Hà Văn tuy là nói như thế, nhưng kỳ thật nàng cũng là nghe người khác nói. Nay nhìn người trong tin đồn phản bác như thế, chuyện này có lẽ là giả.

“Cậu con trai kia là em họ của bạn tốt của anh mà thôi. Không phải hắn, mọi người suy nghĩ nhiều quá.....” Thái Hiền Sinh lắc đầu, bộ dáng tận tình kiên nhẫn giải thích.

“Vậy cậu ta sao lại mang hoa tươi tới đây?” Đối mặt giải thích của Thái Hiền Sinh, Hà Văn rõ ràng đưa ra từ ngữ trọng yếu, mấu chốt nhất của lời đồn.

Đối với hoa tươi Hà Văn nhắc tới, ngay cả Thái Hiền Sinh cũng không biết trả lời như thế nào. Chẳng lẽ muốn hắn nói người kia cố ý hành động hù dọa mình hay sao?

Quân Quân: Tuyển beta-or cho Tiểu Vũ, ai yêu nàng ý, yêu truyện nàng ý edit hãy về làm beta cho nàng ý nhé! cứ cmt địa chỉ mail, ta sẽ liên lạc.

16. Chương 16

Hà Văn đứng một bên chờ đáp án kia, một bên nhìn bộ dáng Thái Hiên Sinh tựa hồ suy tư làm thế nào hướng mình giải thích, ngược lại cũng không có quá để ý, cô cười khẽ một tiếng, hỏi: “Gần đây thân thể anh có khỏe không?”

Thái Hiên Sinh đang trầm tư suy nghĩ làm sao giải thích cho thỏa đáng bị câu hỏi thành linh của Hà Văn đánh gãy, hần lập tức phát hiện Hà Văn cố ý nói sang chuyện khác, về mặt chậm rãi trở nên thoải mái, đáp: “Tốt lắm, cảm ơn em quan tâm.”

“Vậy anh có hay không.... nói cho người kia?” Hà Văn ý chỉ “người kia” chính là một nửa của Thái Hiên Sinh, tuy rằng Thái Hiên Sinh là do cô kiểm tra xong mới biết mình là người đàn ông có khả năng mang thai đặc thù, nhưng người cùng Thái Hiên Sinh yêu nhau kia hẳn là cảm kích đi?

Cô một bên nhỏ giọng hỏi, một bên dùng đôi mắt hiểu rõ lòng người lẳng lẳng nhìn chăm chú Thái Hiên Sinh, dường như chờ đợi hần phản ứng. Dù sao ngay cả nàng cũng không có nghĩ tới Thái Hiên Sinh ở lang tộc thích đàn ông, hơn nữa chuyện mang thai kiểu này chỉ có người đồng tính có khả năng đi.

Nghe giọng nói Hà Văn cố ý ám chỉ người nọ, Thái Hiên Sinh vô ý thức cắn nhanh môi dưới, trong lòng lo lắng nên trả lời Hà Văn vấn đề này thế nào. Bị người xâm phạm rồi bởi vì mình thể chất đặc thù có được đứa nhỏ, rồi lại bởi vì mình xem nhẹ mà bị mất đi. Nguyên bản mất đi đứa nhỏ làm cho hần trong lúc nhất thời có điểm yên lòng, dù sao đứa nhỏ kia vốn là không nên sinh ra trên thế giới này, nhưng lại nghĩ đến mình tâm tư nghĩ đến ý tưởng xấu xa như thế, Thái Hiên Sinh lại tự cảm thấy mình thật đáng xấu hổ.

Phòng khám yên tĩnh thật lâu, Thái Hiên Sinh vốn lẳng yên không nói mở miệng đáp lại: “Hà Văn, người kia không biết, cũng không cần biết. Em có thể cảm thấy rất kỳ quái sao anh lại nói như vậy, nhưng anh không muốn nói quá nhiều....” Thái Hiên Sinh cúi đầu sờ hương bụng mình, nhớ tới nơi đó từng có một sinh mệnh, nay lại mất đi. Khổ sở, hoang mang, không biết tại sao hần theo bản năng lấy tay sờ soạng bụng mình, một đôi mắt đen thâm thúy không tiếng động nhìn chăm chú nơi đó, trên mặt không có biểu tình gì.

Hà Văn nghĩ Thái Hiên Sinh muốn hướng mình nói cái gì, nhưng hần lại không muốn tiếp tục nói. Cho nên cô lập tức hiểu được người kia và Thái Hiên Sinh có khả năng đã xảy ra chuyện gì đó, làm cho Thái Hiên Sinh lúc này không thể dễ dàng hướng người kia thổ lộ chân tướng sự thật. Cô vươn tay hương Thái Hiên Sinh, cầm lấy bàn tay có độ ấm của hần, lộ ra một tia cười lương thiện: “Không có vấn đề gì, Hiên Sinh, anh còn có em ở đây, không có việc gì.”

Giờ khắc này Thái Hiên Sinh không biết phải nói cái gì mới tốt, nhìn lại cô gái kia hé ra khuôn mặt xinh đẹp, thiện ý mỉm cười, hần chỉ có thể nói một tiếng: “Cảm ơn em, Hà Văn.”

Thái Hiên Sinh từ bệnh viện tan tằm lái xe chạy ở đường cái, đột nhiên hần thoáng nhìn thấy ở trạm đường cái có một bóng người quen thuộc, lập tức lái xe hướng đó, cẩn thận nhìn thì dĩ nhiên là Hứa Tử Minh đã lâu không gặp.

Đỗ ở trước mặt đối phương, hạ cửa sổ xe xuống, hương ngoài cửa sổ xe kêu to: “Tử Minh, sao cậu lại ở chỗ này?”

Hứa Tử Minh đứng cạnh đường cái cũng đồng thời phát hiện ra Thái Hiên Sinh, vội vàng đi ra phía trước nói: “Lâu không gặp, Hiên Sinh. Tổ đang đợi một người, cậu thì sao?”

Nghe Hứa Tử Minh nói xong, Thái Hiên Sinh nhìn hương đồng hồ trong xe, đã là tám giờ tối. Hần tiếp tục hương Hứa Tử Minh cười nói: “Tổ cũng thật lâu không thấy cậu, người cậu chờ bao giờ mới đến? Cậu ăn cơm chưa? Đến nhà tổ ăn chút gì thì như thế nào?” Nghĩ rằng Tần Phát Huy hẳn là làm đồ ăn tốt rồi, chờ mình về nhà.

“Được rồi, tôi cùng đi với cậu.” Hứa Tử Minh nhìn bốn phía, suy nghĩ một hồi gật đầu đáp, mở cửa xe ngồi lên xe Thái Hiên Sinh, hai người nói nói cười cười trở lại nhà trọ Thái Hiên Sinh.

Như trước, khi Thái Hiên Sinh mở cửa, bên kia cửa vang lên tiếng Tần Phát Huy hoan nghênh về nhà. Nhưng khi hần nhìn thấy người đàn ông sau lưng Thái Hiên Sinh, nguyên bản khuôn mặt khoái trá trong chốc lát hiện lên một tia không vui.

“Người này là bạn của tôi, tên là Hứa Tử Minh. Tử Minh, người này là em họ bạn tốt của tớ Tần Phát Huy, cậu ta tạm thời ở nhà của tớ vài ngày.” Mà Thái Hiền Sinh tựa hồ không nhìn thấy trên khuôn mặt Tần Phát Huy đeo vẻ không thoải mái, bắt đầu giới thiệu hai người với nhau.

Vừa nghe thấy Thái Hiền Sinh nhắc tên Tần Phát Huy, Hứa Tử Minh thoạt nhìn có vẻ là lạ, liếc thiếu niên trước mặt một cái rồi mới gạt đầu lên tiếng, lập tức theo bước Thái Hiền Sinh vào phòng trong.

Đồng thời Thái Hiền Sinh cũng nhận thấy vẻ mặt bạn mình sau khi nhìn thấy Tần Phát Huy, nhưng hần cũng không để ở trong lòng. Chuẩn bị đón Hứa Tử Minh ngồi chơi, rồi mới tính tiếp hần đến bàn ăn cùng ăn cơm.

Đối với việc có bạn đến nhà làm khách Thái Hiền Sinh có vẻ phi thường nhiệt tình, tiếp Hứa Tử Minh ngồi xuống rồi lại pha loại trà ngon nhất cho đối phương nhấp nháp, bởi vì hần biết Hứa Tử Minh tuy rằng trẻ tuổi, nhưng hần luôn luôn không uống đồ uống gì đó, cố tình thích nhất là uống trà ngon.

Hứa Tử Minh tiếp nhận chén trà Thái Hiền Sinh đưa qua, cúi đầu hớp một ngụm, khen: “Hiên Sinh, cậu pha trà càng ngày càng tốt. Trẻ nhỏ dễ dạy a ” Năm đó, Thái Hiền Sinh cũng từng làm khách nhà Hứa Tử Minh, rồi uống qua trà Hứa Tử Minh pha, lập tức hướng mình muốn học kỹ thuật pha trà. Không nghĩ tới nhiều năm sau này, tên con trai hướng mình học pha trà đã là tay pha trà giỏi.

“Vẫn là lão sư cậu có cách dạy.” Thái Hiền Sinh mỉm cười đáp lại.

Nghe được ra ý chỉ đối phương, hai người nhìn nhau một hồi, rồi không hẹn mà cùng phá lên cười ha hả.

Tần Phát Huy bị ném ở một bên mặt không chút thay đổi nhìn Hứa Tử Minh và Thái Hiền Sinh hai người ngồi ở phòng khách trò chuyện vui vẻ, nghĩ rằng từ khi mình đến nơi này chưa từng thấy Thái Hiền Sinh đối với mình cười qua, duy nhất một lần chính là mình làm một chút đồ ăn ngon, người kia hướng mình lộ ra một tia mỉm cười.

Nay hần đối với bạn cười vui vẻ như vậy, là ý tứ gì a? Nghĩ đến đây, Tần Phát Huy mới nhớ đến thức ăn trên bàn cơm, rồi mới vội vàng từ phòng bếp lấy ra bát đĩa. Nhưng vì sao Tần Phát Huy không ngắm lại mình trước đó đã đối với Thái Hiền Sinh làm ra chuyện tình gì? Chỉ có thể nói người này rất ích kỷ, thậm nghĩ người khác có thể đối tốt với mình, quả thật có chứa một chút cái loại tâm tính của người trẻ tuổi.

Thái Hiền Sinh ngẩng đầu thoáng nhìn đối phương bày bát đĩa trên bàn, vội vàng buông chén trà trong tay đến cạnh bàn ăn. Chính như mình dự kiến, Tần Phát Huy làm quả thật một bàn đồ ăn ngon, trên mặt không khỏi lộ ra một tia mỉm cười. Hần cũng không muốn chậm trễ người bạn đã lâu không gặp Hứa Tử Minh, lập tức xoay người hướng bạn nói: “Tử Minh, ăn cơm, lại đây đi.”

Hứa Tử Minh nghe gọi, cũng buông chén trà trong tay, đi tới. Theo Thái Hiền Sinh tiếp đón ngồi bên cạnh hần, rồi mới chợt nghe Thái Hiền Sinh hướng tự mình giải thích: “Rất thơm nha, đây là Tần Phát Huy tự tay nấu nướng. Không tệ đi ”

“Quả thật không tệ, tớ thật sự hâm mộ cậu, Hiên Sinh.” Hứa Tử Minh nhìn trước mắt mình một mâm thức ăn đầy đủ hương vị, vội vàng đáp lại vô bả vai Thái Hiền Sinh.

Hành động này bị Tần Phát Huy ngồi ở đối diện xem đập vào mắt, hừ lạnh một tiếng trừng Hứa Tử Minh tựa hồ nghĩ mình thật mất hứng vị người lạ từ trước đến nay không mời mà đến.

Đương nhiên Hứa Tử Minh là lập tức nhận thấy được, kỳ thật ở thời điểm hần vì Nguyên Sâm điều tra Tần Phát Huy, từng phát hiện một sự tình, nhưng là lúc này trước mặt Tần Phát Huy, hần lại không tiện trực tiếp nói lại cùng Thái Hiền Sinh. Tuy rằng Thái Hiền Sinh mời mình vào đây, nhưng nếu người khác trong nhà này là Tần Phát Huy căn bản không có ý này, hần cũng không nên không biết xấu hổ tiếp tục như thế.

Bởi vì ánh mắt người kia trắng trợn trước mắt, tựa hồ lộ ra mình lúc này trên bàn cơm giống cái bóng đèn trở ngại Tần Phát Huy cùng Thái Hiền Sinh.

“Tử Minh, có chuyện gì? Mau ăn a ” Thái Hiền Sinh thật lâu không gặp bạn đều không có sáng khoái, một bên vội vàng gấp đồ ăn bỏ vào trong bát Hứa Tử Minh, một bên thúc giục.

“Không được, Hiên Sinh, tớ nghĩ ra còn có việc phải làm, tớ đi trước.” Hứa Tử Minh tại loại không khí quái dị trên bàn ăn trước mặt, quả thật thấy mình không nên ăn bữa cơm này, hần lập tức từ chỗ ngồi đứng lên,

mang vẻ mặt xin lỗi nói với Thái Hiền Sinh.

“A? Cậu phải đi? Vì sao a?” Thái Hiền Sinh đồng thời đứng lên, nhìn bạn muốn dời đi truy vấn. Lơ đãng nhìn hướng Tần Phát Huy bên kia, liền nhìn thấy Tần Phát Huy mang vẻ mặt tức giận nhìn mình cùng bạn mình, đáy lòng lập tức hiểu được chân tướng vì cái gì lúc này bạn mình muốn chạy lấy người.

Hứa Tử Minh đi tới cửa, xoay người nhìn Thái Hiền Sinh vẻ mặt bất đắc dĩ, lộ ra một tia mỉm cười hiểu biết: “Hiền Sinh, không có chuyện gì đâu, cậu đừng nghĩ nhiều.” Một bên an ủi bạn, một bên mở cửa. Bỗng nhiên hần dường như nghĩ đến một ít sự tình gì, vội vàng xoay người, đối Thái Hiền Sinh tiếp tục nói: “Đúng rồi, ngày nào nếu cậu rảnh, gọi điện tìm tớ. Tớ có việc nói với cậu.”

Thái Hiền Sinh gật gật đầu ý bảo mình hiểu, rồi hần mới nhìn chăm chú bóng dáng Hứa Tử Minh rời đi, chậm rãi đóng cửa lại

17. Chương 17

Cứ như vậy, mọi người ra về trong không khí không vui.

Thái Hiền Sinh đối mặt bóng dáng Hứa Tử Minh rời đi xa bất đắc dĩ chăm chú nhìn trong chốc lát, rồi mới chậm rãi đóng cửa lại. Hần mặt không chút thay đổi lạnh lùng liếc Tần Phát Huy lúc này còn ngồi ở bên bàn ăn, không nói được một lời trở lại chỗ ngồi cầm bát đũa tiếp tục ăn cơm.

“Vì sao anh muốn đưa gia khóa kia đến nhà chúng ta?” Tần Phát Huy không có tiếp tục động đũa, mà là trên mặt mang theo một tia khó chịu hướng Thái Hiền Sinh đối diện dò hỏi. Hần căn bản không chú ý lúc này Thái Hiền Sinh đối với cử chỉ của mình sinh ra biểu tình không thoải mái, không sợ chết hời ra như thể rõ ràng chính là muốn đối phương giải thích.

Vừa hỏi xong, quả nhiên khiến đáy lòng Thái Hiền Sinh hờn giận, đương nhiên Thái Hiền Sinh cũng như hần mong muốn. Hần dùng lực buông ra bát đũa trong tay phát ra một tiếng vang, ngẩng đầu hung hăng trừng thiếu niên đối diện, lạnh giọng đáp lại: “Người kia là bạn của tôi, tên là Hứa Tử Minh, mong cậu tôn trọng! Hơn nữa nơi này không phải nhà của chúng ta, là nhà của tôi!”

Không nghĩ tới Thái Hiền Sinh đột nhiên nổi giận với mình, Tần Phát Huy bị sợ đến mức sững sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại. Vẻ mặt không cho là đúng cúi đầu liếc mắt nhìn anh, lấy tay sờ sờ cái mũi đáp: “Nổi nóng như thế làm gì chứ?”

Mình cũng bất quá chính là không thích loại người này xuất hiện ở đây, cùng Thái Hiền Sinh nói chuyện vui vẻ như vậy. Nói thật cái loại trường hợp này làm cho hần thấy không thoải mái!

Gia khóa này còn hỏi mình nổi nóng cái gì?! Nếu không phải người này ở bên cạnh quấy rối, bạn của mình căn bản không cần rời đi! Vốn ở trong nhà mình làm khách thôi, còn nhập khách vì chủ làm ra chuyện này. Nghe vậy, trong lòng Thái Hiền Sinh vừa nghĩ vừa buồn cười, có lẽ mình không nên thuận theo Tần Hành Sơn mang gia khóa này về nhà, nhưng lúc này hối hận có tác dụng gì đây? Hiểu được mình nhiều lời cũng không được gì....., hần không tiếng động rời chỗ ngồi đi đến phòng mình.

Tần Phát Huy thấy thế, tâm sinh nghi hoặc không biết vì cái gì Thái Hiền Sinh cuối cùng không trả lời vấn đề của mình, lại muốn rời đi. Vừa định mở miệng tiếp tục truy vấn liền thấy đối phương dừng bước quay đầu nhìn mình.

“Tôi đêm nay không muốn bị người quấy rầy, cậu ngủ ở trên sô pha đi.” Nói xong, Thái Hiền Sinh đầu cũng không chuyển tiêu sái vào phòng, chát một tiếng đem cửa phòng khóa lại.

“Cái gì chứ ” Theo trong giọng nói biết được mình đêm nay chỉ có thể miễn cưỡng một mình ngủ ở sô pha, Tần Phát Huy chán nản lên tiếng. Trong lòng hiểu được biểu hiện của Thái Hiền Sinh với mình như thế là không tốt, nhưng lại không biết nên làm thế nào giải thích cùng người kia. Đêm nay kể từ khi bạn người

kia rồi đi, biểu tình anh liền trở nên đáng sợ, làm cho cậu không biết phải làm sao mới tốt. Chẳng lẽ vừa rồi thật sự mình làm sai?!

Nghĩ đến đây, Tần Phát Huy lại lắc đầu, trong lòng lập tức phủ nhận ý nghĩ này. Hiện tại cậu cũng không có tâm trạng tiếp tục ăn cơm, ngồi vào sofa, quay đầu nhìn trên bàn cơm kia một mâm thức ăn sắp nguội, xem ra lãng phí rồi.

Thái Hiền Sinh ngã xuống giường, trong lòng càng nghĩ đến việc này càng tức giận. Thật sự là bị hành động ấu trĩ của gia hỏa kia làm tức chết rồi! Bằng cái gì anh phải giữ gia hỏa này lại trong nhà mình làm xăng làm bậy? Thật sự là đem hấn đuổi về nhà có vẻ tốt, nhưng bạn tốt cùng vợ đi ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật đến nay còn không có gọi cho mình đến một cuộc điện thoại.....

Bởi vì chuyện của Tần Phát Huy làm hại anh một đêm nằm trên giường trần trọc không ngủ được (Vũ: Là anh cô đơn đi:v), một chút cũng không buồn ngủ, sáng sớm hôm sau anh chỉ có thể mang theo một đôi mắt thâm quầng đi làm.

Thái Hiền Sinh cùng Tần Phát Huy cứ như vậy dùng dằng vài ngày, anh đến tìm Hứa Tử Minh ở một quán cà phê hai người hẹn gặp mặt.

“Tử Minh, lần trước thực xin lỗi.” Thái Hiền Sinh cầm lấy một ly cà phê vừa được đưa qua nhấp vài ngụm, rồi buông cà phê ngừng đầu về mặt xin lỗi nhìn Hứa Tử Minh nói.

Hứa Tử Minh nghe hấn nhắc đến chuyện mấy ngày hôm trước, ngược lại biểu hiện cũng không quá mức để ý, mỉm cười đáp lại: “Không có gì. Người kia bây giờ còn ở lại nhà cậu sao?”

“Đúng vậy. Vốn cậu ta ở nhà anh họ cũng là bạn tốt của tớ, nhưng bạn tớ đi ra ngoài một thời gian, nên nhờ tớ chiếu cố, ha ha” Thái Hiền Sinh cười hướng Hứa Tử Minh giải thích, kỳ thật vài ngày gần đây người kia luôn tìm cơ hội lấy lòng mình, tựa hồ có ý tưởng muốn cùng mình làm lành. Mà tự mình cũng hiểu được sinh tức giận với một đứa nhỏ không hiểu tình người thói đời, cũng có vẻ mình là người quá kiêu ngạo, nhỏ nhen. Mọi việc đều có thể giải quyết, chỉ cần mình sau này ở bên người kia nhắc nhở nhiều hơn nên làm sao lễ phép đối với người khác, hấn là không có vấn đề gì. Bởi vậy, ngoài mặt anh giống như đối với Tần Phát Huy lãnh đạm kỳ thật trong nội tâm đã tha thứ cho cậu.

Hứa Tử Minh nghe đối phương giải thích xong, gật gù đầu ý bảo mình hiểu được. Hai người nhìn nhau một hồi, trong lúc nhất thời lâm vào trong yên lặng.

Bỗng nhiên, Thái Hiền Sinh giống như nhớ tới chuyện gì, mở miệng đánh vỡ sự yên lặng tạm thời này, mang bộ dáng nghi hoặc hỏi: “Hôm đó cậu nói tớ tìm cậu, vậy việc cậu muốn nói cho tớ biết là việc gì?”

“Ah, là như thế này.” Hứa Tử Minh cũng dường như nhớ đến mục đích tới hôm nay, trở nên nghiêm túc nhìn Thái Hiền Sinh. “Cậu còn nhớ trước đó tớ từng nói với cậu chuyện Nguyên Sâm điều tra Tần Phát Huy chứ?”

“Đúng vậy, cậu từng nói cho tớ. Rồi sao?” Thái Hiền Sinh hỏi ngược lại.

“Kỳ thật sau đó tớ còn điều tra ra Nguyên Sâm từng ngầm liên hệ Tần Phát Huy vài lần, mà hiện tại Tần Phát Huy lại ở nhà cậu, tớ nghĩ cậu hiểu ý tớ đi.”

“Ý cậu là Tần Phát Huy sẽ gây bất lợi cho tớ?” Thái Hiền Sinh còn nhớ rõ Hứa Tử Minh từng bảo mình phải cẩn thận Nguyên Sâm, nhưng lúc này đối phương nhắc tới Nguyên Sâm có liên hệ với Tần Phát Huy, đáy lòng anh cũng không để ý, dù sao anh cảm thấy con người Tần Phát Huy tuy rằng trẻ tuổi tự đại, nhưng không giống người sẽ đối với mình làm ra chuyện xấu gì. Đương nhiên, lần Tần Phát Huy xâm phạm mình, cậu cũng cho rằng do cậu bảo vệ anh họ thôi.

Hứa Tử Minh nhìn ra lúc Thái Hiền Sinh hỏi ra một câu này mang vẻ mặt không quá tin tưởng, cậu vội vàng khẳng định: “Đúng vậy! Hiền Sinh, cậu cũng biết Nguyên Sâm không phải nhân vật thiện nam tín nữ gì, người giống hấn chuyện xấu nào cũng có thể làm ra! Nếu người đang ở nhà cậu kia thực sự từng cùng Nguyên Sâm liên hệ, như vậy mục tiêu khẳng định chính là cậu! Chẳng lẽ cậu không tin lời tớ nói sao?”

Nghe vậy, Thái Hiền Sinh ha ha cười một chút, rồi mới hướng Hứa Tử Minh lắc đầu: “Không phải, tớ đương nhiên tin tưởng cậu, Tử Minh. Nhưng là, Nguyên Sâm gây bất lợi với tớ vì cái gì đâu chứ? Hấn đến tột

cùng muốn theo một người bình thường như tớ cướp cái gì sao? Nghĩ sao cũng không thấy có khả năng.....” Người có tài giống Nguyên Sâm, ở trong mắt hắn Thái Hiền Sinh vốn là người bé nhỏ không đáng kể thời. “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, Tử Minh. Tớ tốt lắm, không có việc gì đâu.” Anh an ủi Hứa Tử Minh.

“Nhưng..... Hiền Sinh!” Hứa Tử Minh đương nhiên nghe ra ý tứ lời nói của anh, nhưng lại tựa hồ muốn nói thêm chút gì, lại lập tức bị lời nói của Thái Hiền Sinh chặn lại.

“Nếu tớ thật sự có chuyện gì, nhất định sẽ tìm đến cậu hỗ trợ. Cậu yên tâm đi, Tử Minh.” Thái Hiền Sinh vừa nói vừa gọi người bán hàng tính tiền, rồi đứng lên nhìn Hứa Tử Minh ngồi đối diện, tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, Tử Minh. Tớ còn một số việc muốn đi làm, tớ phải đi rồi.”

Hứa Tử Minh nhìn ra Thái Hiền Sinh tựa hồ không nghĩ muốn tiếp tục nói chuyện, căn bản lời muốn nói chỉ có thể dừng bên miệng không thể tiếp tục nói ra, cậu đành phải đáp lại: “Được rồi. Hiền Sinh, cậu có việc thì nhớ rõ nhất định phải tới tìm tớ.”

Thái Hiền Sinh cười đối với cậu gật đầu, xoay người đi tới cửa quán cà phê.

Hứa Tử Minh nhìn bóng dáng anh rời đi, không khỏi thở dài một hơi.

18. Chương 18

Đêm nay, Thái Hiền Sinh ngủ thật sâu, dường như công việc ban ngày đã làm cho anh mệt mỏi không thôi. Mà Tần Phát Huy nằm bên cạnh dùng một đôi mắt tối đen yên lặng nhìn chăm chú người đối diện đã ngủ say, không nghĩ tới lần trước khiến bạn anh rời đi làm Thái Hiền Sinh cùng mình làm lạnh vài ngày, Tần Phát Huy không đoán được.

Sau nhiều lần làm lành, Thái Hiền Sinh cuối cùng đồng ý tha thứ, hai người lại trở lại ngủ cùng trên một giường. Khẽ nhìn gương mặt cương nghị đang say giấc, Tần Phát Huy có xúc động muốn hôn môi đối phương. Cố gắng thoát khỏi ý tưởng này trong đầu, cố gắng thuyết phục mình, một lần xâm phạm nam nhân này, cơ thể không hề có sự cứng rắn của đàn ông mà có thân hình mềm mại với mùi hương của nữ nhân, một lần đó chỉ là muốn người đàn ông này đừng có ý nghĩ tìm anh họ của mình nữa.

Ở trong cảm nhận của Tần Phát Huy, Tần Hành Sơn là một tồn tại đặc thù, cậu có thể vì người kia làm ra mọi chuyện bao gồm cả chuyện mạng sống của mình. Đáng tiếc là sự tồn tại đặc thù kia cùng mình đều là đàn ông lại là anh em họ thân thích, tuy rằng mình từng có lúc vì thế băn khoăn, nhưng kết quả cuối cùng là thua ở đạo đức xã hội này, cho tới nay cậu đều đem tình cảm của mình chôn giấu ở trong lòng.

Nhưng, người đàn ông này lại cùng anh họ mình hòa hợp như vậy, hơn nữa người này đối với Tần Hành Sơn có chứa tình cảm giống như mình. Chuyện này Tần Phát Huy không thể cho phép, đồng thời càng không thể đồng ý một người cũng là đàn ông giống mình có quan hệ tốt như vậy với anh họ mình. Cậu muốn phá hư sự hòa thuận của hai người kia, cậu không thể làm cho người đàn ông này tiếp tục độc chiếm người đã có vợ là anh họ, cậu không thể làm cho người đàn ông này phá hỏng gia đình ấm áp anh họ đã tạo dựng nên.

Cho nên, cậu làm ra chuyện như vậy với Thái Hiền Sinh, đó là lần đầu tiên cậu thô bạo như thế với một người, lần đầu tiên đối với người cùng giới làm ra chuyện như vậy. (Vũ: giờ ngón cái lần đầu làm quá tốt sẽ tạo áp lực cho những lần sau:3) Cho tới nay cậu tiếp xúc nhiều cũng là nữ giới, loại biểu hiện giả dối này chính là che giấu ánh mắt người khác, che giấu người anh họ thân thích khiến mình sinh ra dục vọng kia.

Trong bóng đêm Tần Phát Huy yên lặng nhìn trần nhà, phiền não trong lòng làm cậu căn bản không cách nào đi vào giấc ngủ. Phía sau, di động cậu đặt ở trên bàn cạnh giường đột nhiên vang lên, cậu cầm di động nhìn số điện thoại xa lạ, không chút do dự ấn nhận, rồi mới im ắng xuống giường ra phòng khách.

“Muộn như vậy mới tìm tôi, chẳng lẽ anh không cần ngủ sao? Nguyên tiên sinh.” Tần Phát Huy hạ thấp thanh âm, lãnh đạm nói.

Nghe ra được hờn giận trong giọng nói của Tần Phát Huy, Nguyên Sâm khẽ cười một tiếng, dùng tiếng nói trầm thấp nam tính đáp lại: “Không phải như vậy mới có vẻ thần bí sao? Gần đây cậu ở nơi đó sao rồi?”

“Anh điện thoại tới không phải chỉ để hỏi tôi ra sao? Tôi ngắt điện thoại đây.” Tần Phát Huy hừ lạnh một tiếng, nghĩ rằng người đàn ông giống hồ ly giả hoạt này hẳn là không biết không có chuyện trọng yếu thì đừng gọi điện quấy rầy mình sao?

Bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng nam nhân cười, Tần Phát Huy không khỏi nhú mày, nếu không phải mình có điểm yếu bị người đàn ông này nắm trong tay, cậu cũng sẽ không theo chỉ thị của cá nhân hẳn làm ra chuyện trái với ý nghĩ của mình, có thể nói mình hiện tại cũng là bị buộc bắt đắc dĩ.

“Không nghĩ tới đêm nay tâm tình cậu không tốt như vậy, tôi cũng không quấy rầy cậu. Chính là có chuyện muốn nhắc nhở cậu, người kia chuẩn bị ngày mai trở về. Cậu nên biết làm sao thì làm đi?” Đối với cách đối đãi vô lý của Tần Phát Huy, Nguyên Sâm dường như cũng không quá để ý, ngược lại càng thêm cố ý cùng hắn tiếp xúc thân mật.

“Tôi hiểu rồi. Nếu không còn thêm chuyện gì, tôi muốn đi ngủ. Hẹn gặp lại.” Không đợi đối phương đáp lại, Tần Phát Huy quyết đoán tắt đi điện thoại. Tuy rằng hắn không rõ tại sao Nguyên Sâm bắt mình làm ra chuyện thương tổn Thái Hiền Sinh, nhưng hắn biết người đàn ông này khiến mình làm chuyện này nhất định có nguyên nhân của hắn. Nhưng hắn hiện tại cũng không nghĩ gì, cũng không muốn nghĩ. Hiện tại Tần Phát Huy cũng chỉ có thể bị buộc làm việc theo chỉ thị của người khác thôi.

Cho nên, Thái Hiền Sinh anh đừng oán tôi, muốn trách thì trách anh xấu số, gặp phải một nam nhân không nên dây vào.

Cả đêm, Tần Phát Huy một mình lẳng lặng đứng ở phòng khách thật lâu, thật lâu, thật lâu.....

Chiều chủ nhật, Thái Hiền Sinh không có việc gì phải làm, một mình ngồi ở sofa mở ti vi xem.

Tần Phát Huy cũng không ra ngoài, cậu pha hai tách trà mang tới, lập tức ngồi bên cạnh Thái Hiền Sinh rồi đưa cho đối phương một tách.

“Cảm ơn.” Thái Hiền Sinh nhận tách trà đối phương đưa sang, uống mấy hớp rồi để lại trên mặt bàn.

“Hôm nay anh không cần đi ra ngoài sao?” Trước đây thời gian cuối tuần Thái Hiền Sinh cũng sẽ vì việc ở bệnh viện mà ra khỏi nhà, Tần Phát Huy tùy ý hỏi một câu.

“Không cần, khó có được ngày hôm nay không cần ra ngoài, ha ha.” Thái Hiền Sinh cười đáp, lại cầm lấy tách trà uống mấy hớp. Sau đó anh mới nhận thấy Tần Phát Huy ngồi rất gần mình, hơn nữa đối phương dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn mình chăm chú, làm cho anh không khỏi tò mò hỏi ngược lại: “Xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

Tần Phát Huy lắc đầu, lén lút liếc mắt nhìn chén trà của Thái Hiền Sinh, nhìn anh lại uống vài lần, cũng không lên tiếng, lẳng lặng nhìn TV đối diện.

Không bao lâu, vốn đang xem chương trình đột nhiên Thái Hiền Sinh cảm giác được toàn thân mình nóng lên, cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, lấy tay kéo cổ áo xuống để hạ bớt nhiệt.

“Cuối cùng cũng phát tác.....”

Tần Phát Huy bỗng dưng nói ra một câu này làm cho Thái Hiền Sinh có chút không rõ, không thể tin quay đầu nhìn Tần Phát Huy mặt không chút thay đổi bên cạnh, thấy đối phương giống như đã biết trước! Buông chén trà trong tay, rồi chậm rãi tự cởi cúc áo mình.

Đầu óc Thái Hiền Sinh bắt đầu mơ hồ, nhìn đối phương hoàn toàn không có ý dừng tay, lập tức phát hiện không ổn, muốn lấy tay ngăn cản lại phát hiện hai tay vô lực, “Cậu đang làm cái gì? Chẳng lẽ trong chén trà có.....” Tình huống xảy ra thình lình làm cho Thái Hiền Sinh lập tức nghĩ đến khả năng bị người ta bỏ thuốc.

“Anh nghĩ đúng rồi, tôi chỉ thả một ít xuân dược thôi.” Tần Phát Huy vừa chậm rãi cởi bỏ cúc áo Thái Hiền Sinh vừa đáp lại.

Thái Hiền Sinh vừa nghe, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Anh vịn lần không ngờ Tần Phát Huy lại đối mình hạ được, nhưng anh lại không thể lý giải nguyên nhân cậu làm như thế. Chẳng lẽ người này lại muốn thương tổn mình lần nữa sao? Nghĩ đến đây, thừa dịp mình còn một tia lý trí, anh nghiêm khắc cảnh cáo: “Dừng tay! Cậu dừng tay cho tôi! Tần Phát Huy! Không nên lại tiếp tục sai thêm nữa.....”

Tần Phát Huy nghe được lời cảnh cáo của Thái Hiền Sinh thì cười khẽ một tiếng, không để ý đối phương nói cái gì, vẫn như cũ làm theo ý mình. Cái gì gọi là không cần sai thêm nữa? Cậu vốn cũng đã sai lầm rồi, thêm một lần cũng không hề gì.

19. Chương 19

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Lần này động tác của Tần Phát Huy không giống với lần trước đối xử thô bạo với Thái Hiền Sinh, biểu hiện ôn nhu. Nhưng với người bị xuân dược khống chế như Thái Hiền Sinh mà nói, anh cũng không phát hiện được. Trước đó bị người trước mắt đối xử thô bạo giống như in sâu trong đầu, cảm giác sợ hãi chốc lát tràn ngập toàn thân, anh hoảng sợ liều mạng phản kháng nhưng bởi vì được lực tác động chỉ có thể từ bỏ, tùy ý nhìn Tần Phát Huy chậm rãi cởi bỏ quần áo che chở thân thể mình.

Không qua bao lâu, toàn thân Thái Hiền Sinh bị cởi sạch sẽ, chỉ còn lại quần lót che giấu hạ thân. “Buông.....” Tuy rằng toàn thân vô lực, nhưng anh vẫn không chịu ngừng cầu xin. Tần Phát Huy không đáp lại, cúi đầu dùng một nụ hôn thay thế cho câu trả lời, đầu lưỡi đỏ hồng nhàn lúc Thái Hiền Sinh không phát hiện lên vào giao cuốn kích tình với đối phương, muốn dẫn tới ham muốn *** của đối phương.

“Ừ.....” Vốn dĩ có một chút lạnh trong phòng lại vì hai người hôn môi mà trở nên nóng đến cực độ. “.....A.....không.....”

Bị được lực ảnh hưởng, ý nghĩ của Thái Hiền Sinh hỗn thành một đoàn, căn bản không thể hỏi chuyện gì, chỉ có thể ngơ ngàng thân thể. Bị Tần Phát Huy dùng sức mút đầu lưỡi, đau đến mức có cảm giác sắp đứt, bụng dưới cũng bắt đầu nóng lên.

Anh lập tức bị Tần Phát Huy áp xuống sô pha, cái sô pha tiện nghi kia, tựa hồ không chịu nổi sức nặng của hai nam nhân đè ép, bắt đầu có rung động. Tần Phát Huy nhẹ nhàng cắn cắn nhũ tiêm Thái Hiền Sinh, Thái Hiền Sinh liền vịn vẹo thân mình, “.....A!”

“Anh lớn tiếng quá cẩn thận cách vách nghe được” Tần Phát Huy khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Hiền Sinh nhỏ giọng chế nhạo.

Thái Hiền Sinh vội vàng muốn che miệng mình, lại bị đối phương ngăn trở. Ánh mắt hồ nghi nhìn Tần Phát Huy không rõ vì sao hắn muốn ngăn cản mình, “Nhưng mà.....tôi thích anh kêu như thế.....” Tần Phát Huy vừa nói vừa liếm ngón tay Thái Hiền Sinh, ánh mắt yêu mị hướng Thái Hiền Sinh liếc mắt một cái, cảnh tượng như thế làm cho Thái Hiền Sinh ở dưới thân, trái tim bị kinh hoảng nhất thời không biết làm sao.

Lại nhìn hướng hai mắt Tần Phát Huy, nhìn ra đối phương mang ánh mắt nhu tình khiến Thái Hiền Sinh không thể tin vào mắt mình. Tuy rằng anh không biết tại sao Tần Phát Huy lại hạ thuốc mình, nhưng lúc này đây lòng mình lại có một tia mừng thầm. Không lẽ nào mình lại thích gia hỏa này?! Không có khả năng! Thái Hiền Sinh lập tức xua đuổi ý tưởng trong đầu mình. Khi tay Tần Phát Huy qua lớp vải dệt cảm phân thân của anh, Thái Hiền Sinh không kịp được run run.

“Mới ầu yếm một chút, nơi này của anh đã ẩm ướt, dính dính.” Tính khí của Thái Hiền Sinh, mặc dù cách một tầng quần áo, nhưng khi bị áp vẫn khơi lên luồng nhiệt nóng, toàn thân cương đau!

Thừa dịp Thái Hiền Sinh không chú ý, Tần Phát Huy đem ngón tay mình sáp nhập vào huyệt khẩu nơi hạ thân anh, đóa hoa đã từng bị Tần Phát Huy khai phá, bắt đầu run rẩy co rút lại, mị hoặc hé ra miệng nhỏ

đường như muốn Tần Phát Huy lấp đầy!

“.....Ồ ô.....Đau.....” Lại bị người tham nhập nơi bí mật kia, Thái Hiên Sinh chỉ cảm thấy đau đớn không thôi, dù sao hẳn là đàn ông, không thể nào quen được loại hành vi này.

“Nơi này của anh đã nơi lỏng..... Ha ha.....” Phát hiện huyết khẩu có chút nơi lỏng, Tần Phát Huy rút ngón tay ra, lập tức cởi chiếc quần lót duy nhất còn che đậy Thái Hiên Sinh, dùng chính côn thịt vừa cứng vừa nóng của mình, vờn tiểu huyết của đối phương.

“Nơi này rất muốn phải không?” Tần Phát Huy tà ác cười, cố ý dùng đỉnh côn thịt cọ xát huyết khẩu, dường như muốn đối phương mở miệng cầu mình.

Thái Hiên Sinh vô ý thức cắn môi, lúc này xuân được phát tác toàn thân, nơi bị đối phương đụng chạm giống như lửa cực nóng, ý nghĩ muốn được xỏ xuyên qua thân thể ở trong đầu anh xoay quanh, nhưng anh không muốn mở miệng cầu xin Tần Phát Huy.

Lúc này Tần Phát Huy cũng dục hỏa đốt người, nhìn thấy Thái Hiên Sinh liều mạng cắn môi mà không mở miệng cầu mình, hẳn đành phải kéo cao hai chân nam nhân, đem phân thân đưa tới huyết khẩu, thẳng nhập mạnh vào –.

“A a a —” Huyết khẩu bị hung hăng xỏ xuyên qua, Thái Hiên Sinh cong mình uốn người lên, ôm lấy người đàn ông phát ra thoải mái mà khóc kêu, ức chế không được sung sướng, Thái Hiên Sinh lần đầu tiên bắn tinh, chất lỏng màu trắng phun khắp nơi trên sofa.

Tần Phát Huy nhìn biểu tình kêu khóc bắn tinh của người đàn ông cương nghị kia, hưng phấn như điên, thuận theo thân thể Thái Hiên Sinh cong lên, hai tay giữ lấy cặp mông rất chắc rất tròn kia, cử động côn thịt vừa cứng vừa nóng, càng thêm dùng sức tiến tới đỉnh trong cơ thể người đàn ông kia —.

“A a a — chỗ đó không được —” Thái Hiên Sinh khóc kêu, tính khí của đối phương phảng phất như muốn đâm thủng toàn thân mình khiến anh run rẩy không thôi, lo sợ bị nam nhân này cưỡng bạo mà bắn tinh. “Ai nha.....Ồ ô.....Nơi đó.....đụng phải.....”

Giống như nhận thấy được điểm trí mạng trong cơ thể anh, Tần Phát Huy nhìn người đàn ông này trước mặt mình đáng vẻ khóc kêu, chỉ cảm thấy nam nhân cao lớn uy vũ này thật sự đáng yêu đến cực điểm, hận không thể đem anh nuốt vào bụng. Rồi không chút khách khí động thân một cái lại đâm vào nơi làm người ta mất hồn kia, “Nga nga nga — muốn bắn—” Một bên kêu to một bên trong thân thể anh bắn ra tinh hoa của mình.

Khi Thái Hiên Sinh nhận thấy được trong cơ thể mình bị bắn vào dịch thể nóng bỏng, mới nhớ tới chuyện mình có thể chất đặc thù mang thai trước đó, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Nhưng không cho anh cơ hội do dự gì, chuyện tiếp theo bởi vì côn thịt nhập trong cơ thể mình hoàn toàn không có biến mất mà lâm vào bên trong lỗ xoáy ***.....

Tần Hành Sơn ngậm nga hát khê, tay cầm món quà từ lần đi ra ngoài du lịch này tới trước cửa nhà trọ bạn tốt. Lúc này có thể nói là anh cùng vợ trải qua một tuần trăng mật thật sự ngọt ngào, cũng phiên bạn tốt cùng người nhà chiếu cố, giúp hai người bọn họ vứt bỏ hết thấy đi đến nơi họ vẫn muốn đến.

Cúi đầu nhìn gói to trong tay mình, bên trong chứa quà anh mua từ lần hưởng tuần trăng mật về tặng bạn tốt. Tần Hành Sơn trong lòng vui vẻ, tuy rằng biết bạn tốt sẽ không từ chối mình nhờ trông nom em họ, nhưng mình đi lâu như vậy cũng có chút ngại. Anh vừa nghĩ vừa từ túi áo lấy ra một xâu chìa khóa nhà trọ Thái Hiên Sinh đưa cho trước đây, hôm nay là cuối tuần nên chắc chắn Thái Hiên Sinh còn ở nhà, anh chuẩn bị lặng lẽ mở cửa cho bạn tốt kinh ngạc một phen!

20. Chương 20

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Đáng tiếc, cái Tần Hành Sơn gọi là kinh ngạc cuối cùng lại chính mình bị kinh hãi. Khi anh vẽ mặt tươi cười mở cửa ra xong, đập vào mắt là cảnh tượng xấu xa không đáng lọt vào mắt — cảnh em họ cùng bạn thân ở trong phòng khách kịch liệt làm tình làm cho hấn sợ ngây người, trên mặt hoàn toàn không có chút máu đứng gốc ở cửa, gói to trong tay rơi xuống trên mặt đất.

Hai người ở phòng khách vốn đang làm tình tựa như nghe tiếng vang, Tần Phát Huy quay đầu liền thấy anh họ đứng ở cửa nhìn bọn họ, vội vàng dừng lại động tác kêu một tiếng anh họ. Thái Hiên Sinh bị thuốc tác động nhìn thấy đối phương đình chỉ động tác, rồi nghe Tần Phát Huy hướng cửa trước hô một tiếng, xưng hô anh họ lập tức khiến anh nhớ tới Tần Hành Sơn, anh không thể tin cũng đồng thời hướng cửa trước nhìn lại. Quả nhiên không ngoài dự liệu, người nọ lúc này đang đứng ở cửa, tình thế phát triển nghiêm trọng làm cho tim Thái Hiên Sinh lập tức như rơi vào vực sâu, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tần Phát Huy lập tức buông Thái Hiên Sinh ra, tuy rằng vừa rồi cậu cùng bạn thân của anh họ làm tình, kỳ thật cũng không cởi quần áo trên người, chỉ cần đem quần mặc thôi, rồi từ sô pha đứng lên đi tới chỗ Tần Hành Sơn.

“Anh họ, anh về bao lâu rồi?” Sự tình quả nhiên như cậu đoán, cậu cố ý hỏi.

Tần Hành Sơn nghe được có người gọi hấn mới hồi thần, đem ánh mắt dời đến em họ bên cạnh, liếc Tần Phát Huy một cái, không có lên tiếng ngược lại hướng phòng khách đi tới, nhìn Thái Hiên Sinh lúc này toàn thân trần trụi đứng cạnh sô pha, hung hăng đánh lên mặt bạn thân một quyền.

Thái Hiên Sinh lúc này căn bản không phản kháng gì, hoàn toàn tùy ý Tần Hành Sơn tay dấm chân đá trên người mình.

“Cậu sao có thể đối xử với tôi như vậy? Thái Hiên Sinh!” Tần Hành Sơn lúc này đã tức giận đến mức không biết nên làm sao, hấn vừa đánh vừa giận dữ rống lớn.

Một người là bạn thân thiết nhiều năm, một người là em họ mình chăm sóc từ lâu, chính là bởi vì một lần mình nhờ vả, làm cho em họ mình cùng bạn thân làm ra chuyện khiến người ta ghê tởm như vậy! Tuy rằng hấn từng có hoài nghi khả năng Thái Hiên Sinh thích nam giới, nhưng hấn cũng không để ở trong lòng, an ủi mình là bạn mình chưa gặp được cô gái cậu ta thích thôi. Nhưng lúc này đây, Thái Hiên Sinh, ai cậu cũng có thể đùa bỡn, chỉ riêng em họ hấn là không thể!

Đối mặt với Tần Hành Sơn tức giận lên án, Thái Hiên Sinh bị đánh tới khóe miệng rỉ máu chỉ cúi thấp đầu không dám đối diện, lặng yên không nói. Đúng vậy, hết thấy đều là mình sai, anh không có gì để giải thích với Tần Hành Sơn.

Tần Phát Huy cũng không có nghĩ anh họ bình thường nhả nhận lịch sự lại ra tay quá nặng, lập tức sững sốt nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại. Đi đến trước mặt anh họ an ủi: “Anh, chuyện không liên quan đến anh ấy, là em không tránh được dự hoặc……” Hấn vừa nói vừa cúi đầu không nhìn người đàn ông trước mặt lúc này phần nộ không thôi.

Tần Hành Sơn quay đầu nhìn em họ hướng mình giải thích, cũng lập tức tha thứ cho cậu. Dù sao em họ tuổi còn rất nhỏ, chưa rành sự đời, bên ngoài lòng người hiểm ác khó tránh khỏi bước lầm vào con đường sai trái, có lẽ chỉ cần trở về quần giáo một chút hấn sẽ không có chuyện gì. Hấn liều mạng áp lửa giận trong lòng mình, khôi phục bộ dáng anh trai lớn đáp: “Em họ, chuẩn bị hành lý cùng anh về nhà đi.” Dứt lời, quay đầu lại lạnh mắt trừng Thái Hiên Sinh, chỉ anh lớn tiếng nói: “Sau này tôi không muốn gặp cậu nữa!”

Không thể gặp lại hấn?! Thái Hiên Sinh nghe vậy, hoảng sợ nhìn Tần Hành Sơn, muốn giải thích với hấn. Anh không muốn người bạn tốt nhiều năm chung sống rồi mình như thế, tình cảm trước kia của mình sau này nên làm thế nào.

“Anh, anh đừng giận. Kỳ thật trước đây em đã biết Thái Hiên Sinh là đồng tính luyến ái, hơn nữa……” Tần Phát Huy nhìn Thái Hiên Sinh, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Hơn nữa cái gì?!” Tần Hành Sơn nghe xong, vội vàng hỏi ngược lại.

Thái Hiền Sinh tựa như đã nhận thấy Tần Phát Huy muốn nói cái gì, lập tức lắc đầu lớn tiếng hướng Tần Phát Huy cầu xin: “Đừng nói! Không được nói!” Tình cảm đó vừa rồi đã xong, anh không muốn bị người ta nhắc tới, bị người kia chán ghét.

Tần Hành Sơn thấy Thái Hiền Sinh đột nhiên phản ứng thái quá, đáy lòng càng thêm nghi hoặc, lập tức truy hỏi em họ: “Đến tột cùng là cái gì? Em nói mau!”

Tần Phát Huy vội vàng cúi thấp đầu, thỉnh thoảng lại nhìn anh họ mình, quanh co nửa ngày mới thốt ra: “Anh, kỳ thật anh ấy thích anh.....”

Một câu của em họ nói ra lập tức làm cho Tần Hành Sơn nghe giống như sấm sét ở trong đầu nổ ầm ầm, hồi tưởng khi còn ở trường học Thái Hiền Sinh từng đối với mình có cử chỉ thân mật, nhưng lúc ấy chính mình cũng không để ý, còn tưởng đối phương tính hay đùa giỡn. Nay những lời của em họ làm cho hắn tự nhiên hiểu được.

Thái Hiền Sinh nghe được Tần Phát Huy nói ra chuyện kia, cả người giống như rơi vào hố băng, toàn thân lạnh như băng, một cổ hàn khí theo lòng bàn chân toát ra, cắn nhanh môi nhắc nhở chính mình không muốn nghe lời người kia nói, không cần nhìn ánh mắt chán ghét của người kia với mình.

Anh vẫn cúi thấp đầu không nhìn hai người kia, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không biết hai người kia cuối cùng rời đi như thế nào. Đợi đến khi anh lấy lại tinh thần, người đã đi, nhà trống chỉ còn lại một mình anh.

Tình cảm vẫn che dấu đối với Tần Hành Sơn cứ như vậy bị Tần Phát Huy lãnh khốc vạch trần, không cần phải nói sau này người kia sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt mình nữa. Mà đến tột cùng Tần Phát Huy đối với mình là dạng tình cảm gì, sau khi đối với mình làm ra chuyện như vậy còn có thể nói loại lời nói tàn nhẫn này?!

Cảm xúc phức tạp xoay chuyển trong đầu, sau đó Thái Hiền Sinh mới nhớ tới chuyện trước đó cùng Tần Phát Huy làm, vọt vào phòng tắm mở nước ấm, liều mạng cọ rửa dấu vết Tần Phát Huy lưu lại trên người mình. Sỉ nhục, phản nộ, oán hận rồi rầm như mây mù trong lòng, mà anh lại không biết nên nói sao với bạn mới tốt.....

Dòng nước mạnh mẽ cọ rửa thân hình lạnh như băng, bọt nước bắn tung trên sàn phòng tắm, tràn ngập nước đã không phân rõ đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.....

21. Chương 21

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Na Chan

Tần Hành Sơn mang theo Tần Phát Huy rời nhà trọ của Thái Hiền Sinh, sau khi hai người lên xe, Tần Phát Huy ngồi ở ghế sau thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh họ ngồi ở ghế trước lái xe, Tần Hành Sơn không hỏi Tần Phát Huy bất cứ việc gì về chuyện xảy ra trước đó, mặt không biểu tình, không nói gì nhìn thẳng cửa kính xe phía trước.

Trong hoàn cảnh bình lặng như thế, Tần Phát Huy nhìn cảnh tượng xa xôi ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng nhớ lại khuôn mặt tái nhợt vô sắc của người đàn ông trong phòng kia, nhớ lại đôi mắt người kia nhìn mình tuyệt vọng như thế, bộ dáng thương tâm như thế làm cho đáy lòng Tần Phát Huy sinh ra một chút khó chịu.

Cố gắng thoát khỏi ý tưởng đột nhiên nảy sinh trong đầu, Tần Phát Huy vô thức cắn môi, ngẩng đầu tiếp tục im lặng nhìn cửa sổ. Rất nhanh bọn họ về tới nhà, sau khi chị dâu có lòng tốt đề nghị, Tần Phát Huy quyết định về phòng nghỉ ngơi một chút. Nhìn không gian phòng đã lâu không ở, đáy lòng Tần Phát Huy sinh ra cảm giác xa lạ.

Không nói được một lời buông hành lý trong tay, cậu nằm yên trên giường không động đậy. Đột nhiên, tiếng chuông vang lên, điện thoại di động lại hiện ra cái số xa lạ kia, cậu không suy nghĩ gì ấn nút nhận điện thoại.

“Xem ra cậu đã làm mọi chuyện rất tốt, haha.....” Bên kia điện thoại, người đàn ông vừa mở miệng liền cười.

“Anh..... Làm sao biết được?” Tần Phát Huy thật không ngờ người kia có thể biết tin tức nhanh chóng như thế, lập tức sững sốt nghĩ đến một khả năng. “Anh cho người theo dõi tôi?”

“Haha, không cho người theo dõi, chỉ là tôi có vẻ như biết tin tức rất nhanh thôi.” Người đàn ông đáp lại như thế, như muốn nói mình cũng không phải là không tin Tần Phát Huy.

Tần Phát Huy biết rõ mình không thể từ trong miệng người này moi ra bí mật gì, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Việc anh giao tôi đã hoàn thành, giờ anh nên làm sao thì làm đi?”

“Đó là đương nhiên. Tôi là thương nhân, đương nhiên coi trọng chữ tín.” Người đàn ông cười khẽ một tiếng, “Đương nhiên cậu cũng kiếm được không ít chỗ tốt, anh họ của cậu sẽ là vẫn là của cậu, sẽ không bị người kia đoạt đi.....”

Người đàn ông nhắc tới “người kia” Tần Phát Huy lập tức nhớ đến Thái Hiên Sinh, nhớ tới người vì hành vi của mình mà thương tâm tới chết kia. “Đừng nói với tôi mấy thứ vô nghĩa! Tôi chỉ muốn anh làm như lời anh nói lúc trước!” Cậu không lưu tình chút nào ngắt lời người kia, ép hỏi.

Lúc trước sở dĩ đáp ứng kế hoạch của Nguyên Sâm, bởi vì cậu từng qua lại với thiên kim tiểu thư trong một gia tộc có ảnh hưởng trong xã hội thượng lưu, tuy rằng cậu cùng cô ta hẹn hò một hai tháng, nhưng thật không ngờ cô gái kia lại muốn cùng cậu kết hôn, cô ta mang thai. Tần Phát Huy dù sao cũng là tuổi trẻ lông bông, tuy rằng cậu thích phụ nữ, thích tán tỉnh các cô gái, nhưng hiện tại bảo cậu chui vào nắm mồ hôn nhân, cậu đương nhiên không muốn. Cho nên lúc biết tin, cậu không nói hai lời muốn bỏ rơi cô gái kia không chút lưu tình, nhưng không nghĩ đến thế lực gia tộc cô gái lại lợi hại như vậy, phái người đến đánh cậu, muốn cậu làm theo những gì họ nói.

Có duyên gặp lại hần mới nhận ra cái người mang khuôn mặt luôn tươi cười của Nguyên Sâm thật ra là một gia hỏa nội tâm gian trá. Hơn nữa từ hần biết được Thái Hiên Sinh cùng anh họ mình là bạn thân thiết nhiều năm, hơn nữa Thái Hiên Sinh là một kẻ đồng tính luyến ái đã thích anh mình nhiều năm nhưng không nói. Nguyên Sâm vốn là người bên gia tộc của cô gái kia, nhưng hần lại điều tra bối cảnh Tần Phát Huy rất rõ ràng, thậm chí còn biết thực ra Tần Phát Huy thích chính anh họ mình, lấy cớ này bắt Tần Phát Huy làm việc cho hần đồng thời nhân cơ hội trừng trị nhân vật chứng mắt Thái Hiên Sinh này.

Lúc ấy Tần Phát Huy nghe được bên cạnh anh họ có người như vậy, đương nhiên không nghĩ thêm gì nguyện ý hợp tác cùng Nguyên Sâm. Nếu có thể giúp đối phương đối phó người kia, lại có thể giữ anh họ trong tầm mắt của mình, cậu có lý do gì mà không làm đây? Rồi cậu tìm tới Thái Hiên Sinh, làm ra hành vi thô bạo với anh, cậu nghĩ rằng người này sẽ vĩnh viễn rời xa không bao giờ lại gần anh họ nữa, nhưng là cậu lại sai lầm, xem nhẹ tầm quan trọng của Thái Hiên Sinh trong lòng anh họ.

Nguyên Sâm biết cậu khó xử liền đưa ra một chủ ý, bảo cậu giả thành người theo đuổi Thái Hiên Sinh để tiếp cận anh, không ngờ tên gốc Thái Hiên Sinh thế mà lại tin mình, thua bại thảm hại.....

“Chuyện nhà gái bên kia đương nhiên tôi có thể giúp cậu thuyết phục, có điều.....” Nguyên Sâm nghe Tần Phát Huy muốn hần thực hiện lời hứa trước đó, có điều hần là một thương nhân, đương nhiên để đạt được lợi ích lớn nhất mới là mục đích quan trọng nhất của thương nhân (Vũ: Gian thương a, Vũ cũng đang học để sau này làm gian thương kiếm tiền:3)

“Có điều gì?” Tần Phát Huy cảm nhận được do dự trong giọng nói bên kia điện thoại, không khỏi nhíu mày truy vấn.

“Tuy rằng lúc trước là tôi tìm cậu nhờ giúp đỡ, nhưng cậu lại quên tôi tìm cậu là muốn cậu giúp “giải quyết” Thái Hiên Sinh.....” Nguyên Sâm thẳng thắn nói vấn đề mấu chốt với Tần Phát Huy.

“Cái gì?! Chẳng lẽ ông bảo tôi giết anh ta?!” Tần Phát Huy nghe xong, lúc này mới hiểu trước đó người đàn ông này đưa ra đề nghị tàn nhẫn như vậy với mình. “Thật xin lỗi, chuyện giết người tôi sẽ không làm” Nếu cậu đã nghe lệnh người đàn ông này làm việc, cậu không nhất thiết phải trả giá này cho hần.

Nguyên Sâm dường như biết mình nói câu kia xong Tần Phát Huy sẽ phản ứng như thế nào, thở dài một hơi, giọng nói chuyển biến tựa như vì Tần Phát Huy từ chối vừa đáng tiếc lại bất đắc dĩ. “Tôi thật sự còn có chút lo lắng.” Nói xong, không đợi Tần Phát Huy trả lời liền cúp máy.

Đến khi Tần Phát Huy kịp phản ứng, phía bên kia điện thoại đã phát ra âm thanh tút tút. Nhận thấy Nguyên Sâm không hài lòng với câu trả lời của mình, cũng không đồng ý lời hứa hẹn lúc trước với mình. Tần Phát Huy tức giận không thôi, quăng mạnh di động xuống giường.

Thái Hiên Sinh tỉnh lại trên giường, đêm trước lại là một đêm không ngủ, anh mang theo đôi mắt thâm quầng xuống giường, đi vào toilet. Nhìn khuôn mặt trong gương đã lâu không cạo râu, vẻ mặt tiêu tụy, đôi mắt trước kia lấp lánh đen giờ đây đã nhuốm màu ảm đạm.

Bởi vì sau khi chuyện kia xảy ra, Thái Hiên Sinh không có tinh thần đi làm, mỗi ngày đều suy sụp ở nhà. Nhiều ngày không đi làm, anh nhanh chóng bị cấp trên chú ý, liên tục gọi mấy chục cuộc điện thoại hỏi thăm. Nhưng Thái Hiên Sinh vốn không muốn nghe, căn bản hiện tại cái gì tiền bạc, cái gì công việc anh đều không quan tâm. Dứt khoát tắt điện thoại, anh cứ thế nằm ở trên giường một ngày lại một ngày, tới khi cảm giác được mình đói bụng mới đứng lên tìm cái gì đó ăn.

Hà Văn cũng từng đến nhà trọ tìm anh, nhưng Thái Hiên Sinh cũng không muốn cho Hà Văn vào, anh không muốn người khác nhìn thấy mình sa đọa như vậy nên không chịu mở cửa. Sau đó Hà Văn cũng tới vài lần, để một túi thức ăn ở trước cửa rồi rời đi.

Từ toilet đi ra, trên tường đồng hồ chỉ hơn 3 giờ, Thái Hiên Sinh vào phòng khách ngồi trên sofa ngắm nhìn Tivi ở trước mặt còn chưa được bật lên.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nam quen thuộc. “Hiên Sinh, mở cửa”. Người đàn ông vừa nói vừa hung hăng gõ cửa.

Thái Hiên Sinh vừa nghe lập tức biết đó là Hứa Tử Minh đã nhiều ngày không thấy, nhưng anh vẫn không muốn mở cửa.

“Mẹ nó! Nếu cậu không mau mở cửa, lão tử sẽ đập banh cánh cửa nhà cậu!” Hứa Tử Minh đứng ngoài gõ cửa thấy Thái Hiên Sinh chậm chạp không mở cửa bắt đầu tức giận, không nhịn được lớn tiếng với người bên kia cánh cửa.

Âm thanh hung tợn của anh lập tức khiến cho hàng xóm bên cạnh tò mò mở cửa xem, Hứa Tử Minh thấy nhiều người vây xem xung quanh như thế, lập tức quát: “Xem cái gì mà xem?! Có cái gì hay ho mà xem?!” Lời này vừa bật ra, hàng xóm thấy bộ dáng hung ác của Hứa Tử Minh, lập tức sợ hãi đóng cửa lại, làm người dân tốt chuyện xấu chớ nghe.

Cứ như vậy Hứa Tử Minh tiếp tục rống giận với cái cửa, mắng mỗ, không chỉ làm cho lỗ tai Thái Hiên Sinh bị tra tấn, còn làm cho hàng xóm chỉ dám giận không dám mắng, đứng ở trong nhà chỉ trích kẻ không có lễ phép này.

Hơn mười phút bị quấy rầy, Thái Hiên Sinh vẫn biết con người Hứa Tử Minh luôn đối với một việc rất kiên trì nên không thể tức giận, không thể không nể hà cậu ta mà đi mở cửa, cửa mở ra anh chỉ thấy Hứa Tử Minh vẻ mặt căm tức nhìn mình, đồng thời phía sau cậu ta còn có một người nam xa lạ kia.

Vũ: Ta rất xin lỗi vì drop lâu như vậy, từ h ta sẽ cố gắng thu xếp thời gian hơn :’(

Quân: Ta phát hiện chương này thật ngắn, là tác giả gian thương hay Tiểu Vũ nuốt chữ nhĩ?????

22. Chương 22

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Thái Hiền Sinh từ bệnh viện về nhà lúc đã khuya, anh vừa cởi áo thì liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại nhà vang lên, ngạc nhiên không biết ai lại gọi mình, vội vàng đem áo đặt ở sô pha rồi đi đến chỗ điện thoại, cầm lấy điện thoại lịch sự nói: “Xin chào, tôi là Thái Hiền Sinh”

“Tốt, Hiền Sinh, lâu không gặp.” Bên kia điện thoại vang đến giọng đàn ông nam tính trầm bổng

Nghe âm thanh có vẻ xa lạ lại như quen thuộc kia, Thái Hiền Sinh lặng yên một lát, đáp: “Quả thực đã lâu không gặp, Nguyên Sâm.....” Ngày đó, Hứa Tử Minh đưa một người xa lạ đến nhà anh, nhắc nhở anh chuyện có liên quan đến Nguyên Sâm, anh vốn có dự cảm Nguyên Sâm không lâu sau sẽ tìm mình, nhưng lại không nghĩ nhanh như vậy.

Bên kia điện thoại Nguyên Sâm cười khẽ một tiếng, “Muộn như vậy tìm anh, là có chuyện muốn anh trợ giúp.....”

Thái Hiền Sinh kinh ngạc không ngờ lời Nguyên Sâm nói ra lại là như vậy, một bên suy nghĩ thâm ý câu nói của đối phương, một bên lịch sự đáp: “Nếu ở trong khả năng của tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu.”

“Không biết anh có biết Tần Phát Huy không?” Nguyên Sâm nói thẳng ra nhân vật trọng điểm là đề tài hỗ trợ.

“Đúng vậy, tôi biết cậu ta. Cậu ta là em họ của một người bạn tôi.” Nguyên Sâm nhắc tới tên người này, làm cho Thái Hiền Sinh không thể không sinh nghi lúc này Tần Phát Huy có phải lại rơi vào tay người này không?!

“Vậy anh nhất định nhận ra tiếng của cậu ta.....” Nguyên Sâm một bên nói, một bên chỉ thị thuộc hạ đem tiểu tử bị trói chặt tạm thời bắt đến, cầm điện thoại đưa đến bên miệng Tần Phát Huy hỏi: “Không bằng, anh cùng cậu ta tán gẫu vài câu?”

Tần Phát Huy bị thủ hạ của Nguyên Sâm ngăn chặn hai tay, trên mặt có vết bầm tím ứ máu, quỳ trên mặt đất ánh mắt hung ác trừng người đàn ông trước mặt mình, liếc mắt nhìn hắn xong vội vàng hướng phía di động quát: “Đừng tới! Đừng tới nơi này, Hiền Sinh!!” Lời vừa ra di động đã bị Nguyên Sâm đoạt lại.

“Sao nào? Hiền Sinh, nghe được tiếng cậu ta chứ?” Nguyên Sâm ha ha cười một tiếng, hắn dường như có thể tưởng tượng đến cảnh dụ dỗ một con cá lớn mắc câu, thực khiến hắn có cảm giác khoái trá.

Thái Hiền Sinh đương nhiên lập tức nghe ra tiếng Tần Phát Huy bên kia, sắc mặt không khỏi âm trầm, tiếng nói cũng chuyển từ ôn nhu thành lãnh khốc, lớn tiếng đáp: “Cậu muốn tôi làm gì?” Nguyên Sâm bắt cóc Tần Phát Huy đơn giản vì muốn mình mắc câu thôi, vậy tại sao không ngoan ngoãn nhận?

“Ha ha, thật là người sáng khoái, tôi cũng không cần nhiều lời vô nghĩa — 12 giờ đêm nay một mình anh đến công ty xxx”. Nói xong, không đợi Thái Hiền Sinh đáp lại, Nguyên Sâm liền ngắt điện thoại.

Nghe âm thanh đô đô bên kia, Thái Hiền Sinh buông điện thoại nhìn đồng hồ trên tường, đã 11 giờ đêm, thời gian còn lại không nhiều, anh vội vàng lấy điện thoại di động, ấn gọi một dãy số quen thuộc.

Điện thoại ngay lập tức thông, “Đêm nay Nguyên Sâm tìm tớ, hẹn gặp ở công ty xxx.” Nói xong câu đó anh liền tắt điện thoại, cầm áo trên sô pha đi ra cửa, mở cửa ra đi thẳng không nhìn lại.

Lúc này là 11 giờ đêm rét lạnh, ngã tư đường đã thưa thớt người, Thái Hiền Sinh một mình lái xe tới cửa công ty mà Nguyên Sâm nói, đỗ xe xong liền đi tới cửa đại sảnh. Công ty này vốn là công ty Nguyên Sâm quản lý, cho nên anh không chút do dự nhắc tên Nguyên Sâm với bảo vệ.

Bảo vệ hơi kinh ngạc, muộn như vậy còn có người tìm tổng giám đốc Nguyên Sâm, vội vàng điện thoại hỏi văn phòng tổng tài. Thái Hiền Sinh chờ một lát, bảo vệ cũng buông điện thoại, nói anh đi thang máy lên tầng bảy. Anh gạt đầu cảm ơn bảo vệ rồi đi đến thang máy, vào thang máy bấm tầng bảy.

Nếu nói lúc này tâm tình Thái Hiền Sinh thực sự quá bình tĩnh, thì nhất định là bị vẻ mặt không chút thay đổi lừa dối. Thực ra hiện tại Thái Hiền Sinh đứng trong thang máy tâm tình căn bản không thể bình tĩnh, anh bị ảnh hưởng bởi bất an và khẩn trương của chính mình. Mà chính anh cũng không biết phải làm sao với chuyện đêm nay, chỉ có thể gặp từng bước đi từng bước.

Thang máy rất nhanh đã tới tầng bảy, khi cửa thang máy mở ra, Thái Hiên Sinh nhìn thấy đứng bên ngoài thang máy có hai người đàn ông vẻ mặt hung ác, bọn họ nhìn thấy Thái Hiên Sinh xuất hiện, một người liền rút súng lục ra chĩa vào thái dương Thái Hiên Sinh ý bảo anh không được lộn xộn, một người khác vươn tay rà soát Thái Hiên Sinh để phòng anh mang súng.

Không phát hiện cái gì khả nghi, hai người đàn ông mang Thái Hiên Sinh đến chỗ Nguyên Sâm, một người gõ cánh cửa màu hồng phấn trước mặt bọn họ, cửa lập tức được mở ra, đập vào mắt Thái Hiên Sinh là người đàn ông chống cằm ngồi ở ghế sofa Nguyên Sâm mang vẻ mặt tươi cười nhìn mình, đồng thời ở bên người hắn còn vài gã mặc đồ đen.

Mà người bị bắt cóc, Tần Phát Huy không có sức lực phản kháng quỳ gối một bên, khi cậu ngẩng đầu thấy Thái Hiên Sinh xuất hiện, trong lòng không khỏi kinh ngạc đồng thời có cảm giác mừng thầm.

Thái Hiên Sinh bị súng lục chĩa vào theo chỉ thị của người khác ngồi ở sofa bên cạnh Nguyên Sâm, lúc này chính mình ở nơi có thể nói là bao phủ một lớp hơi thở nguy hiểm, làm cho anh cũng không dám tùy ý lộn xộn, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở sofa chờ Nguyên Sâm lên tiếng.

Pi ệt: Tiểu Vũ không có ăn bột chữ TTTT

Cờ lâu sập: Vật vãi cả cửa màu phấn hồng, ôi chộ ôi Nguyên Sâm dễ thương tợn lẩn lộn

23. Chương 23

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Nguyên Sâm nhìn Thái Hiên Sinh sắc mặt nghiêm trọng ngồi bên cạnh mình, đối phương hoàn toàn không dám có động tác gì làm cho hắn không khỏi buồn cười: “Quả nhiên anh vẫn đến đây.”

“Cậu bắt cóc cậu ấy, tôi có thể không tới không?” Thái Hiên Sinh hỏi lại, trong giọng nói dường như che dấu bất mãn với Nguyên Sâm.

Nguyên Sâm đương nhiên biết “cậu ấy” mà Thái Hiên Sinh nhắc tới là ai, hắn đứng lên đi tới chỗ Tần Phát Huy, nhìn tên nhãi không biết trời cao đất rộng kia, hắn hung hăng nắm tóc giật mạnh hướng lên, cưỡng ép Tần Phát Huy phải nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện kia, rồi mới ôn nhu nói với Tần Phát Huy: “Nhìn xem, tình nhân bé nhỏ của mày tới cứu mày. Tao nghĩ mày nhất định rất vui đúng không?”

Bị Nguyên Sâm nắm chặt tóc, Tần Phát Huy đau đến nói không ra lời, chỉ có thể quanh co lắc đầu cả nửa ngày. Thái Hiên Sinh nhìn thấy Nguyên Sâm làm chuyện không tốt với Tần Phát Huy, nổi giận nói: “Nguyên Sâm, cậu bắt mất với tôi có thể trực tiếp tìm tôi, không cần phát tiết tức giận lên người người khác!” Những lời này không chỉ là chọc giận Nguyên Sâm, mà còn hy vọng có thể cứu Tần Phát Huy đang bị ngược đãi, dù sao người này vẫn là em họ của bạn tốt mình.....

Cứ cho là người bạn kia đã cách thật xa anh, nhưng tình bạn này Thái Hiên Sinh vẫn còn nhớ, không nhen được mở miệng nói giúp Tần Phát Huy.

Nguyên Sâm nghe vậy, hừ một tiếng với Thái Hiên Sinh, rồi buông tay ra bắt lấy tay Tần Phát Huy. “Hiên Sinh, có lúc tôi còn cảm thấy tiếc hận, khổ sở cho anh. Thực ra anh là người không tệ, đáng tiếc không có mắt, cho nên mới đối với ai cũng tốt như vậy.” Hắn lấy khăn tay chậm rãi lau hai tay của mình một chút, rồi mới ngồi lại ghế sofa.

Lúc này, Thái Hiên Sinh thân ở nơi không khí ngập tràn nguy hiểm đương nhiên sẽ không nghe Nguyên Sâm ca ngợi một phen mà nói lời cảm ơn, đôi mắt tối đen nhìn chăm chú Nguyên Sâm, lạnh đạm nói: “Nguyên Sâm, cậu có mục đích gì cứ việc nói thẳng ra đi.”

“Mục đích? Ha ha ” Nguyên Sâm cười lớn một tiếng, hỏi ngược lại Thái Hiền Sinh: “ Thì ra anh còn không biết mục đích tôi tìm đến anh sao? Vậy anh càng không cần lo lắng, tôi sẽ chậm rãi nói cho anh.....”

“Tôi không muốn nghe cậu nói những lời vô nghĩa, Nguyên Sâm, chỉ cần cậu nói rõ ràng mục đích của cậu là xong!” Thái Hiền Sinh vốn không có ý nghĩ lãng phí thời gian ở trong này nghe Nguyên Sâm nói hươu nói vượn gì đó, hơn nữa cần bản anh không có hứng thú nghe.

“Không, Hiền Sinh, anh nhất định sẽ thích nghe.....” Hắn một bên giải thích, một bên chỉ Tần Phát Huy đang quỳ gối bên cạnh mình, “Đầu tiên, tại lần tụ hội gia tộc trước, tôi liền biết Tần Phát Huy, lúc ấy theo tôi điều tra được thì người này cùng với bạn tốt Tần Hành Sơn của anh là quan hệ họ hàng, tôi liền bắt đầu nảy sinh một ý tưởng.....”

Thái Hiền Sinh một bên nghe Nguyên Sâm kể, một bên muốn không chế mình không tiếp tục nghe nữa. Bởi vì anh có cảm giác câu chuyện của Nguyên Sâm nhất định liên quan chặt chẽ đến mình, cũng có nghĩa là sau khi nghe sẽ tăng thêm tổn thương cho mình. Lúc này, anh thật sự mong tai mình điếc thì tốt rồi, nhưng lời Nguyên Sâm nói lại cứ vang vọng trong tai anh.

“Quả nhiên giống như tôi đoán, anh ở nơi tụ hội cứu thăng nhãi này, rồi sau đó tôi dạy cho tên nhãi này thân cận với anh, nhưng không nghĩ tới tên nhóc này thích anh họ của mình, lại đi cưỡng hiếp anh, ha ha!!!” Nguyên Sâm nói không chút lưu tình, căn bản không thêm để ý lời nói của hắn giống như một cây đao lạnh băng không tiếng động đâm vào trái tim Thái Hiền Sinh.

Thái Hiền Sinh lúc này sắc mặt nhợt nhạt, theo bản năng cắn môi dưới, hai tay không khỏi nắm chặt, liếc mắt nhìn Tần Phát Huy cúi thấp đầu trước mặt mình, lặng yên không nói được một lời.

Thì ra sự thật thường là điều làm người ta bị thương. Thái Hiền Sinh lúc này mới biết Tần Phát Huy thích bạn mình, lần cậu ta làm ra hành vi kia với mình là vì cố tình gây tổn thương cho mình, không cho mình thân cận Tần Hành Sơn. Cuối cùng chuyện kia đã có một lời giải thích hợp lý, lại khiến tim anh tổn thương thật sâu.

“Rồi sau đó, tôi gọi gia khóa kia trở về tiếp tục thân cận anh, vốn tưởng sau khi Tần Phát Huy xâm phạm anh sẽ không lại để ý đến cậu ta, không nghĩ tới trời cao cho ta một cơ hội — bạn thân Tần Hành Sơn của anh cùng vợ đi hưởng tuần trăng mật. Tôi xúi giục Tần Phát Huy nắm chắc cơ hội, thế mà anh lại đồng ý để cậu ta tới ở nhà của anh.”

Hắn đi đến trước mặt Thái Hiền Sinh lắc đầu chắc chắn một tiếng, “Tôi chỉ thật không ngờ anh lại ngu xuẩn như vậy thôi. Lại dễ dàng tha thứ cho gã đã cưỡng bức mình vào nhà mình ở, Hiền Sinh. Ha ha thật sự rất buồn cười. Nguyên Sâm nói xong cười không ngừng, giống như đang châm chọc Thái Hiền Sinh thật sự là một người xuẩn ngốc.

“Đây là quyết định của riêng tôi. Không liên quan tới cậu ấy.” Thái Hiền Sinh nghe tiếng cười chói tai kia, nhin không được ngắt đứt tiếng cười của Nguyên Sâm, lạnh lùng đáp lại. Sau khi Tần Phát Huy tìm đến mình, anh lại vẫn từ từ tha thứ cho người đã từng làm chuyện tàn nhẫn với mình. Có khả năng chính là vì vào lúc anh cô đơn người kia đã chậm rãi tiến vào lòng anh, có địa vị trong lòng anh, cho nên anh mới có thể bất giác thích người đó lúc nào không biết.

Nguyên Sâm dường như không hài lòng với lời nói của Thái Hiền Sinh, đôi mắt lợi hại trừng Thái Hiền Sinh, môi chậm rãi nói ra một sự thật tàn nhẫn: “Nói cho anh biết, ngày đó khi các người làm loạn bị Tần Hành Sơn bắt gặp là do tôi cố ý an bài. Đơn giản chính là cho anh hết hy vọng với Tần Hành Sơn, mà Tần Phát Huy chỉ là làm theo ý tôi thôi.”

Thoắt cái sắc mặt Thái Hiền Sinh trở nên tái nhợt, không thể tin nhìn người đàn ông đang không dám nhìn mình kia, đáy lòng lập tức hiểu được. Khó trách lần đó Tần Phát Huy hạ thuốc mình, làm cho mình vô lực phản kháng, rồi lại bị Tần Hành Sơn bắt gặp. Thì ra tất cả đều là âm mưu của Nguyên Sâm và Tần Phát Huy.....

Mà anh lại vì được lực ảnh hưởng mà theo Tần Phát Huy làm..... Thái Hiền Sinh quả thực không dám nghĩ động tác *** đáng ngày đó của mình, bất đắc dĩ chậm rãi cúi đầu.

“Bất quá, tên nhãi này còn tưởng sau khi anh bị Tần Hành Sơn vứt bỏ, cậu ta có thể chiếm lấy anh họ của

mình. Ngu xuẩn giống như anh vậy.” Nguyên Sâm mang theo nụ cười của người chiến thắng đi tới trước mặt Tần Phát Huy, lấy tay nâng cằm cậu lên, nhẹ giọng nói: “Thực ra, kết quả cuối cùng, tôi mới là người thắng.” Nguyên Sâm nhìn vào mắt Tần Phát Huy, lại tiếp tục không lưu tình nói ra một sự thực tàn nhẫn nữa. “Nhìn bộ dáng mày đáng thương như vậy, tao sẽ nói với mày một việc, theo tao điều tra sau khi mày xâm phạm Thái Hiền Sinh, thì ra anh ta là con quái vật có thể mang thai, nói không chừng trong bụng anh ta lúc này có mang nghiệt chủng của mày đó! Ha ha!!!!” Nhìn Tần Phát Huy bộ dáng không thể tin, khoe miệng Nguyên Sâm gợn lên một tia tươi cười thâm ý.

Thái Hiền Sinh nghe xong toàn thân giống như rơi vào động lạnh như băng, tay chân buốt lạnh rớt cuộc không thể khống chế cảm xúc của mình lúc này, không thêm để ý khẩu súng lục vẫn chỉ vào đầu mình, nhin không được đứng dậy quát Nguyên Sâm: “Câm mồm! Nguyên Sâm, mày câm mồm cho tao!!!!” Vì cái gì, vì cái gì chuyện kia Nguyên Sâm lại biết?!

Góc tự kỷ của tiểu Vũ: Đại khái là khi THS gặp NS trong tòa nhà ta định để NS mày tao với THS nhưng mà lại thôi. Biết tại sao không? Tại không khí sặc mùi giấm kìa

Tóm tắt của tiểu Vũ: NS yêu THS, THS yêu THS, TPH cũng yêu THS. Vì để THS không để ý tới THS nữa, NS đã bắt chấp thủ đoạn, ai ngờ TPH lại dè HS xuống, làm HS có thai. Thế thì HS còn làm công thế nào được nữa. NS liền bắt TPH lại ngược đãi, không ngờ HS lại có tình cảm với TPH, bla bla bla.....

Đùa thôi, có ai đoán được chương sau ai sẽ là người chế ngự nữ vương Nguyên Sâm không??

Chú thích của Quân Quân: THS: Thái Hiền Sinh THS: Tần Hành Sơn(?). Vì Vũ Vũ viết tắt mà hai chữ cứ y như nhau nên Quân đánh thêm dấu () cho bạn đọc dễ hiểu:3

24. Chương 24

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Đôi mắt đen thâm thúy của Nguyên Sâm liếc đến người đàn ông phía sau đang trong trạng thái kích động, gọi lên một tia mỉm cười không rõ hàm nghĩa xoay người lại, hướng người đàn ông kia nói: “Hiền Sinh, anh cũng quá xem thường thế lực của tôi. Đối phó với anh, tôi dư dả.....”

Đối với lời nói tự tin không thể bỏ qua của Nguyên Sâm, Thái Hiền Sinh thật sự không biết lúc này nên đối mặt hẳn bằng biểu tình gì. Chẳng lẽ lần anh cùng Hà Văn nói chuyện ở phòng bệnh, đã sớm bị người nghe trộm?! Thái Hiền Sinh tin tưởng nhân phẩm của Hà Văn, cô không phải là người dễ dàng bán đứng người khác, giờ này khắc này anh chỉ có thể nghĩ ra khả năng này thôi.

Tuy nhiên, đối với việc Nguyên Sâm biết chuyện này Thái Hiền Sinh dần khôi phục biểu tình bình tĩnh, một lần nữa bị người ẩn ngồi xuống sô pha. Cử chỉ của Nguyên Sâm lúc này chẳng qua là chọc giận mình mà thôi, tại sao anh không đợi cho binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn? Thái Hiền Sinh nghĩ vậy, mở miệng hỏi người trước mặt: “Cậu nói đúng, tôi tuy là đàn ông, nhưng cơ thể thực sự có thể mang thai.” Nếu điều đã bị người ta biết, anh cũng không cần giấu diếm gì.

Lời này vừa nói ra, dẫn tới hai loại phản ứng khác nhau. Tần Phát Huy quỳ trên mặt đất vốn không tin tưởng lời Nguyên Sâm lúc này ngẩng mạnh đầu trừng lớn hai mắt không thể tin vào sự thật này, nhìn người về mặt không chút thay đổi ngồi trên sô pha, người đàn ông này nhiều ngày không thấy có vẻ gầy yếu. Thế chất có thể mang thai?! Sao có thể có khả năng này?! Thái Hiền Sinh là đàn ông.....

Mà Nguyên Sâm nghe được Thái Hiền Sinh chính miệng thừa nhận, không khỏi cười haha ra tiếng. Hắn một bên chỉ Thái Hiền Sinh, một bên chắc chắn nói: “Hôm nay là chính mày thừa nhận chuyện này là thật, không sợ tao sẽ nói cho người trong gia tộc hay sao? Mày tuy là người trong gia tộc, nhưng cũng không phải huyết thống thuần khiết, hiện tại lại còn có chuyện thân thể có thể mang thai..... Hiền Sinh, mày thật không hổ là quái vật bên trong quái vật, ha ha ha!!!!”

Đối mặt với Nguyên Sâm tam bận sỉ nhục châm chọc, Thái Hiên Sinh chỉ có thể dùng đôi mắt hung hăng nhìn chăm chăm gia hỏa đáng giận kia. “Nguyên Sâm, cậu vô số lần vũ nhục tôi, rốt cuộc có mục đích gì?!”

Nguyên Sâm nghe vậy, hẳn đương nhiên chú ý tới đôi mắt mang tức giận của Thái Hiên Sinh, ngược lại ý cười trên mặt càng sâu: “Tao đã sớm nhìn mày không vừa mắt! Tao có chỗ nào không bằng mày?! Tao có quyền có thể, một ngón tay của tao cũng có thể đánh bại mày!” Hắn vươn ngón tay làm bộ muốn sờ soạng mặt Thái Hiên Sinh, Thái Hiên Sinh muốn đứng dậy phản kháng liền bị mấy thanh niên phía sau ngăn lại, chỉ có thể yên lặng nhìn ngón tay Nguyên Sâm ở trên mặt mình sờ tới sờ lui.

Nhưng mà, lão đầu tử chết tiệt lại nói muốn đem vị trí trưởng tộc truyền cho mày!!!” Nguyên Sâm nhắc tới chuyện này trên mặt lập tức trở nên kích động, hẳn vừa nói vừa hướng trên mặt Thái Hiên Sinh hung hăng tát một cái. “Mày không phải là huyết thống thuần khiết, không có quyền thế gì mà lại muốn theo tao tranh đoạt vị trí?! Thực làm cho người ta chế giễu!!”

“Đây chính là nguyên nhân cậu muốn đối phó tôi tới nay sao?” Thái Hiên Sinh cúi đầu, trên mặt bị đánh đã sưng đỏ lên.

“Đúng vậy, tao vốn muốn cho tên nhãi kia xử lý mày! Không nghĩ tới tiểu tử kia lại dứt khoát một lời cự tuyệt, còn chạy tới đây âm ỹ uy hiếp tao phải giúp nó giảng hòa chuyện kia! Nó không có nghĩ đến ngược lại tự mình chui đầu vào lưới!” Nguyên Sâm lạnh nhạt hừ một tiếng, “Hắn thật sự là nghĩ thật đẹp! Thiên hạ không có chuyện tiện nghi như vậy!”

“Giảng hòa chuyện gì?” Thái Hiên Sinh nghe được trong lời Nguyên Sâm rằng Tần Phát Huy không có sinh sát ý với mình, trong lòng sinh ra một tia an ủi. Nhưng mà Nguyên Sâm nhắc tới chuyện liên quan đến Tần Phát Huy kia, anh cũng rất muốn phải biết.

Nguyên Sâm cảm thấy mình hiện tại hoàn toàn là người ở trên cao nhìn xuống, cho nên lúc Thái Hiên Sinh hỏi lại mình, hẳn cũng không để ý liền kể. “Hai người các người hiện tại đều ở trong tay của tao, tao đây không bằng làm người tốt nói cho chúng mày một lần. Thực ra cô gái mà Tần Phát Huy dụ dỗ, cũng là do tao an bài gặp mặt. Con bé kia ở một bữa tiệc nhất kiến chung tình với Tần Phát Huy, trong lúc vô tình phát hiện ra, tao đã nghĩ ra một mưu kế khiến cho bọn họ gặp mặt, không ngờ tới họ vừa gặp nhau quả nhiên thành công. Nói ra tao cũng không thể không bội phục tên tiểu tử Tần Phát Huy này, một hai tháng liền có thể đem cô gái kia xoay quanh, đến cuối cùng quả nhiên đã xảy ra chuyện!”

Tần Phát Huy vừa nghe tới mình thì ra đã sớm là quân cờ của Nguyên Sâm, hận tới cắn răng, nghĩ muốn xông lên phía trước đem Nguyên Sâm hung hăng dạy dỗ một chút. Đáng tiếc, hiện tại hai tay cậu bị trói, nếu ánh mắt thật có thể giết người, vậy thì Nguyên Sâm hẳn phải chết tới vạn lần rồi!”

“Sau đó cậu liền ra mặt đảm nhiệm phụ trách của người trong gia tộc của cô gái ấy, tìm tới Tần Phát Huy thương nghị cậu ta tới hại tôi đúng không?” Thái Hiên Sinh thấy Nguyên Sâm không tiếp tục nói tiếp liền hỏi.

“Đúng vậy! Tuy rằng Tần Phát Huy là bộ phận quan trọng nhất trong kế hoạch của tao, nhưng thật không ngờ tiểu tử này nhất gan như vậy. Chẳng qua là hiện tại không cần lo lắng nữa, bởi vì chúng mày đã trốn không thoát khỏi tay của tao!!” Nguyên Sâm cười gật gật đầu, trên mặt biểu hiện gian kế đã được thực hiện, hẳn vừa nói vừa dùng ánh mắt ý bảo mấy gã áo đen lấy súng chìa vào đầu Thái Hiên Sinh cùng Tần Phát Huy, dường như muốn chuẩn bị nổ súng chấm dứt sinh mạng bọn họ.

Nhưng lúc này, Thái Hiên Sinh bị súng chìa vào đầu cũng không để lộ ra chút vẻ mặt sợ hãi, anh bình tĩnh lấy di động từ trong túi áo ra. Những người đàn ông quanh anh cùng Nguyên Sâm đối với cử chỉ bất chợt này không khỏi nghi hoặc, chỉ thấy anh cầm di động đặt lên tai, nhìn Nguyên Sâm trước mặt, đối với người bên kia máy nói: “Anh nghe rõ ràng chứ?”

Người bên ngoài đang còn kinh ngạc không biết Thái Hiên Sinh là nói chuyện với ai, đang muốn đoạt đi di động trên tay anh, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng một người đàn ông: “Tôi nghe rất rõ!” Lập tức, cửa văn phòng vốn đóng kín bị mười mấy người đàn ông to lớn dùng thân thể phá thông, người đàn ông đi ở đằng trước toàn thân trang phục màu tối nhàn nhã, một tay cầm di động xuất hiện ở trước mặt mọi

người. Tên đầy đủ của anh là Thâm Xuyên Minh, là nhị thiếu gia Thâm gia đồng thời là người bạn tốt cho tới nay của Nguyên Sâm.

Miêu tả vậy có sao không....= =+

Ack..... đừng để ý

Vũ: bên trên là tác giả tự kỷ, chả hiểu luôn lll

25. Chương 25

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten chan

Nếu muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Câu nói này giờ linh ứng ở trên người Nguyên Sâm, khi hắn nhìn thấy Thâm Xuyên Minh về mặt giận dữ xuất hiện ở cái nơi vốn không nên xuất hiện này, mặt hắn lập tức trở nên tái nhợt.

“Sao anh lại ở đây?” Nhìn Thâm Xuyên Minh đi tới phía mình, Nguyên Sâm vốn trầm ổn lại mất bình tĩnh, dưới chân lão đảo một cái, lại lập tức bị Thâm Xuyên Minh sắc mắt nhìn thấy, nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay hắn.

Nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc lại có cảm giác xa lạ kia, Thâm Xuyên Minh tâm tình vô cùng phức tạp. Hắn thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Nguyên Sâm, em làm cho tôi thật sự thất vọng.”

Nguyên Sâm vừa nghe, gương mặt vốn tái nhợt trở nên dữ tợn, ánh mắt lợi hại trừng cái người đàn ông làm cho mình nhận mọi sỉ nhục đồng thời cũng là người sủng ái mình vạn phần kia, miệng lưỡi hung tợn không chút khách khí nói ra những lời tàn nhẫn: “Đúng vậy! Làm cho anh thất vọng thì như thế nào?! Thâm Xuyên Minh anh là cái thá gì của Nguyên Sâm tôi, bằng cái gì anh tới chỉ đạo tôi phải làm như thế nào? Chuyện này vốn chính là chuyện của gia tộc tôi, cần bản không liên quan tới anh!” Dứt lời, dùng sức bỏ tay Thâm Xuyên Minh ra, xoay người đi không thèm nhìn anh.

Vốn là lấy cả mạng sống của mình đi yêu một người đàn ông, nay lại thành ra khiến mình cần bản không biết làm như thế nào. Đáy lòng Thâm Xuyên Minh hiểu được trước kia chính mình có điểm không tốt đối với Nguyên Sâm, nhưng anh không thể chịu đựng được chuyện Nguyên Sâm vì đạt được mục đích của mình lại dám lợi dụng em gái của anh để liên hệ với Tần Phát Huy, để đến cuối cùng, em gái bị tình nhân đùa giỡn rồi vứt bỏ.

Khi anh từ miệng Thái Hiền Sinh biết được chuyện này có quan hệ tới mình trong lòng cũng không chịu tin tưởng, bởi vì anh nghĩ Nguyên Sâm sẽ không hại anh, huống chi khi đó Nguyên Sâm vốn là đang cùng anh trầm mê ân ái. Đáng tiếc, anh rất choáng váng, ngốc đến mức nghĩ người đàn ông kia sẽ bỏ mặc tất cả thấy cùng mình ở một chỗ, ngốc đến mức cho rằng người yêu của mình sẽ không hại mình.....

Giờ này khắc này, một tia hi vọng dưới đáy lòng anh đã tan biến, rơi trên mặt đất vỡ nát thành mảnh. Thâm Xuyên Minh ngẩng đầu nhìn Nguyên Sâm đưa lưng về phía mình, sắc mặt thâm trầm, đem cái người kia mạnh mẽ xoay về phía mình rồi hướng trên mặt hắn tát một cái. “Được! Tốt lắm! Nguyên Sâm, em đã nói như vậy, tôi sẽ không khách khí đối với em!”

Đừng nhìn Thâm Xuyên Minh dáng người gầy, thực ra anh mang đai đen không thủ đạo (Vũ: karatedo đó:3), đối với người như Nguyên Sâm anh hoàn toàn có thể khống chế ở trong tay, không để ý đến phản kháng của Nguyên Sâm, lập tức gọi thủ hạ của mình đem tay chân của Nguyên Sâm chế ngự, thả Tần Phát Huy cùng Thái Hiền Sinh ra, nhìn hai người trước mặt vừa trải qua tra tấn của Nguyên Sâm, mỉm cười, “Các cậu nên đi thôi, tôi còn có việc phải làm,”

Tần Phát Huy cái gì cũng không dám nói thêm, chỉ là đỡ lấy Thái Hiền Sinh có vẻ bị thương nghiêm trọng, nói một tiếng cảm ơn rồi rời đi.

“Thâm Xuyên Minh! Anh thật lớn mật!” Nguyên Sâm bị Thâm Xuyên Minh chế trụ tức giận không thôi, lớn tiếng hướng phía anh quát.

Quay đầu, trong mắt Thâm Xuyên Minh không còn tình yêu nhìn chăm chú Nguyên Sâm, có còn lại thì chỉ là một mảnh lạnh như băng. Bàn tay chạm vào hai má Nguyên Sâm, Nguyên Sâm liêu mạng vặn vẹo thân thể phản kháng không muốn cho Thâm Xuyên Minh chạm tới mình. Người yêu của tôi, em đã làm tổn thương trái tim tôi. Hướng gáy Nguyên Sâm hung hăng bổ một nhát, một trận mơ hồ làm cho Nguyên Sâm lâm vào trong bóng tối, lúc nhắm mắt hẳn nghe đối phương nói một câu. “Đúng vậy, tôi chính là người như vậy.....”

Tần Phát Huy ở bãi đỗ xe tìm xe của Thái Hiền Sinh, muốn đỡ Thái Hiền Sinh ngồi ở phía sau, lại bị hất cự tuyệt. “Để tôi lái.” Thái Hiền Sinh tuy rằng khóe miệng dính tơ máu, nhưng tinh thần dường như đã khôi phục không ít.

Biết mình không khuyên được người này, cũng biết mình không có lý do cự tuyệt anh, Tần Phát Huy đành phải ngồi ở ghế phụ, về mặt bình tĩnh nhìn Thái Hiền Sinh, sợ anh đang lái xe té xỉu trên đường.

Hai người không nói gì, lẳng lặng ngồi ở bên trong xe. Ngọn đèn ven đường lóe ra cũng không hấp dẫn hai ánh mắt của bọn họ. Thái Hiền Sinh lái xe rất vững vàng, không bao lâu liền dừng ở trước cửa nhà bạn thân của mình.

“Đến rồi.” Thái Hiền Sinh dừng xe, mở miệng nói với Tần Phát Huy.

Nhưng Tần Phát Huy dường như không có ý rời khỏi, đôi mắt tối đen lặng lẽ nhìn Thái Hiền Sinh, môi mấp máy tựa hồ muốn nói cái gì. Thái Hiền Sinh nhận thấy được, lập tức phát tay cự tuyệt nói: “Cậu đừng nói gì cả. Xuống xe đi, đã khuya lắm rồi.”

Nghe được nam nhân lại hạ lệnh đuổi khách, Tần Phát Huy vốn muốn nói chút gì nhếch nhếch môi, mở cửa xe, xuống xe rồi mới xoay người nhìn Thái Hiền Sinh, “Ngày mai tôi có thể gặp anh không?” Biết rõ chuyện hôm nay ở mức nhất định đã đem vết thương của Thái Hiền Sinh khoét ra, không chỉ thân thể bị thương, mà còn là nội tâm tổn thương. Tần Phát Huy lúc này cảm thấy rất áy náy, nhưng cậu lại không biết làm cách nào biểu lộ cảm xúc áy náy này, chỉ có thể chuyển thành câu hỏi bình thường để nói.

“Tôi không biết.” Thái Hiền Sinh ngẩng đầu nhìn Tần Phát Huy, trong mắt là một mảnh bình tĩnh không rõ cảm xúc. “Nghỉ ngơi cho tốt đi. Hôm nay cậu mệt rồi. Tôi nghĩ tôi phải đi thôi.” Anh nói thật rõ ràng rồi lập tức khởi động xe.

Nhìn thấy Thái Hiền Sinh sắp rời đi, Tần Phát Huy căn bản không muốn anh rời đi, bởi vì cậu không biết hôm nay Thái Hiền Sinh trở về rồi sau này có thể có cơ hội nhìn thấy anh hay không. Cậu ngừng lại bên cửa kính xe, cúi thấp đầu hỏi, “Tôi có thể liên hệ với anh không?”

Nghe vậy, nếu là Thái Hiền Sinh trước kia nhất định sẽ cao hứng. Nhưng sau khi trải qua đêm nay, tâm tình Thái Hiền Sinh cũng không phập phồng nhiều, đáp lại bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Đến lúc đó rồi tính.” Nói xong, ấn một cái nút trong xe, đem cửa kính bên kia xe kéo lên, Tần Phát Huy thấy vậy không có cách nào đành phải rời cửa xe, nhìn Thái Hiền Sinh rời đi.

Tần Phát Huy về nhà đánh thức Tần Đi Sơn cùng vợ đang ngủ say, hai người nhìn thấy trên mặt cậu có thương tích, vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Tần Phát Huy lắc đầu nói không cần thận ở quán bar cùng người ta xung đột, đánh một trận, hiện tại đã không sao. Cậu xoa nắn vết thương trên mặt, nói mệt rồi lên lầu đi ngủ.

Tần Hành Sơn và vợ nhìn đứa nhỏ kia vẻ mặt thực uể oải, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì, đành trở về phòng tiếp tục ngủ.

Ngày mai nhất định phải nhận lỗi với anh ấy.

Tần Phát Huy nằm ở trên giường nhìn trần nhà, đáy lòng kiên quyết như vậy. Nhưng cậu không ngờ, ngày hôm sau khi cậu gọi vào số của Thái Hiền Sinh, cái dãy số kia đã trở thành số ma.

Việc này làm cho đáy lòng Tần Phát Huy trở nên bất an, trầm trọng.

Tg: Ngày mai có nhật thực toàn phần, ta lại không xem được tv

Vũ: Ở đây, ngược xong thụ rồi, chúng ta tiến tới con đường ngược(tâm) công nào <>

26. Chương 26

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Một buổi sáng rất sớm, ngã tư đường không có nhiều người đi lại, một người đàn ông phủ áo gió đứng ở ngã tư đường bên tay cầm túi hành lý, trầm tĩnh một lát lấy di động từ túi quần ra, bấm gọi một dãy số. Không bao lâu chợt nghe tiếng rống giận của một người đàn ông bên kia điện thoại nói hỗn đản nào phá giấc ngủ của mình. Nam nhân cười một tiếng, “Tử Minh, là tớ.”

“Là cậu à Hiên Sinh. Sao cậu gọi sớm vậy? Bây giờ mới là sáu giờ sáng ” Hứa Tử Minh xoa nhẹ hai mắt còn đang mơ hồ, ý thức được bên kia điện thoại là ai mới thả lỏng giảm bớt giọng nói tức giận.

“Xin lỗi vì gọi điện sớm như vậy, đánh thức cậu dậy.” Thái Hiên Sinh bình thản nói

“Cậu biết là tốt rồi.” Hứa Tử Minh bắt đầu dĩ thử dài, bắt quá cậu biết rõ Thái Hiên Sinh sẽ không gọi mình sớm như thế mà không có lý do, nhất định là có chuyện gì muốn nói với cậu. “Có chuyện gì sao?”

“Tớ gọi để tạm biệt cậu. Tớ muốn rời đi một thời gian.”

“A?! Cậu phải rời đi? Cậu muốn đi đâu? Còn công việc của cậu thì sao?” Nghe vậy, Hứa Tử Minh kinh ngạc hỏi ngược lại. Người này sao đột nhiên lại muốn rời đi, hơn nữa còn ngay sau ngày giải quyết chuyện của Nguyên Sâm. “Tại sao cậu lại phải đi? Hiên Sinh, tớ không biết. Chuyện không phải..... đã được giải quyết sao?”

Thái Hiên Sinh cười đáp một tiếng, rồi tiếp tục nói: “Chỉ là còn chút chuyện cần tớ giải quyết, tớ đã xin phép bên bệnh viện, bởi vì thời gian cấp bách, cho nên sớm như vậy đã gọi điện quấy rầy cậu.”

Giọng nói bên kia điện thoại vẫn thoải mái như trước lại làm cho Hứa Tử Minh sinh nghi hoặc nhưng lại không biết mở miệng hỏi như thế nào. “Vậy cậu phải đi trong bao lâu? Cần tớ trợ giúp gì không?” Tuy rằng Hứa Tử Minh mồm miệng có phần độc ác, nhưng thực ra là người có tâm địa tốt, bạn bè có chuyện gì cậu đều bỏ sức giúp, có thể xem như đủ nghĩa khí.

Thái Hiên Sinh lắc đầu an ủi: “Không có gì, cảm ở cậu Tử Minh. Tớ sẽ liên lạc với cậu sau, tớ phải đi, hẹn gặp lại.” Không đợi đối phương đáp lại, anh cúp điện thoại, tháo sim ra tiến tới thùng rác bên cạnh, cúi đầu nhìn di động của mình, trầm tư một hồi, thuận tay cũng ném luôn di động vào thùng rác.

Xoay người gọi một chiếc taxi, đem túi hành lý đặt ở một bên rồi mới ngồi lên, nói với lái xe địa điểm rồi mặt không chút thay đổi đóng cửa xe.

Ngày hôm sau Tần Phát Huy vừa rời giường lập tức gọi vào số Thái Hiên Sinh, gọi vài lần chỉ có lời tổng đài thông báo số điện thoại này không liên lạc được. Sắc mặt không khỏi trầm xuống, không rõ vì sao ngày hôm sau số điện thoại của Thái Hiên Sinh lại không thông. Chẳng lẽ người kia căn bản không muốn nhìn thấy mình sao? Hay anh ấy đã xảy ra chuyện gì? Tần Phát Huy nhíu mày, lại không biết nên làm gì lúc này, nhiều ý tưởng lo lắng phức tạp ở trong đầu cậu rối rắm, khiến tâm trạng cậu trở nên bất an, không suy nghĩ nhiều thêm, cậu cầm lấy áo khoác bên cạnh mặc vào đi xuống dưới nhà.

Xuống nhà liền thấy Tần Hành Sơn cùng vợ đang ngồi ở bàn ăn sáng, hai người nhìn thấy Tần Phát Huy xuống nhà sớm như vậy đều bày ra vẻ mặt kinh ngạc, bất quá Tần Hành Sơn rất nhanh khôi phục bộ dáng kêu to với cậu: “Phát Huy, lại ăn sáng đi.”

Nhưng căn bản là lúc này Tần Phát Huy chẳng muốn ăn gì cả, vừa bước ra cửa vừa quay đầu lại nói: “Em có việc, bữa sáng em tự giải quyết.” Nói xong liền hùng hực đóng cửa lại, vội vã chạy ra ngoài.

“Anh bảo dạo này Tần Phát Huy đã có chuyện gì?” Vợ Tần Hành Sơn ngồi bên cạnh tò mò hỏi chồng.

Tần Hành Sơn nghe vậy cúi đầu đáp: “Anh cũng không biết dạo này thằng nhỏ này làm chuyện quỷ gì, chỉ hy vọng đừng làm ra chuyện gì không tốt.....” Quay đầu nhìn bóng dáng Tần Phát Huy đi xa, anh không khỏi lâm vào trầm tư.

Tần Phát Huy chạy tới gara, lấy xe máy của mình. Nhìn bộ dáng cậu thành thực, thực ra Tần Phát Huy lúc này chỉ là một sinh viên to đầu hai mươi tuổi thôi, trong kỳ nghỉ hè của cậu, cậu được Tần Hành Sơn mời đến nhà nghỉ phép. Nhưng cậu lại không nghĩ rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, cậu quen biết Thái Hiền Sinh bạn của anh họ, do đó đã xảy ra một chuỗi sự việc kia. Đội mũ bảo hiểm lên, cậu mở khóa nổ máy lao đi.

Dừng xe máy ở nhà trọ của Thái Hiền Sinh, cậu đỗ xe rồi vọt vội vào nhà trọ mà không thèm để ý đến lời chào của nhân viên bảo vệ, trực tiếp lao vào thang máy, ngẩng đầu nhìn con số trên thang máy bay lên, cho tới khi thang máy tới tầng trệt lại vội vã lao đi, cẩn thận tìm số phòng Thái Hiền Sinh ở, rồi lấy tay gõ mạnh cửa miệng gọi Thái Hiền Sinh không ngừng.

Tiếng đập cửa vang dội đánh thức người ở bên cạnh, một cô gái mặc áo ngủ, trên mặt mang đôi mắt gấu mèo khó chịu đột nhiên mở cửa ra, quát người trước cửa: “Ầm chết mất! Nói nhỏ thôi có được không? Anh không ngủ còn có người muốn ngủ chứ!”

Tần Phát Huy nhìn thấy cô gái ở cách vách, vội vàng ngừng gõ cửa, đi đến trước mặt cô hỏi: “Cô có biết người ở liền vách cô đi đâu rồi không?”

Cô gái nhìn người đàn ông hỏi mình dáng người cao gầy, khuôn mặt cực kì tuấn tú, vốn đã thú hung mãnh bỗng chuyển thành con cừu ngoan ngoãn, vội vàng sửa sang lại tóc một chút rồi mới ôn nhu nói: “Em cũng không biết rõ đâu. Em chỉ nhớ rõ lúc sáng về nhà nhìn thấy anh ấy mang theo túi hành lý ra khỏi nhà trọ, rồi không biết đi đâu.” Cô gái là người bán bia ở quán bar, cho nên sáng sớm là thời điểm cô tan tầm về nhà.

Cái gì?! Thái Hiền Sinh mang theo hành lý đi ra ngoài? Tần Phát Huy nghe vậy không khỏi biến sắc, lập tức hỏi: “Vậy cô có biết anh ấy đi hướng nào không?”

“Cái này.....Em cũng không rõ đâu.....” Cô gái bất đắc dĩ lắc đầu.

Nói lời cảm ơn với cô gái xong, Tần Phát Huy đành phải đi xuống, đi tới chỗ quản lý viên hỏi số phòng Thái Hiền Sinh ở, mới từ trong miệng quản lý viên biết được người ở số phòng kia sáng sớm nay đã xin trả phòng. Tần Phát Huy thật không biết được nên biểu đạt tâm tình mình lúc biết tin này thế nào, thất thiếu về nhà, trong nhà chỉ còn lại một người hầu đang quét tước phòng, anh họ và chị dâu đã đi làm. Nghĩ đến chuyện hôm nay, Tần Phát Huy lẳng lặng ngồi ở sô pha, không nói được một lời.....

27. Chương 27

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Tiếng đập cửa cấp bách phá vỡ buổi sáng sớm, Vi Kinh Hải đang trong lúc mơ ngủ bất hạnh bị tiếng đập cửa hung mãnh này đánh thức, nhìn không được mở miệng mắng là người nào mới sáng sớm đã quấy rầy giấc ngủ của người ta, lấy tay như tròng mắt còn đang díp lại, chậm rãi xuống lầu đi tới cửa mở miệng kêu lớn: “Đến đây, đến đây!!!”

Cửa mở ra trước mặt cậu là một người đàn ông xa lạ, hai tay đột ngột xiết chặt bả vai Vi Kinh Hải, về mặt không thể chờ quá: “Nói mau! Có phải Thái Hiền Sinh ở đây hay không?!” Vừa hỏi vừa lay mạnh hai vai đứa nhỏ mở cửa.

“Chú này, có biết nhẹ tay chút không?” Vi Kinh Hải híp hai mắt lại, nhìn người đàn ông bộ dạng không tệ đáp. Rốt cuộc đến tốt cùng Thái Hiền Sinh này là ai, luôn có người chạy đến đây tìm anh. Nhìn tình huống như vậy, thật không biết nên vui hay nên buồn. Cậu bắt đầu vì Thái Hiền Sinh sinh ra một chút lo lắng.....

Hứa Tử Minh bị một đứa nhỏ khoảng hơn mười tuổi gọi hắn là đại thúc lập tức hoảng sợ, hồn giật nhú mào, chậm rãi buông hai vai đứa nhỏ ra, cẩn thận quan sát dáng vẻ nó, bộ dạng có nét tuấn tú, vẻ mặt trong sáng nghịch ngợm, đôi mắt Linh Tê đen láy nhìn ra được là một đứa nhỏ thông minh. Tại sao lại gọi một thanh niên mới hai mấy tuổi đầu là ông chú chứ?! “Này này nhóc con, anh không phải ông chú, anh còn trẻ, em phải gọi anh là ca ca! Hiểu không?” Cho rằng đứa nhỏ không hiểu chuyện hồ ngôn loạn ngữ, Hứa Tử Minh quyết định không so đo với trẻ con nhiều, tiếp tục mở miệng hỏi: “Có phải Thái Hiền Sinh ở đây không?”

Cái ngày cách đây hơn một tháng, anh nhận được cuộc điện thoại cuối cùng của Thái Hiền Sinh, trong lòng cảm thấy không yên. Không lâu sau nghe nói trưởng lão tối cao của lang tộc qua đời, mà anh mơ hồ nghe được người thừa kế tiếp theo là Thái Hiền Sinh. Tuy rằng cảm thấy tự hào vì Thái Hiền Sinh, đáng tiếc qua một tháng cũng không thấy người đi ra tổ chức hội nghị ra mắt người trong tộc, chỉ đem mọi chuyện trong tộc giao phó cho người khác đi làm, thực sự kỳ quái.

Không che giấu được sự quan tâm của người trẻ tuổi, cho nên anh quyết tìm được Thái Hiền Sinh chứ không ngồi ôm cây đợi thỏ. Tuy rằng ở trong tộc Hứa Tử Minh không có danh tiếng gì, tuy nhiên lại là người tìm kiếm thông tin bậc nhất, không nghĩ tới mấy ngày trước lại nghe được thì ra Thái Hiền Sinh tránh ở tòa nhà vốn cho trưởng lão ở.

“Đúng là ở đây, nhưng hiện tại anh ấy đang nghỉ ngơi ” Thiếu niên nghiêng đầu một chút, rồi mới thành thực trả lời Hứa Tử Minh. “Hay là chú vào chờ đi?” Nói xong mở rộng cửa mời nam tử đứng ở cửa vào.

Nghe vậy, cả người Hứa Tử Minh căng lên, trên đầu hắn lên mấy cái gân xanh cộng với vô số hắc tuyến, “Đã nói tôi không phải ông chú!!!!” Tiếng giận dữ vang dội làm cho tòa nhà run lên ba lần.

Tức giận tận trời vọt vào trong phòng, tùy tiện ngồi lên sofa gần đấy, Hứa Tử Minh khoanh hai tay trước ngực, bắt chéo hai chân ngồi chờ Thái Hiền Sinh dậy, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không thèm liếc mắt nhìn thiếu niên vừa chọc giận mình.

Vi Kinh Hải bộ dáng đại nhân thở dài một hơi, nghĩ: “Hiện tại người trẻ tuổi thật là dễ chọc giận, như vậy thật không tốt.....” Rồi vào phòng bếp chuẩn bị trà bánh cho bữa sáng, chờ Thái Hiền Sinh xuống ăn bữa sáng tự tay mình làm.

Cậu ngẫu nhiên gặp Thái Hiền Sinh vào một ngày, ngày đó cậu ôm theo bọc nhỏ đi vào khu rừng không người này, bị lạc đường. Vốn cũng chỉ có một mình cậu, không có thân nhân nào bên người. Từ nhỏ đến lớn lưu lạc nơi nơi, nơi nơi ở các thành phố xin ăn, nhặt rác rưởi kiếm tiền sống một cuộc sống bữa được bữa không.

Ngày đó cậu ở trong rừng rậm mờ mẫm quanh quẩn như thế nào cũng không tìm được đường ra, vạn bất đắc dĩ đành phải ngồi xổm trong rừng tính qua một đêm rồi sáng hôm sau sẽ tìm đường ra, nhóm một đồng lửa, lẳng lặng ngồi xổm một bên nhìn ngọn lửa nhảy múa, bụng đã sớm réo vang, đáng tiếc trên người cậu đã không còn gì để ăn.

Trời không thương người, đột nhiên lại nổi cơn mưa, Vi Kinh Hải đành phải ngồi xổm dưới gốc cây đại thụ tránh mưa. Lúc đó, Thái Hiền Sinh che ô hướng cậu đi tới, lúc đó cậu còn do dự một chút, nghĩ sao trong rừng rậm lại có người ở được? Cẩn thận nghĩ, cảm thấy không thích hợp, không lẽ nam nhân trước mặt cậu là quý chứ không phải người?! (Vũ: Xin hỏi.... trong rừng không có người vậy em là gì??? —)

“Anh là người hay quý?” Vi Kinh Hải ngẩng đầu hỏi người đàn ông kia. (J =)) anh ý là cả 2)

Người đó cười mà không nói, đưa một bàn tay cho cậu rồi mới mở miệng: “Trời mưa, cậu một mình ở đây sẽ lạnh, theo tôi về được không?”

Vi Kinh Hải trừng mắt nhìn bàn tay đưa ra thật lâu, lại nhìn cái người đang mỉm cười kia, cũng không biết vì cái gì cũng tự vươn tay mình ra, rồi bị người đàn ông cầm chặt lấy kéo đứng dậy. Có lẽ là vì người này thoát

nhìn cũng không giống quỷ, có lẽ người đàn ông này là người tốt. Vì Khinh Hải nghĩ đến hành động của mình ngày đó chỉ có thể nói mình hành động thật đúng đắn. (Xong cộp đầu trên đầu ghi “đã bán”)

Thái Hiền Sinh đối với cậu rất tốt. Sau khi đưa cậu trở lại tòa nhà này liền giúp cậu tắm rửa, rồi nấu cho cậu rất nhiều món ngon. “Sau này đi theo tôi đi, được không?” Nam nhân sờ đầu hắn hỏi.

Vì Khinh Hải vừa ăn cơm, vừa ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt người kia, một đôi mắt tràn ngập u buồn và tịch mịch không nói được, lặng yên một lát, cậu gật đầu đáp ứng.

Chín giờ sáng, Thái Hiền Sinh đúng giờ thức dậy, đi xuống lầu thì thấy Hứa Tử Minh đã ngồi ở sô pha đợi mình vài giờ, vẻ mặt kinh ngạc đi tới bên người nam tử kia, “Sao cậu biết tớ ở đây?”

Hứa Tử Minh cuối cùng đợi được âm thanh quen thuộc kia, buông chén trà trong tay ngẩng đầu cười nói: “Cậu quên Hứa Tử Minh tớ là người phương nào sao? Lâu không gặp, Hiền Sinh.” Nói xong đứng lên ôm Thái Hiền Sinh một cái.

Cách một tháng, Hứa Tử Minh ngạc nhiên nhận ra thân thể Thái Hiền Sinh đã xảy ra biến hóa vi diệu, hình như là bụng có chút nhô lên. Cúi đầu nhìn, tò mò hỏi: “Bụng cậu sao thế? Bị bệnh sao?”

Thái Hiền Sinh nghe vậy, cười một tiếng, vội vàng giữ chặt tay Hứa Tử Minh ý bảo cậu ngồi vào sô pha, đồng thời cũng tự ngồi xuống trước mặt Hứa Tử Minh, cúi đầu trầm ngâm một lát rồi mới ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, trên mặt lộ ra một chút ngượng ngùng. “Làm cậu cười rồi Tử Minh. Thực ra tớ..... tớ mang thai.”

A?! Mang thai?! Hứa Tử Minh vừa nghe đứng bật dậy, đánh giá từ trên xuống dưới toàn thân Thái Hiền Sinh một lần, sắc mặt kinh ngạc miệng há hốc có thể nuốt vừa cả một quả trứng.

28. Chương 28

Editor: Tiểu Vũ

beta-or: Ten Chan

Đây quả thật là chuyện bất khả tư nghị nhất mà Hứa Tử Minh được nghe từ khi sinh ra tới nay, cậu kinh ngạc nhìn Thái Hiền Sinh đang ngồi ở sô pha, muốn từ ánh mắt anh nhìn ra một chút vẻ trêu đùa, nhưng lại chỉ nhìn thấy một người vẻ mặt nghiêm túc không đổi.

“Cậu nói.....thật?” Hứa Tử Minh cả nửa ngày mới khôi phục khiếp sợ, mở miệng nói.

Thái Hiền Sinh biết rõ tin tức như vậy đối với người trước mặt mà nói, quả thật là không thể tin đồng thời không có khả năng xảy ra. Nhưng, nó đã chân chính xảy ra, đương sự như anh cũng phải trải qua rất nhiều khó khăn để tiếp nhận sự thật này.

Lúc Thái Hiền Sinh tránh ở tòa thành này tu dưỡng thân thể, Hà Văn là người đầu tiên tìm được anh, cũng giúp anh kiểm tra thân thể nói ra chuyện này. Tuy rằng trước đây Thái Hiền Sinh đã từng mang thai, nhưng anh ngàn vạn lần không ngờ sau khi tiếp xúc thân mật cùng người kia một lần lại mang thai nhi trong bụng.

Lúc này đối mặt với vấn đề của Hứa Tử Minh một lần nữa, lời nói gì đó đã không còn quan trọng, chỉ biết cúi đầu gật gật cam chịu.

Hứa Tử Minh biết Thái Hiền Sinh không phải là người đem chuyện này ra để đùa, nhìn đối phương gật đầu, cậu mở lớn miệng xông lên phía trước muốn hỏi xem cha của thai nhi có phải Tần Phát Huy mà lúc ấy Thái Hiền Sinh muốn đi cứu, lời này ở trong miệng cậu thật lâu lại không thể nói nổi ra miệng, chỉ có thể lặng nhìn Thái Hiền Sinh. (Vũ: Đóng miệng vào đã anh)

Đột nhiên, tiếng đứa nhỏ phía sau chặt đứt suy nghĩ của Hứa Tử Minh: “Chú à, chú cản đường của cháu rồi.”

Xoay người chỉ thấy Vi Kinh Hải bưng một mâm bữa sáng đứng sau lưng, lườm Hứa Tử Minh một cái, ánh mắt kia dường như làm cho Hứa Tử Minh có cảm giác bị tên nhãi này khinh miệt, nhìn không được trừng mắt lườm lại, lại nghe được tiếng thở dài bất đắc dĩ của tên nhóc: “Thật là đồ ngốc!” Nói xong, bước ngang qua trước mặt nam nhân kia, cầm thứ trong tay đặt trước mặt Thái Hiền Sinh, vẻ mặt lập tức biến hóa thành ôn nhu vô hạn, “Đây là cháo hoa hôm nay em nấu, anh ăn đi.” (Vợ hiền của HS ghen ><) việc=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” mang=“” thai=“” không=“” chỉ=“” có=“” hứa=“” tử=“” minh=“” biết=“” vi=“” khinh=“” hải=“” ở=“” đây=“” cũng=“” hiểu=“” đương=“” nhiên=“” biểu=“” hiện=“” của=“” cậu=“” lúc=“” đó=“” không=“” khác=“” hứa=“” tử=“” minh=“” bây=“” giờ=“” lắm=“” cho=“” dù=“” là=“” một=“” đứa=“” nhỏ=“” khắp=“” nơi=“” lưu=“” lạc=“” gặp=“” rất=“” nhiều=“” chuyện=“” cổ=“” quái=“” nhưng=“” cũng=“” chưa=“” có=“” nghe=“” qua=“” chuyện=“” đàn=“” ông=“” có=“” thể=“” sinh=“” con.=“” tuy=“” nhiên.=“” vi=“” khinh=“” hải=“” không=“” ghê=“” tởm=“” thái=“” hiền=“” sinh.=“” cũng=“” không=“” chán=“” ghét=“” anh.=“” dù=“” sao=“” cũng=“” vì=“” ngày=“” đó=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” nhật=“” được=“” cậu=“” cuộc=“” đời=“” của=“” cậu=“” mới=“” bắt=“” đầu=“” thay=“” đổi.=“” vi=“” khinh=“” hải=“” cảm=“” thấy=“” mặc=“” kệ=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” là=“” dạng=“” người=“” nào.=“” cậu=“” vẫn=“” như=“” trước=“” đi=“” theo=“” bên=“” cạnh=“” anh.=“” cố=“” hết=“” sức=“” chăm=“” sóc=“” anh.=“” “tiểu=“” quỷ=“” chết=“” tiết?” hứa=“” tử=“” minh=“” nghe=“” tên=“” nhóc=“” lại=“” gọi=“” “ông=“” chú”,=“” không=“” nhìn=“” được=“” mở=“” miệng=“” mắng=“” một=“” tiếng.=“” rồi=“” quay=“” đầu=“” nhìn=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” chỉ=“” vi=“” khinh=“” hải=“” hỏi:=“” “tiểu=“” quỷ=“” này=“” rốt=“” cuộc=“” là=“” ở=“” đâu=“” ra=“” vậy.=“” hiền=“” sinh?=“” “tiểu=“” quỷ=“” chết=“” tiết=“” tôi=“” ở=“” đâu=“” ra.=“” tôi=“” tự=“” biết=“” là=“” được=“” không=“” cần=“” chú=“” nhắc=“” nhở!”=“” vi=“” khinh=“” hải=“” ngẩng=“” đầu=“” lườm=“” hứa=“” tử=“” minh.=“” dùng=“” khẩu=“” khí=“” giống=“” đối=“” phương=“” phản=“” bác.=“” nói=“” xong=“” cũng=“” không=“” thêm=“” quay=“” đầu=“” lại=“” tiêu=“” sái=“” bước=“” vào=“” bếp.=“” “tiểu=“” quỷ=“” đáng=“” chết!!!”=“” hứa=“” tử=“” minh=“” trừng=“” nhìn=“” bóng=“” dáng=“” vi=“” khinh=“” hải=“” rồi=“” đi.=“” tức=“” giận=“” đến=“” không=“” biết=“” phải=“” phản=“” bác=“” như=“” thế=“” nào.=“” chỉ=“” có=“” thể=“” bực=“” bội=“” dậm=“” chân.=“” nếu=“” không=“” phải=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” ở=“” đây.=“” cậu=“” thật=“” sự=“” muốn=“” cho=“” tiểu=“” quỷ=“” này=“” một=“” trận!=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” nhìn=“” hai=“” kẻ=“” dở=“” hơi=“” trước=“” mặt=“” đầu=“” võ=“” mồm.=“” phốc=“” cười=“” một=“” tiếng.=“” lập=“” tức=“” cảm=“” thấy=“” hứa=“” tử=“” minh=“” tức=“” giận=“” trừng=“” mình.=“” đành=“” che=“” đầu=“” ý=“” cười=“” bên=“” môi.=“” “đứa=“” nhỏ=“” này=“” tên=“” là=“” vi=“” khinh=“” hải.=“” tớ=“” gặp=“” nó=“” một=“” mình=“” ở=“” tòa=“” thành=“” gần=“” đây=“” nên=“” mang=“” về=“” đây.=“” đứa=“” nhỏ=“” đáng=“” thương=“” không=“” có=“” người=“” thân.=“” cho=“” nên=“” tớ=“” bảo=“” nó=“” ở=“” lại=“” đây.=“” hơn=“” nữa=“” tay=“” nghề=“” không=“” tệ.” vừa=“” nói=“” vừa=“” bưng=“” bát=“” cháo=“” hoa=“” lên.=“” đây=“” là=“” vi=“” vi=“” khinh=“” hải=“” biết=“” đến=“” tháng=“” này=“” anh=“” không=“” thể=“” ăn=“” đồ=“” dầu=“” mỡ.=“” ngủ=“” thấy=“” mùi=“” thì=“” buồn=“” nôn.=“” thật=“” là=“” một=“” đứa=“” nhỏ=“” cần=“” thận=“” biết=“” cách=“” chăm=“” sóc.=“” “được=“” rồi.=“” tớ=“” biết=“” rồi=“” ”=“” hứa=“” tử=“” minh=“” phất=“” tay=“” đáp.=“” quyết=“” định=“” không=“” cùng=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” đầu=“” trò=“” giận=“” dỗi=“” trẻ=“” con=“” này.=“” “vi=“” trí=“” lang=“” tộc=“” trưởng=“” lão=“” đã=“” truyền=“” cho=“” cậu.=“” có=“” nghĩ=“” tới=“” sau=“” này=“” sẽ=“” thế=“” nào=“” không?”=“” dù=“” sao=“” trong=“” lang=“” tộc=“” chưa=“” từng=“” lưu=“” truyền=“” chuyện=“” nam=“” tử=“” mang=“” thai.=“” nay=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” đảm=“” đương=“” trọng=“” trách=“” như=“” thế.=“” làm=“” thế=“” nào=“” giải=“” thích=“” cùng=“” tộc=“” nhân=“” khác=“” đây?=“” nghĩ=“” đến=“” đây.=“” trên=“” mặt=“” hứa=“” tử=“” minh=“” hiện=“” lên=“” vẽ=“” sâu=“” lo.=“” không=“” khỏi=“” thay=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” cảm=“” thấy=“” chuyện=“” lần=“” này=“” nghiêm=“” trọng.=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” ăn=“” mấy=“” miếng=“” cháo=“” hoa.=“” nghe=“” câu=“” hỏi=“” của=“” hứa=“” tử=“” minh=“” mới=“” lặng=“” buông=“” bát:=“” “về=“” chuyện=“” này.=“” thực=“” ra=“” trước=“” đây=“” có=“” người=“” đã=“” nói=“” với=“” tớ=“” lang=“” tộc=“” trước=“” đây=“” từng=“” có=“” tiền=“” lệ=“” này.”=“” “từng=“” có=“” tiền=“” lệ=“” nam=“” tử=“” mang=“” thai?”=“” hơn=“” nữa=“” còn=“” có=“” người=“” biết?”=“” biết=“” được=“” chân=“” tướng=“” này.=“” hứa=“” tử=“” minh=“” kinh=“” ngạc=“” hỏi=“” ngược=“” lại:=“” “người=“” kia=“” là=“” ai?”=“” “là=“” hà=“” văn.”=“” vừa=“” nhắc=“” tới=“” tảo=“” thảo.=“” thái=“” hiền=“” sinh=“” vừa=“” nhắc=“” tới=“” hà=“” văn.=“” ngoài=“” cửa=“” lớn=“” liền=“” vang=“” lên=“” tiếng=“” đập=“” cửa.=“” (chị=“”

sống="” linh="” chết="” thiêng="” ạ)="” vẫn="” là="” vi="” khinh="” hải="” mở="” cửa,="” cậu="”
 nghe="” tiếng="” đập="” cửa="” kịch="” liệt="” như="” vậy="” có="” thể="” đoán="” được="”
 là="” yêu="” nữ="” kiều="” diễm="” kia.="” một="” ngày="” cuối="” tuần="” trước="” đó,="” vị="”
 kia="” đi="” đến="” đây.="” khi="” cô="” nhìn="” thấy="” vi="” khinh="” hải,="” liền="” hung="”
 hăng="” ôm="” lấy="” cậu="” nói="” cậu="” đáng="” yêu="” gì="” đó,="” sợ="” tới="” mức="”
 lần="” sau="” vi="” khinh="” hải="” cũng="” không="” dám="” tiếp="” xúc="” với="” cô="” gái="”
 này="” nữa.="” cửa="” mở="” ra,="” đứng="” ở="” ngoài="” cửa="” quả="” nhiên="” là="” hà="”
 vãn.="” cô="” mặc="” áo="” gió="” màu="” xám,="” quần="” bò="” bó="” lấy="” cặp="” đùi="”
 đẹp="” thon="” dài,="” vi="” khinh="” hải="” mở="” cửa="” trên="” tay="” cô="” vẫn="” còn="”
 đang="” cầm="” gương="” trang="” điểm="” xinh="” xắn="” soi="” mình.="” a="” tiểu="” đệ="”
 đệ,="” tỷ="” tỷ="” rất="” nhớ="” em="” nha="” ”="” hà="” vãn="” vừa="” thấy="” vi="” khinh="”
 hải,="” lập="” tức="” ôm="” chặt="” lấy="” cậu="” dùng="” khuôn="” mặt="” mềm="” mại="”
 của="” cô="” áp="” vào="” khuôn="” mặt="” vi="” khinh="” hải,="” bộ="” dạng="” đáng="” yêu="”
 dễ="” thân.="” nhưng="” vi="” khinh="” hải="” chính="” là="” ghét="” kiểu="” này,="” toàn="”
 thân="” dẫy="” dựa="” muốn="” thoát="” khỏi="” cái="” ôm="” của="” cô,="” lại="” bởi="” vì="”
 tuổi="” còn="” nhỏ="” nên="” cần="” bản="” không="” có="” hiệu="” quả,="” chỉ="” có="” thể="”
 vừa="” xem="” thường="” vừa="” bắt="” đặc="” dĩ="” nhận.="” hứa="” tử="” minh="” nhìn="”
 thấy="” cũng="” không="” nhìn="” được="” cười="” ha="” hã="” hà="” vãn="” nhìn="” thấy="”
 trong="” nhà="” thái="” hiền="” sinh="” xuất="” hiện="” một="” gã="” xa="” lạ,="” cần="” thận="”
 đánh="” giá="” bộ="” dạng="” hứa="” tử="” minh="” một="” chút,="” cảm="” giác="” cũng="”
 không="” tặc="” lắm,="” đáng="” tiếc="” cũng="” không="” phải="” một="” mâm="” đồ="” ăn="”
 của="” cô,="” cho="” nên="” không="” nhìn="” cậu="” trực="” tiếp="” cấp="” vi="” khinh="” hải="”
 đến="” trước="” mặt="” thái="” hiền="” sinh,="” phát="” tay="” chào="” “lâu="” không="” gặp,="”
 hiền="” sinh.="” hứa="” tử="” minh="” thấy="” cô="” gái="” này="” dám="” không="” thềm="”
 nhìn="” sự="” tồn="” tại="” của="” mình,="” tuy="” không="” dám="” nói="” bộ="” dạng="” của="”
 mình="” so="” được="” với="” phan="” an,="” bắt="” quá="” coi="” như="” là="” anh="” tuần="”
 nha.="” sao="” mỹ="” nữ="” này="” ngay="” cả="” liếc="” mắt="” một="” cái="” cũng="” không="”
 nhìn="” mình?“” cảm="” thấy="” mị="” lực="” đàn="” ông="” của="” mình="” trong="” nháy="”
 mắt="” bị="” suy="” sụp,="” rồi="” lại="” phát="” hiện="” tiểu="” tử="” đáng="” giận="” vi="”
 khinh="” hải="” ở="” một="” bên="” cười="” trộm,="” tức="” đến="” mức="” lập="” tức="” bước="”
 tới="” muốn="” nhắc="” tiểu="” tử="” kia="” ra="” dạy="” dỗ="” một="” chút,="” lại="” bị="”
 hà="” vãn="” sắc="” mắt="” lập="” tức="” ôm="” lấy="” tiểu="” tử,="” lườm="” cảnh="” cáo="”
 không="” cho="” cậu="” làm="” đau="” tiểu="” tử="” này.="” “được="” rồi.="” mấy="” người="”
 dùng="” ẩm="” ỹ="” bày="” giờ="” cũng="” không="” còn="” sớm,="” không="” bằng="” hai="”
 người="” các="” cậu="” ở="” lại="” ăn="” trưa="” rồi="” từ="” từ="” nói="” chuyện.="” thái="”
 hiền="” sinh="” mở="” miệng="” chấm="” dứt="” cuộc="” cãi="” cọ="” không="” lời="” của="”
 ba="” kẻ="” dở="” hơi="” kia,="” bảo="” vi="” khinh="” hải="” đi="” vào="” phòng="” bếp="”
 chuẩn="” bị="” đồ="” ăn,="” hà="” vãn="” nghe="” vậy="” cũng="” lập="” tức="” đi="” theo="”
 vào="” phòng="” bếp="” giúp.="” hứa="” tử="” minh="” cúi="” đầu="” nhìn="” đồng="” hồ="” ở="”
 tay="” phải="” mình,="” qua="” một="” phen="” cãi="” nhau="” ẩm="” ỉ,="” bày="” giờ="” mới="”
 nhận="” ra="” đã="” là="” giữa="” trưa="” rồi.="” vũ="” chương="” này="” vui="” vẻ="”>

29. Chương 29

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

“Anh bắt động ở chỗ này làm gì, mau vào giúp bụng thức ăn đi!” Hà Văn từ phòng bếp đi ra, trong tay vung vàng bụng một mâm đồ ăn đặt lên bàn cơm. Quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Tử Minh đang không làm gì, ngón tay xinh đẹp thon dài chỉ tức giận chỉ chớp mũi Hứa Tử Minh kêu.

Hứa Tử Minh nhìn mỹ nữ tức giận mình không làm gì, đành từ chỗ ngồi đứng lên theo Hà Văn vào bếp. Từ nhỏ đến lớn Hứa Tử Minh luôn “bị” người trong nhà cưng chiều mà lớn lên, khi cậu trưởng thành muốn ra ngoài ở, người nhà còn vì cậu chuẩn bị riêng một đại thẩm hơn năm mươi tuổi giúp cậu trong cuộc sống hàng ngày, xào rau nấu cơm cậu rất ít để ý tới, bình thường về tới nhà sẽ có đồ ăn để ăn.

Ngoài ra không nói đến cậu cũng không tình nguyện tiếp xúc khói dầu trong phòng bếp, nhìn Hà Văn liêu mạng yêu cầu mình vào bếp, xuất phát từ bất đắc dĩ đối với mỹ nữ cậu nghiêng rằng đi vào. Nhìn thấy Vi Khinh Hải nhỏ gầy giống như đại đầu bếp, tại phòng bếp bận rộn chốc lát thái rau, rồi lại lập tức đứng bên chảo đồ thịt vào, không ngừng chuyển động sắp xếp trong bếp.

“Nhanh lên! Đem cái trên bàn mang ra ngoài đi!” Hà Văn không chút khách khí chỉ thị Hứa Tử Minh.

Hứa Tử Minh liên tục ừ vài tiếng, nhìn Vi Khinh Hải mấy cái, nghe theo chỉ huy của mỹ nữ mang hai đĩa thức ăn từ phòng bếp ra ngoài. Không nghĩ tới Vi Khinh Hải tuy rằng nhỏ tuổi hơn mình, còn có chút bướng bỉnh trẻ con, còn nhỏ đã biết nhiều chuyện như vậy, Hứa Tử Minh bỗng cảm thấy nhiều thiện cảm với đứa nhỏ hơn.

Thái Hiền Sinh đi đến cạnh Hứa Tử Minh, mỉm cười nói: “Ngượng quá, Tử Minh. Bởi vì thân thể tớ không tiện, để khách như cậu lại phải đi giúp việc nhà.”

“Không sao, việc nhỏ xịu!” Biết Thái Hiền Sinh mang thai, có khả năng giống nữ nhân mang thai không tiện hoạt động. Võ ngực mình, đúng lý hợp tình nhận bưng thức ăn là chuyện nhỏ. Qua lại vài lần giữa phòng ăn và nhà bếp, phòng bếp cuối cùng cũng im lặng, Vi Khinh Hải và Hà Văn hợp lực làm cơm trưa cũng không mất nhiều thời gian lắm. Hứa Tử Minh lúc này trở lại chỗ mình ngồi, mùi thức ăn phiêu đảng trên bàn cơm, làm cậu nhin không được muốn lập tức động đũa ăn liền mấy miếng.

Vừa cầm chiếc đũa bên cạnh muốn ăn vụng, lại bị Vi Khinh Hải bên cạnh nhìn thấy, hung hăng tét vào mu bàn tay Hứa Tử Minh: “Ông chú, người ta còn chưa nói bắt đầu, sao chú có thể ăn vụng một mình chứ?”

Ack.....Hứa Tử Minh nghe vậy, đành buông đôi đũa xuống chỗ cũ. Cũng không giống lúc trước phản bác Vi Khinh Hải, chỉ lẳng lặng ngồi. Dù sao đại đầu bếp Vi Khinh Hải mở miệng nói, cậu không có lý do phản bác. Nhưng mùi thức ăn thật sự làm cậu chảy nước miếng, Vi Khinh Hải nhìn Hứa Tử Minh trông mong nhìn bàn đồ ăn, bộ dáng đáng thương trông mòn con mắt nhin không được nở nụ cười.

Thái Hiền Sinh thấy vậy, vội vàng mở miệng tiếp đón: “Ăn cơm đi ăn cơm đi, cũng không còn sớm, mọi người đều đói bụng rồi.” Thái Hiền Sinh ra lệnh một tiếng, bốn người một bàn cầm lấy bát đũa của mình, giống như người một nhà ẩm áp.

Bởi vì Thái Hiền Sinh mang thai, ngửi mùi dầu mỡ đã muốn nôn, cho nên chỉ có thể nhận lấy một bát canh rau xanh trứng chim Vi Khinh Hải đưa cho mà uống, “Khinh Hải, tài bếp núc của em càng ngày càng tốt nha.” Vừa uống canh vừa ca ngợi Vi Khinh Hải.

Nếu ngày đó không gặp được Vi Khinh Hải, vậy một mình anh cũng sẽ không phiền toái để ăn ngon như vậy, trực tiếp kiếm gì đó giải quyết cho qua ngày là được rồi.

Hà Văn hừ một tiếng, chu cái miệng nhỏ nhắn hướng Thái Hiền Sinh hờn dỗi: “Hiên Sinh, sao anh có thể quên phần của em? Em cũng có hỗ trợ nha!”

Tuy rằng Hà Văn cùng Vi Khinh Hải vào phòng bếp, nhưng căn bản cô không giúp được cái gì, Vi Khinh Hải sợ cô ở phòng bếp bày bữa phiền toái, đành phải nói cô hỗ trợ bưng thức ăn. “Cảm ơn đại tỷ hỗ trợ.” Vi Khinh Hải biết rõ Hà Văn muốn được ca ngợi, vội mở miệng phụ họa.

“Ha ha a Khinh Hải thật sự rất đáng yêu cho tỷ tỷ cưng một chút đi ” Chỉ thấy Hà Văn vừa cười vừa vươn tay muốn niết má Vi Khinh Hải, nhưng Vi Khinh Hải không làm cho cô như ý, thân thể nhanh nhẹn tránh thoát đôi tay ma quái kia.

Tuy nhiên tiểu tử Vi Khinh Hải này làm đồ ăn thực sự quá ngon, Hứa Tử Minh dường như chưa nếm qua đồ ăn ngon như vậy liền ăn một lúc hai bát cơm.

“Ông chú, ăn từ từ thôi nha!” Vi Khinh Hải liếc nhìn Hứa Tử Minh bên cạnh, thấy người ta bộ dáng sõi đời hổ gầm, nhin không được mở miệng khuyên nhủ.

Nhưng âm thanh khuyến bảo của cậu hoàn toàn không có tác dụng, chỉ thấy Hứa Tử Minh vừa gật đầu vừa vươn đũa lên bàn cơm, hai miếng thịt lớn lập tức tiến vào trong miệng cậu. Nhìn Hà Văn ngồi đối diện, dù sao cô là con gái, ăn cơm như vậy coi như là tao nhã. Khó có được nhiều người cùng ăn cơm như hôm nay, thực ra trong lòng Vi Khinh Hải vui sướng hài lòng, cúi thấp đầu vụng trộm nở nụ cười.

“Hiên Sinh này, chẳng lẽ anh không định nói cho tên Tần Phát Huy kia anh có sao?” Hà Văn ăn xong, dùng khăn tay lau miệng một chút, hướng Thái Hiên Sinh hỏi.

Lời này vừa ra, Hứa Tử Minh vốn đang uống nước canh liền bị sặc, vội vàng buông bát khụ khụ ho. Cô gái này thật sự là nháo không cần kịch bản, việc này cậu vốn muốn hỏi, nhưng nhìn bộ dạng Thái Hiên Sinh lúc ấy không thể mở miệng hỏi.

“Đã bảo chú ăn cơm đừng gấp gáp như vậy!” Vi Khinh Hải vừa vỗ nhẹ Hứa Tử Minh đang ho khan, vừa từ bình nước ở một bên rót một chén nước đưa cho cậu.

Thái Hiên Sinh buông bát xuống, ngẩng đầu nhìn Hà Văn, rồi mặt không chút thay đổi hỏi ngược lại: “Sao em lại hỏi như thế?” Ngoài ý muốn nghe được Hà Văn nhắc tới cái tên này, nói đáy lòng không rung động là giả, chỉ là hiện tại anh không biết làm thế nào đối mặt với người kia, ngược lại cảm thấy thống khổ vạn phần.

“Không tại sao. Anh bây giờ mang thai, em chỉ cảm thấy tên nhóc kia hẳn phải biết?” Dù sao Tần Phát Huy khiến anh mang thai cũng có quyền biết được chứ. Câu này Hà Văn cũng không nói ra, nhớ hôm trước gia khóa kia tìm được mình ở bệnh viện, những lời cậu ta nói với mình. Lúc ấy cô không trực tiếp nói cho Tần Phát Huy cô biết Thái Hiên Sinh hiện đang ở đâu, có thể nài ép do dự vì nhớ tới chuyện Thái Hiên Sinh mang thai, bởi vì nàng vẫn cảm thấy loại chuyện này để đương sự giáp mặt nói chuyện thì tốt hơn.

“....Để anh tự lo. Tôi no rồi, mọi người cứ tiếp tục.” Dứt lời, Thái Hiên Sinh rời bàn ăn, lên lầu nghỉ ngơi.

Hà Văn thấy anh lên lầu, đành phải yên lặng. Lúc này Hứa Tử Minh mới mở miệng nói: “Cô cũng thật là, nhắc tới tên kẻ đó làm gì?!” Không phải là ảnh hưởng tâm trạng ăn cơm của mọi người sao?

“Cái gì chứ tôi có làm gì đâu! Tôi chỉ cảm thấy Hiên Sinh biến thành như vậy, có một nửa trách nhiệm của người kia không phải sao? Cứ tiếp tục tránh né như thế cũng không phải là biện pháp!” Hà Văn trả lời vấn đề của Hứa Tử Minh vô cùng đúng lý hợp tình.

Ai, Hứa Tử Minh nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi. Quả thật như Hà Văn nói, có một số việc tiếp tục tránh né, đúng là không thể giải quyết!

“Mấy người đừng cãi nữa được không?!” Lúc này Vi Khinh Hải vốn ngồi ở một bên đột nhiên lên tiếng, đôi mắt đen trừng một nam một nữ trước mặt mình, lời nói vô cùng kiên định, “Anh ấy có tội chăm sóc là được! Mấy người sao lại bắt nạt anh ấy?” Vi Khinh Hải thận trọng dường như nhận thấy được lời nói của yêu nữ làm cho tâm tình Thái Hiên Sinh biến hóa, mà chính mình cũng khó chịu. Hai vị khách này không lẽ chạy từ xa tới chỉ để bắt nạt Thái Hiên Sinh sao? Nghĩ đến đây, không nguyện ý ngồi cùng bàn ăn tiếp hai người kia nữa, lập tức rời chỗ ngồi lên tầng 2 tìm Thái Hiên Sinh.

“Tiểu đệ đệ, bọn anh không bắt nạt cậu ấy mà!” Hứa Tử Minh vốn muốn giải thích với Vi Khinh Hải một chút, lại nhìn thấy người đã chạy xa, đành ngừng ý nói tiếp.

Hà Văn cùng Hứa Tử Minh nhìn bàn ăn vốn vui vẻ chỉ còn lại hai người bọn họ, hai người không hên mà cùng thở dài một tiếng.

30. Chương 30

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten chan

Tiếng chuông tan học vang lên, các phòng học rầm rập đứng lên đi lại, có nhóm tụ tập thảo luận hè năm nay đã đi đâu nghỉ, hoặc nói đã làm gì cùng nhau khi nghỉ hè còn có nhóm nói về vấn đề khi nào thì ra game ps2.

Cả cái lớp xung quanh náo động, đương nhiên là không thể không cùng bạn học chỗ này chỗ kia nói chuyện. Nói về kỳ nghỉ hè vừa qua, cô nữ sinh cùng lớp nổi tiếng nhiều chuyện nhất trường bỗng chú ý Tần Phát Huy hôm nay có chỗ khác thường? Như trước đây, vừa tan học tên này sẽ đi khắp nơi tán gái mới phải. Nay lại có thể im lặng ngồi tại chỗ, cúi thấp đầu nhìn đi động của mình?!

Rất kỳ quái, thật sự là rất kỳ quái! Tiểu Chu bày ra bộ dáng thâm trầm, chậm rãi đi đến bên cạnh Tần Phát Huy, đột nhiên dùng sức vỗ mạnh lên lưng cậu, “Ha ha, đại soái ca của chúng ta đang làm gì thế?!”

Lúc ấy Tần Phát Huy đang ngồi tự hỏi tình huống gặp Hà Văn khi tìm không thấy bóng dáng Thái Hiền Sinh ở bệnh viện. Từ trong miệng mấy cô y tá biết được Thái Hiền Sinh đã xin nghỉ dài, sau khi đi cũng không ai gặp. Khi đó cậu hỏi y tá mấy chuyện của Thái Hiền Sinh, trong lúc vô tình nhắc đến Hà Văn, người có quan hệ tốt với Thái Hiền Sinh.

Trong lúc nói chuyện cùng cô gái kia, Tần Phát Huy cẩn thận nhận ra dường như cô có chuyện giấu diếm. Hai người cũng không nói chuyện lâu, lúc tạm biệt Hà Văn mới hỏi số di động của Tần Phát Huy, nói rằng nếu có tin tức của người kia có thể sẽ báo cho mình biết.

Cái gì gọi là có thể?! Nhất định phải nói cho cậu biết! Nhìn cô gái mỉm cười phát tay tiền mình, Tần Phát Huy không nhận được ở giữa bệnh viện gào lên, sau đó bị nhân viên của bệnh viện đến nhắc nhở cấm ở bệnh viện lớn tiếng. Sau đó không lâu, kỳ nghỉ hè chấm dứt, Tần Phát Huy đành phải từ bỏ tìm kiếm Thái Hiền Sinh, nói lời tạm biệt anh họ và chị dâu về nhà.

Tần Phát Huy bị Tiểu Chu vỗ mạnh, trong lòng khó chịu, nhú mi lườm Tiểu Chu đang cười nhìn mình, lãnh đạm nói, “Đừng phiền tớ, tránh ra!” Nói xong lại tiếp tục nhìn đi động trên tay mình. Tại sao lâu như vậy Hà Văn còn không gọi điện thoại cho cậu? Chẳng lẽ cô chỉ hứa cho có hay sao? Không đúng, hẳn không phải, cô gái kia hẳn phải biết Thái Hiền Sinh hiện tại ở nơi nào.....

Tiểu Chu vốn muốn làm thân với Tần Phát Huy, gặp phải vẻ mặt lãnh đạm của Tần Phát Huy thì ngược thành bị mất mặt, trù trừ trước mặt cậu một chút rồi đành phải tránh ra.

“Khinh Hải? Khinh Hải em ở đâu?” Thái Hiền Sinh vì muốn che dấu cái bụng bầu đã ba tháng mặc cái áo rộng thùng thình, chậm chậm vịn cầu thang đi xuống, vừa gọi vừa nhìn bốn phía nhà dưới mà không thấy bóng dáng Vi Khinh Hải.

“Đến đây đến đây ” Vi Khinh Hải đang ở trong phòng bếp đọc sách vội vàng lên tiếng trả lời, chạy ra. Hôm nay cậu vẫn đang nghiên cứu xem nên nấu gì cho Thái Hiền Sinh thì tốt.

“Đi siêu thị với anh đi.” Thái Hiền Sinh nhìn thấy Vi Khinh Hải mỉm cười nói. Anh thực sự rất thích đứa nhỏ này, những tháng trước đi siêu thị hai người họ mỗi người một việc, nhưng bụng anh càng lúc càng lớn, chuyện này đành phải nhờ những người khác hỗ trợ.

Cho nên thừa dịp Thái Hiền Sinh còn có thể dùng quần áo rộng thùng thình che dấu, còn có thể ra ngoài một chút, đi ra ngoài nhiều một chút không hẳn là chuyện xấu. Vi Khinh Hải vừa nghe nói có thể đi siêu thị lập tức buông quyển sách trong tay xuống hoan hô, từ chỗ gần đó lấy ra vài cái túi bảo vệ môi trường hưng phấn cùng Thái Hiền Sinh đi ra cửa.

Hai người cùng ngồi trên cái xe lúc trước mượn Hà Văn, tuy nói nơi này phần lớn đều là rừng rậm, thực ra khi trưởng lão lang tộc muốn xây tòa nhà ở trong này, bọn họ cũng đã tự mở một con đường nhỏ thông tới đường cao tốc đi nội thành. Vi Khinh Hải dù sao cũng vẫn là đứa trẻ, cậu ngồi ở trên ghế phụ, vừa hoa tay múa chân vừa vui sướng nói chuyện cùng Thái Hiền Sinh cảnh tượng cậu chưa từng gặp ngoài cửa sổ. Đi mất khoảng nửa giờ, cuối cùng hai người vào trong một gian siêu thị lớn nhất nội thành. Hôm nay là cuối tuần, người đi siêu thị đương nhiên đông hơn nhiều, Thái Hiền Sinh đưa cho Vi Khinh Hải một chiếc xe đẩy lấy từ chỗ để, ở siêu thị vừa xem vừa mua đồ. Mà lúc này Thái Hiền Sinh không biết lại gặp lại người kia ở trong này.

Cuối tuần này, Tần Phát Huy vốn định ở nhà ngủ lại bị điện thoại liên tục đánh thức, người gọi là Bùi

San, thanh mai trúc mã của cậu. Từ khi lên trung học học khác trường, bọn họ vẫn không gặp lại. Không nghĩ tới hôm nay cô lại gọi điện tìm cậu, điều này làm cho Tần Phát Huy có điểm giật mình. Hai người nói chuyện điện thoại nhiều giờ, rồi Bùi San mời Tần Phát Huy đến nhà ăn cơm chiều, Tần Phát Huy nghe vậy trầm tư một lát liền mở miệng đáp ứng.

Bởi vì hai vị phụ huynh của Tần Phát Huy rất bận rộn, thường xuyên vô duyên vô cớ chạy ra nước ngoài, cậu thường chỉ có thể vội vàng nhìn thấy hai vị một, hai lần bọn họ liền đi. Tuy rằng trước đó bố mẹ Tần Phát Huy đã cho mời một bảo mẫu về giúp việc hàng ngày của cậu, nhưng nội tâm Tần Phát Huy vẫn cảm thấy cô độc, tịch mịch.

Sau đó, cậu cùng Bùi San hẹn gặp ở trước siêu thị lớn nhất nội thành, bởi vì Bùi San muốn cùng Tần Phát Huy đi mua đồ ăn rồi cùng về nhà ăn cơm. Hai người nói điện thoại xong, lập tức tìm được đối phương ở cửa siêu thị, Bùi San kinh ngạc nhìn tiểu quỷ Tần Phát Huy trước kia nhiều năm không gặp nay lại trở nên có khí chất như vậy, đồng thời Tần Phát Huy cũng kinh ngạc cô gái trước kia trẻ con nam tính nay tràn ngập hương vị nữ nhân. Hai người vừa trò chuyện vừa cười tiến vào siêu thị, tuy rằng Tần Phát Huy không hiểu lắm việc chọn nguyên liệu, nhưng cậu thấy Bùi San đối với vấn đề này có hiểu biết, đành phải làm cái gọi là sứ giả hộ hoa cùng cô chọn nguyên liệu.

“Bọn mình hình như thật nhiều năm không gặp phải không Phát Huy?” Bùi San một bên chọn nguyên liệu, một bên hỏi người con trai bên cạnh mình.

“Đúng vậy, khoảng bảy tám năm gì đó.....” Tần Phát Huy tùy ý cầm lấy một lon nước ở tủ lạnh lớn trước mặt, lên tiếng trả lời.

“Cái này.....Cậu hiện tại có bạn gái phải không?” Bùi San cúi thấp đầu nhỏ giọng hỏi, sau nhiều năm gặp lại Tần Phát Huy, quả thật có một tia hảo cảm cho nên cố ý hỏi.

“A? Không, tạm thời còn chưa tìm được.” Tần Phát Huy đem đồ uống bỏ vào trong giỏ mua sắm, bình thường toàn là Bùi San hỏi, rồi cậu mới trả lời, hai người cứ một hỏi một đáp như vậy.

Vừa nghe Tần Phát Huy nói không có bạn gái, Bùi San có chút không tin được, tiểu tử này thoát nhìn có khí chất như vậy lại không có bạn gái sao? Nhưng trái lại, cô hẳn là vẫn còn cơ hội. Nghĩ đến đây, Bùi San nhếch môi cười trộm.

Tần Phát Huy không biết cô gái đi bên cạnh đột nhiên làm sao lại im lặng, siêu thị này thật lớn, tuy nói cậu không thích ở nhà, nhưng cậu lại chưa từng cùng người ta đi siêu thị, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Tò mò ngẩng đầu nhìn xung quanh, đột nhiên một bóng dáng ánh vào trong mắt cậu, thân ảnh quen thuộc kia, gương mặt cậu không thể quên được, nụ cười vĩnh viễn làm cho cậu quên không được kia làm cho tâm tình Tần Phát Huy lúc này trở nên kích động.

Dường như đã quên mất Bùi San đang cần mình đi cùng, một đôi mắt tràn ngập cảm xúc phức tạp nhìn theo bóng dáng kia, Tần Phát Huy cảm giác được trái tim mình không ngừng nảy lên, kích động thổn thức, thừa dịp người kia còn không chú ý đến mình, vươn tay gắt gao bắt lấy cổ tay anh.

Cuối cùng cũng tìm được anh, Thái Hiên Sinh.

TG: Mọi người đều đem tiểu Tần nói thành tra công, ta nước mắt lưng tròng chạy vội = =.

Tiểu Tần người nói sao? tvt

Vũ: Ở gặp lại rồi, chuyển sang bước 2 trong các bước ngược “tra công”... Theo mọi người là gì?

Mà tiểu Vũ bị ồm nên đưa bài chậm cho Quân, thật xin lỗi

Quân: Ba ngày nay mỗi ngày một chương có xem như phần thưởng được chưa nhỉ? Sắp tới còn chưa biết ngày nào Vũ Nhi lại tiếp tục quá trình đình công.... cho nên.... mọi người phải tận hưởng tận suất đăng bài thể này nha! hắc hắc

31. Chương 31

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

Thái Hiền Sinh mỉm cười nhìn Vi Khinh Hải vui vẻ chọn lựa nguyên liệu, bởi vì mang thai nên lúc này anh hoạt động không tiện, đi lại rất thông thả. Mà Vi Khinh Hải dường như thật cao hứng khi đến siêu thị, chạy qua lại tới lui tìm đồ mình muốn mua, anh chỉ có thể bất đắc dĩ đứng ở xa nhìn đứa nhỏ kia, thở dài một hơi.

Vốn trước đó Hà Văn có nhắc nhở anh, dặn anh đi lại ít ở nhà nhiều, nhưng đây lại không phải suy nghĩ của Thái Hiền Sinh. Nhìn Vi Khinh Hải trở nên hoạt bát như vậy, anh không khỏi nhớ tới ngày mang Vi Khinh Hải về nhà, đứa nhỏ kia về mặt mang theo hốt hoảng, thật sự là một đứa nhỏ đáng thương.

Đột nhiên, cổ tay anh bị người ta nắm lấy, phút chốc anh quay đầu lại, thấy được cái người anh cho rằng sau này không gặp lại nữa. Tần Phát Huy dịu dàng nhìn anh chăm chú, trên mặt tràn ngập vui mừng khi gặp lại được anh. Nhưng lại khiến Thái Hiền Sinh cảm nhận được sợ hãi từ tận bên trong, muốn dấy dựa khỏi kiềm chế của người nọ, nhưng dấy thế nào cũng không được.

“Hiền Sinh, cuối cùng em cũng tìm được anh!” Tần Phát Huy chắn trước mặt anh, dùng sức bắt lấy người trước mắt sợ anh lại rời khỏi mình.

“Cậu buông tay ra được không?!” Thái Hiền Sinh vừa hoảng sợ vụn phần vừa ngại lúc này ở siêu thị, sợ người ngoài nhìn thấy anh cùng Tần Phát Huy tay trong tay.

“Em không buông! Em tìm anh lâu như vậy, em sẽ không lại buông tay!” Tần Phát Huy căn bản không chút nào cố kỵ đang ở siêu thị người đến người đi, đúng lý hợp tình trả lời. Không gặp Thái Hiền Sinh mấy tháng, cậu không khỏi hạ mắt đánh giá quần áo rộng thùng thình trên người anh, chỉ thấy sắc mặt anh hồng nhuận, nhưng thân hình người này dường như thay đổi, chỉ là cậu không biết vấn đề ở đâu.

Thái Hiền Sinh quay đầu muốn gọi to Vi Khinh Hải, nhìn xung quanh lại phát hiện sớm không thấy bóng dáng đứa nhỏ kia. Lo lắng cùng cảm xúc phức tạp trong đáy lòng anh giống như cái động đên không đáy lớn dần, cổ tay bị người con trai phía sau gắt gao giữ lấy, anh thật sự có sự xúc động muốn lớn tiếng gọi cảnh sát.

Bùi San luôn ở gần đó lựa chọn này nọ lúc này mới phát hiện không thấy bóng dáng Tần Phát Huy vốn làm bạn bên người, ngẩng đầu tìm thân ảnh của cậu ở khắp nơi, cuối cùng phát hiện Tần Phát Huy dường như có xung đột cùng một người đàn ông khác. Cô vội vàng bước lên trước, tò mò nhìn Tần Phát Huy bắt cổ tay người đàn ông kia không buông, hỏi: “Phát Huy, đã xảy ra chuyện gì?”

Cùng lúc nàng mở miệng hỏi, Thái Hiền Sinh cũng chú ý tới cô gái này, thầm nghĩ Tần Phát Huy tuy miệng nói không buông mình không để mình rời đi, mặt khác lại tìm người tới bầu bạn, lửa giận vô danh trong chốc lát ở trong lòng anh sôi trào! Không cố kỵ chỗ đông người nữa, dùng toàn lực hất bỏ tay Tần Phát Huy giải thoát mình.

Tần Phát Huy kinh ngạc nhìn Thái Hiền Sinh không muốn bị cậu đụng chạm, đáy lòng không khỏi thất vọng. Quay đầu nói với Bùi San: “Chỉ là gặp người bạn đã thật lâu không gặp của tớ.” Nói xong, cặp mắt kia vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú nam nhân trước mắt.

“Bạn bè sao? Ra vậy.....” Bùi San nghe vậy, nhìn Tần Phát Huy cùng một nam tử khác nhìn nhau chăm chú, giác quan thứ 6 của nữ nhân làm cho nàng cảm giác lời của Tần Phát Huy cũng không thật, cảnh tượng hai nam nhân nhìn nhau cùng hơi thở bối rối không rõ này, làm cho Bùi San cảm giác sự tình căn bản không giống với lời nói của Tần Phát Huy, ngược lại giống hình ảnh một đôi người yêu ở siêu thị đột nhiên tranh cãi. (Vũ: giác quan phụ nữ rất nhạy bén 00)

Tuy vậy Bùi San cũng không tính quấy nhiễu cơ hội gặp bạn tốt của Tần Phát Huy, đành phải quay đầu chạy lấy người, theo lời Tần Phát Huy tiếp tục lựa chọn nguyên liệu, để lại hai nam nhân tiếp tục đứng tại chỗ.

“Anh thay đổi.....giống như béo lên.....” Tần Phát Huy nhìn thấy Thái Hiên Sinh tạm thời không có ý chạy, tiếp tục mở miệng nói. Đối với người đàn ông này, trước đây quả thật cậu đối với anh không hề tốt. Khi cậu biết được Thái Hiên Sinh không muốn gặp lại mình, tìm đâu như bị đao cắt, liều lĩnh đi tìm anh. Loại cảm giác khác thường này làm cho Tần Phát Huy cảm thấy xa lạ, lại không biết giải tỏa như thế nào.

“Cậu nói xong chưa? Nói xong rồi thì tôi đi.” Thái Hiên Sinh cũng không muốn cùng Tần Phát Huy dây dưa thêm, lạnh nhạt trả lời.

Nghe vậy, Tần Phát Huy muốn bắt lấy tay anh, nhưng tay vươn ra một nửa thì ngừng lại, “Chậm một chút.....anh đừng đi.” Cậu có rất nhiều điều muốn nói cùng Thái Hiên Sinh, nhưng khi cậu gặp được người đàn ông này lại không biết mở miệng như thế nào. “Cô gái kia là bạn trước đây của em, bọn em không có gì.....” Cũng không biết vì cái gì đột nhiên nói như vậy, Tần Phát Huy trong lúc nhất thời cũng không giải thích được chính mình.

Tần Phát Huy đột nhiên nói như vậy, làm cho Thái Hiên Sinh có cảm giác giống như người yêu đối mặt ở bên ngoài mà giáo huấn nhau, khinh bỉ cái ý tưởng nhầm chán trong đầu này, lạnh lùng nói: “A? Không có việc gì.” Anh đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn Tần Phát Huy vẫn đứng bất động tại chỗ, nhin không được lại mở miệng nói: “Cậu còn cái gì cần nói sao? Tôi còn có việc.”

Nhớ tới Vi Kinh Hải lúc trước vứt bỏ mình chạy đi chọn đồ, Thái Hiên Sinh cảm thấy hẳn là phải nhanh tìm được đứa nhỏ kia. Không dám nghĩ đến việc gặp lại Tần Phát Huy lần này tâm tình mình lại khoái trá, cố gắng áp chế loại cảm giác này, anh chỉ có thể đối đãi với người trước mắt lạnh như băng.

“Anh có chuyện gì? Có cần em giúp không?” Vừa nghe Thái Hiên Sinh có việc muốn làm, Tần Phát Huy vội vàng hỏi.

Thái Hiên Sinh lập tức phát tay ý bảo không cần, thời gian cũng không còn sớm, tiếp tục dây dưa cũng không phải biện pháp. Vừa định xoay người rời đi liền phát hiện Vi Kinh Hải đẩy xe chạy tới hướng mình. “Hiên Sinh, anh chạy đi đâu. Làm cho em tìm mãi!”

“Nói mê cái gì thế? Em chạy loạn khắp nơi thật làm cho anh lo lắng.” Thái Hiên Sinh nhìn đứa nhỏ trở lại bên người mình, vốn tâm tình lo lắng lập tức trở nên thoải mái, lập tức nhìn cao thấp toàn thân Vi Kinh Hải, sợ cậu ngã bị thương ở đâu đó.

“Người này là ai?” Vi Kinh Hải tinh mắt nhìn thấy tên con trai sau lưng Thái Hiên Sinh, thông minh lập tức nhìn ra người này với Thái Hiên Sinh có quan hệ không đơn giản, ánh mắt người kia dường như muốn đem Thái Hiên Sinh một ngụm nuốt vào, thật sự là đáng sợ nha.

“Đứa nhỏ này là.....?” Thật không ngờ Thái Hiên Sinh lại mang theo một đứa trẻ đi siêu thị, Tần Phát Huy lập tức không nhịn được hỏi.

Thái Hiên Sinh đem Vi Kinh Hải đẩy ra trước mặt, chỉ Tần Phát Huy nói: “Kinh Hải, nhanh kêu Phát Huy ca ca.”

Vi Kinh Hải ngoan ngoãn nghe lệnh hô một tiếng, rồi cảnh giác nhìn Phát Huy ca ca kia, bộ dáng đứa nhỏ ngoan ngoãn giữ chặt lấy Thái Hiên Sinh nói to: “Em đói bụng. Chi bằng chúng ta về nhà đi?” Bất luận kẻ nào cũng không thể mang Thái Hiên Sinh từ bên người cậu đi, đẩy lòng Vi Kinh Hải kiên định nghĩ.

Chẳng lẽ đứa nhỏ này là con của Hiên Sinh? Tần Phát Huy quả thực không thể tin được, muốn hỏi chân tướng lại phát hiện căn bản không thể mở miệng. Không biết nên làm thế nào với chuyện này, tâm tình xao động bất an, hai tay đặt ở bên đùi nắm chặt, bởi vì dùng sức mà móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng cậu lại không có cảm giác gì.

Nhìn thấy Thái Hiên Sinh cùng Vi Kinh Hải muốn rời đi, Tần Phát Huy lập tức chạy nhanh lên hỏi: “Không bằng em tiễn hai người một đoạn đường?” Lúc này chân tướng còn chưa sáng tỏ, cậu căn bản không thể lập tức quyết định gì, chính là hy vọng có thể tiễn bọn họ một đoạn đường từ đó biết được nơi Thái Hiên Sinh hiện tại ở.

“Không cần phiền, tôi có xe.” Thái Hiên Sinh quay đầu đáp, rồi mới nói Vi Kinh Hải đem xe đẩy đẩy tới quầy thu ngân.

Nhưng Tần Phát Huy dường như chưa từ bỏ ý định, theo sát bọn họ đi trả tiền rồi ra khỏi siêu thị. Nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ vừa nói vừa cười, trong lòng cậu chưa xót. “Có thể nói cho em nơi ở hiện tại của anh không?” Nhìn hai người lên xe, cậu lập tức chạy tới bên cửa kính xe, gấp gấp hỏi.

Vi Khinh Hải vốn đối với vị nam nhân đột nhiên chui ra này không một chút hảo cảm, nhìn anh ta một đường đi theo vốn đã khó chịu, lúc này nghe anh ta còn muốn biết nơi ở của bọn họ thì tâm tình khó chịu lập tức bạo phát: “Anh tránh ra! Đừng phiền chúng tôi!”

“Khinh Hải, không thể không lễ phép như thế!” Thái Hiền Sinh lập tức ngăn lại, quay đầu nói với Tần Phát Huy: “Thật xin lỗi, thật sự không tiện. Chúng tôi phải đi.” Nói xong, kéo cửa kính xe lên, Tần Phát Huy đành phải tránh khỏi xe bọn họ.

Nhìn hai người kia nổ máy xe rời đi, Tần Phát Huy đẩy lòng dằng lên xúc động nhất thời, lập tức kêu một cái xe taxi, yêu cầu đi theo chiếc xe phía trước kia.

TG:Mỗi ngày lại đổi mới hoàn toàn ==+ ngao ngao.

Vũ: Nga ta nói, HS thật có phước ăn nhá, TPH nấu ăn ngon, VKH cũng nấu ăn ngon Lại ngoan ngoan nghe lời nữa

Chơi trò đồ vui tiếp nhé..... mọi người nói, HS sinh em bé thế nào nào??? Miao

32. Chương 32

Editor: Tiểu Vũ

Beta-or: Ten Chan

“Hiên Sinh, người kia gọi taxi đuổi theo chúng ta, làm sao bây giờ?” Vi Khinh Hải ngồi ở ghế phụ, quay đầu nhìn chiếc xe taxi màu đỏ đang theo sau bọn họ.

Tuy rằng cậu không biết gã kia có quan hệ gì với Thái Hiền Sinh, nhưng Hiền Sinh đã từ chối gã, sao còn mặt dày đuổi theo?! Thật đáng ghét!

Thái Hiền Sinh nghe vậy, liếc kính chiếu hậu một cái, không để Tần Phát Huy thực hiện loại truy đuổi tới cùng này, anh cảm thấy rất phiền. Vốn không muốn có khúc mắc gì với người kia, linh quang trong đầu Thái Hiền Sinh chợt lóe, “Khinh Hải, giúp anh gọi một cuộc điện thoại.”

Vi Khinh Hải vâng một tiếng, lấy di động từ trong túi áo Thái Hiền Sinh ra, ấn dãy số theo lời Thái Hiền Sinh, lấy tai nghe cho người lái xe đeo cho anh, rồi mới mở miệng: “Đang gọi.”

Thái Hiền Sinh không chuyển mắt nhìn đường, vừa nghe âm thanh chờ cuộc gọi. Không quá lâu, âm thanh của Hứa Tử Minh xuất hiện ở bên kia điện thoại, “Tử Minh, có chuyện muốn nhờ cậu giúp đây.”

Tần Phát Huy ngồi ở ghế sau nhìn taxi đi theo xe Thái Hiền Sinh rời nội thành, đi vào quốc lộ ngoại thành. Nơi đây là quốc lộ rất ít người đi, lái xe nói với cậu là đi hết quốc lộ này chính là một mảnh rừng rậm lớn không bóng người. Cuối cùng thì vì sao Thái Hiền Sinh chạy hướng tới phía rừng rậm, Tần Phát Huy cũng không rõ. Giờ khắc này, cậu chỉ nghĩ tới việc lập tức biết được nơi ở của Thái Hiền Sinh, cho dù rừng rậm không người cậu cũng muốn xông qua!

“Tiền sinh, tới nữa chính là rừng rậm, anh xác định muốn theo chiếc xe kia sao?” Lái xe nhìn sắc trời dần tối, cảm thấy lúc này đi vào rừng rậm kia căn bản là tự tìm đường chết. Dù sao cũng chỉ là muốn kiếm thêm chút tiền ăn cơm thôi, không nhất thiết nghe theo lời khách đem tính mạng mình ra chịu chết.

“Bớt nói nhảm đi, mau bám sát chiếc xe kia! Tiền đưa anh nhất định không ít, yên tâm đi!” Tần Phát Huy giận nhàu mày. Vừa rồi Bùi San gọi hỏi sao tự nhiên không thấy bóng cậu, cậu chỉ có thể nói có việc gấp phải đi, cho nên chuyện ăn cơm đành phải hoãn. Bùi San tuy rằng đột nhiên bị vứt bỏ, nhưng lại là một cô gái thông tình đạt lý nên bảo cậu lần sau rảnh lại tới tìm cô.

Đối với cô gái thanh mai trúc mã Bùi San này, Tần Phát Huy căn bản không có ý muốn tiếp tục thân cận. Nay trùng hợp gặp được Thái Hiên Sinh, vốn là sự kiện khiến cậu vui mừng không thôi, hiện tại trong đầu cậu chỉ có hình bóng Thái Hiên Sinh, không chứa nổi những người khác.

Lái xe nghe nam tử phía sau kiên định muốn đuổi theo, chỉ có thể bất đắc dĩ trong lòng, thầm nghĩ nếu thật sự quá muộn thì cũng không cần đáp ứng vị khách này, cùng lắm không cần tiền cũng muốn bảo vệ mạng mình, trong nhà anh ta còn có con nhỏ cùng mẹ già cần anh ta nuôi dưỡng nữa!

Đột nhiên, đằng sau xe taxi này xuất hiện một chiếc xe nhỏ màu trắng đuổi theo, tốc độ cực nhanh, lập tức vượt qua ngăn xe taxi ở đằng sau. Lái xe không ngờ xe trắng kia đột ngột dừng hẳn ở giữa, lập tức gấp gấp nhấn phanh khẩn cấp dừng lại, kinh nghiệm lái xe nhiều năm hoàn hảo giúp lái xe hóa hiểm thành không dừng sát cái xe nhỏ màu trắng, tuy nhiên lái xe đã bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Muốn làm cái quỷ gì không biết!” Lái xe lấy tay lau mồ hôi trên mặt, định thần lại hung hăng rửa chiếc xe nhỏ một tiếng. Chỉ thấy trên cái xe kia có vài người đàn ông cường tráng đi xuống, cầm trong tay gậy bóng chày cùng mấy cây dao lớn, trên mặt mỗi người đều lộ ra sát khí, dọa cho lái xe sợ đến mức không dám tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa. Tần Phát Huy cũng bị tình huống đột ngột làm cho hoảng sợ, tự trấn định mình không sợ hãi bước xuống xe, mà từ chiếc xe kia sau cùng có một nam tử mặc trang phục nhả nhặn đi xuống, cười tủm tỉm nhìn cậu nói: “Không được đuổi tiếp đâu Bạn nhỏ Tần Phát Huy.”

Vừa nghe người xa lạ trước mặt biết tên mình, Tần Phát Huy giật mình đáp: “Anh là ai? Sao lại biết tên tôi?”

Hứa Tử Minh cao thấp đánh giá nam tử trước mặt, thì ra đây là người làm tổn thương Thái Hiên Sinh. Làn da trắng nõn, bộ dạng cũng anh tuấn, đáng tiếc, nội tâm lại ngoan độc như thuốc độc vậy. Đáng thương cho Thái Hiên Sinh thành thật phúc hậu lại gặp phải người như vậy?! (Vũ: lau mồ hôi anh đi mua thịt sao??? Còn chưa cân người ta nữa thôi!!)

Thầm nghĩ đến đây, Hứa Tử Minh bất đắc dĩ thở dài một hơi, rồi lại lập tức khôi phục bộ dáng cười vui lúc trước, nói với Tần Phát Huy: “Chắc chắc cậu không cần biết tôi là ai, lần này tôi đến chính là để ngăn cản không để cậu tiếp tục đuổi theo Thái Hiên Sinh”

“Anh dựa vào cái gì cản tôi đuổi theo Thái Hiên Sinh?” Tần Phát Huy đáy mắt hiện lên một tia nham hiểm hung ác. Lúc này cho dù bị mấy tên thủ hạ Hứa Tử Minh mang đến vây quanh, nhưng cậu lại không lộ ra bộ dáng sợ hãi hoảng hốt.

Gia khóa này không biết cái gì gọi là sợ hãi? Hay vẫn chỉ là ghé mới sinh không sợ hổ thôi? Hứa Tử Minh một bên trầm tư một bên mỉm cười nói: “Dựa vào cậu ấy không muốn gặp cậu, dựa vào tôi là bạn tốt của cậu ấy, thế nào?” Nói đến mấy tên thủ hạ mình mang tới quả thật là người người bộ dáng hung ác, ngay khi nhận điện thoại của Thái Hiên Sinh xin giúp đỡ ba mươi phút trước, cậu lập tức liên hệ với một lão đại hắc bang từng có giao thiệp qua, lão đại kia quả nhiên không nói hai lời liền đem thủ hạ của mình cho Hứa Tử Minh mượn, ô làm lão đại hắc đạo quả nhiên thật ngẫu! (Khụ, Minh ca chú ý hình tượng max ngẫu của em)

Tần Phát Huy nghe vậy, ha ha cười lạnh: “Nếu là bạn tốt của Hiên Sinh, tôi nghĩ anh hẳn phải biết quan hệ của tôi với anh ấy lúc trước chứ?”

Lời này vừa nói ra, trên mặt Hứa Tử Minh là một mảnh âm trầm, Tần Phát Huy đem quan hệ cùng Hiên Sinh nói đến mờ ám, chính là kêu mình đừng can thiệp chuyện này thôi. Đùa gì chứ? Nói đến quan hệ, mình cùng Thái Hiên Sinh nhiều năm bạn tốt so ra lại kém kẻ tạm thời này sao? Buồn cười! Hừ lạnh nói: “Đừng đem quan hệ của cậu với Hiên Sinh trước đây nói ám muội như vậy! Cậu căn bản không đáng để cậu ấy lưu luyến! Bớt nói nhảm đi! Hôm nay nếu cậu không rời khỏi đây, đừng trách tôi ra tay!” Nói xong Hứa Tử Minh nắm chặt hai tay làm xương cốt kêu khanh khách, làm ra bộ dáng hôm nay sẽ không bỏ qua.

“Đành phải nói một tiếng xin lỗi anh, hôm nay ai cũng không ngăn được tôi!” Tần Phát Huy dường như hạ quyết tâm, sẵn giọng bày ra vẻ mặt không tha thứ người khác can thiệp.

Chuyện tới nước này, Hứa Tử Minh hiểu được nam tử này hôm nay nhất định cùng mình đối đầu, ra hiệu nhóm thủ hạ sẵn sàng, ở khắc cậu ra hiệu hướng Tần Phát Huy, ven đường bạo phát một hồi chiến đấu!

An toàn cùng Vi Khinh Hải trở về tòa nhà, Thái Hiền Sinh nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm trà Vi Khinh Hải vì mình pha chế, rồi để lại tách trên bàn. Nhìn mặt trời hạ xuống, tâm tình anh xao động không rõ. Hôm nay tìm Hứa Tử Minh xin giúp đỡ đuổi Tần Phát Huy đi, chỉ hi vọng hai người kia đừng làm ra chuyện gì phiền toái là tốt rồi.

Ai bất đắc dĩ thở dài một hơi, sờ sờ bụng nhỏ nhô ra của mình. Nhìn thấy Tần Phát Huy mà nói đầy lòng không có cảm xúc gì là giả, suy nghĩ lo lắng hỗn độn kia không biết làm thế nào sắp xếp lại, làm cho Thái Hiền Sinh phiền lòng không thôi. Cảm thấy không nên rối rắm ở đây, vừa đứng dậy chuẩn bị lên lầu, lại thấy di động mình vang lên.

Ấn nhận điện thoại, là Hà Văn gọi đến.

“Hiên Sinh, hôm nay cảm thấy thân thể thế nào?” Hà Văn quan tâm hỏi

Thái Hiền Sinh mỉm cười đáp: “Rất tốt, em yên tâm đi.”

“Vâng, vậy là tốt rồi. Đúng rồi, vừa rồi Hứa Tử Minh gọi điện nói gia khóa kia tìm được anh?”

Hà Văn đột nhiên hỏi làm cho nhất thời Thái Hiền Sinh không biết nên đáp thế nào, lặng yên một lát, thành thật nói: “Đúng vậy. Gặp ở siêu thị.....” Anh ngập ngừng chậm rãi kể lại chuyện lúc trước.

Hà Văn nghe xong ừm một tiếng rồi mới tiếp tục hỏi: “Vậy trong lòng anh nghĩ sao? Hiền Sinh?”

Câu hỏi ẩn ý như thế làm cho Thái Hiền Sinh lâm vào trầm tư, qua hơn nửa ngày mới mở miệng: “Anh không muốn gặp cậu ta.” Không muốn tiếp tục trải qua cái loại thống khổ lo lắng này, cho nên mọi chuyện đều làm cho nó qua đi theo gió không phải rất tốt sao? Thái Hiền Sinh lúc này căn bản không còn muốn nói chuyện này nữa. Thái Hiền Sinh nói thân thể có điểm không thoải mái, hai người không tiếp tục nói chuyện phiếm nữa liền ngắt điện thoại. Hà Văn đứng ở cửa sổ nghĩ một chút, rồi mới xoay người đối mặt với người con trai trong phòng: “Cậu nghe được rồi chứ. Anh ấy nói không muốn gặp cậu nữa.”

Vũ: Anh Minh xuất hiện max ngẫu, nhưng vẫn bị hình tượng trẻ con của ảnh phá hủy.... haizz

TPH đang trong quá trình lột xác từ tra công thành trung khuyến?

Hỏi nhỏ nhé...mọi người thích nhân vật nào nhất vậy????

33. Chương 33

“Cậu nghe rồi chứ. Anh ấy không muốn gặp cậu.”

Hà Văn cầm di động xoay người tựa vào bên cửa sổ, mỉm cười nhìn Tần Phát Huy hôm nay tới tìm cô. Nghe cậu kể, hôm nay cậu gặp được Thái Hiền Sinh, muốn đuổi theo lại bị Hứa Tử Minh ngăn cản, hai người còn đánh một trận. Hiện tại toàn thân Tần Phát Huy đều có vết thương, nói vậy một hồi đánh nhau kia nhất định phi thường bi tráng, làm cô cảm thấy đáng tiếc vì không được xem! (Vũ: lặn lặn, đây dựa bi tráng!!! Ta muốn xem cùng Hà Văn)

Mặt Tần Phát Huy bị Hứa Tử Minh cho mấy quyền, hiện tại đau đớn không thôi. “Chị không thể giúp tôi nhìn thấy Hiền Sinh sao? Tôi biết chị cũng biết hiện tại anh ấy đang ở đâu.” Nhìn Hà Văn cười như không cười, mưu kế trong lòng phụ nữ vốn rất sâu, cho dù lúc trước cô cố ý dấu diếm mình, nhưng lần này Tần Phát Huy vẫn muốn dựa vào cô giúp.

Hà Văn cười lạnh: “Hừ, dựa vào cái gì muốn tôi giúp cậu? Nói tới, cậu làm tổn thương Hiền Sinh nặng như vậy, tôi không tìm cậu tính sổ đã là nhân đạo rồi!” Nói xong, quay đi hoàn toàn không quan tâm.

Nếu lần này cô giúp gia khóa này, không phải lại đem Thái Hiền Sinh ném vào hố lửa sao? Loại chuyện thiếu đạo đức này cô cũng không tình nguyện làm, tình nguyện ngồi một bên xem diễn thì được. (Vũ: em muốn gặp chị quá mất long lạnh)

Tần Phát Huy đương nhiên biết cô sẽ không đáp ứng, cho nên đã sớm chuẩn bị. Trên mặt lộ ra bộ dáng thần thần bí bí, chậm rãi đi đến bên cạnh Hà Văn, mỉm cười nói: “Tôi biết không dễ dàng nhờ chị giúp. Bất quá, nếu tôi nói có thể giúp chị bắt giữ gã kia, chị cảm thấy thế nào?” Trọng điểm nói ra cái gia hỏa kia, tựa hồ nhắc nhở Hà Văn cái gì.

“Gia hỏa nào?” Hà Văn vẽ mặt nghi hoặc nhìn cậu.

Tần Phát Huy lấy từ túi ra một tờ giấy, thanh thoi nhìn Hà Văn, “Không phải chị thích gia hỏa lão sư.....” Cậu từng tìm người hỏi thăm chuyện của Hà Văn trước đó, biết được cô hiện tại đang thăm mền một người đàn ông, hơn nữa người đàn ông kia trùng hợp là một giảng viên ở trường cậu học.

“Hừ, cậu đang uy hiếp tôi sao?!” Hà Văn trừng Tần Phát Huy đang cười gian, ra vẻ trấn tĩnh nhìn cậu, ánh mắt tràn ngập khinh thường.

Tần Phát Huy phất tay phủ nhận, rồi mới trở lại bên giường bệnh, hai ngón tay kẹp tờ giấy phe phẩy qua lại, “Đương nhiên không có ý uy hiếp như chị nói. Chúng ta đây là làm một giao dịch, không phải sao?” Dứt lời, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hà Văn.

Cảm giác được gia hỏa Tần Phát Huy này đã đem chuyện cô thăm mền người nào đó điều tra không còn một mảnh, lúc này tuy Hà Văn cảm thấy một chút tức giận, bất quá đối với giao dịch gia hỏa này đề xuất, cô vẫn là do dự. “Vậy ý cậu là, nếu tôi giúp cậu chuyện này, cậu sẽ nói chuyện với người kia sao?” Nhớ tới hai tháng trước gặp nam tử kia trên đường, lòng của nàng vẫn còn đang rối bời. Thật sự là mong gặp lại người đàn ông làm cho mình yêu mền kia, người luôn đem đàn ông ra làm trò chơi đùa giỡn như Hà Văn, lúc này quả thật lâm vào tình yêu say đắm với người đó.

“Đúng vậy. Chỉ cần chị giúp tôi nhìn thấy Thái Hiền Sinh.....” Tần Phát Huy đối với phần lợi của mình trong giao dịch luôn luôn rõ ràng.

Hà Văn do dự cắn môi, cúi đầu trầm tư một lát, rồi ngẩng đầu lên đáp: “Được rồi, tôi giúp cậu, nhưng tôi nói trước là chuyện này cậu nhất định phải nghe theo lời tôi, biết chưa?” Ai nha, Thái Hiền Sinh đáng thương, đừng trách em nha.

Tần Phát Huy gật đầu, bên môi giật ra một nụ cười gian kế thực hiện được.....

Vi Khinh Hải mang một mâm đồ ăn từ bếp ra, quay đầu nhìn Thái Hiền Sinh đang ngồi bên cửa sổ. Từ mấy ngày hôm trước phát sinh chuyện kia, Thái Hiền Sinh giống như tràn ngập tâm sự, mỗi ngày ngồi yên ở sô pha cúi thấp đầu tựa như trầm tư cái gì.

Không muốn nhìn Thái Hiền Sinh tự tra tấn mình như thế, Vi Khinh Hải đi qua nói: “Ăn cơm thôi, Hiền Sinh.”

Bị ngắt quãng suy nghĩ Thái Hiền Sinh a một tiếng, rồi mới quay đầu nhìn đứa nhỏ bên cạnh, “Em ăn trước đi, bây giờ anh không đói bụng.”

“Không phải anh đang nghĩ đến gã đàn ông hôm trước chứ?”

Đột nhiên Vi Khinh Hải hỏi như thế, Thái Hiền Sinh vẽ mặt kinh ngạc, “Không có đâu.....” Vì sao Vi Khinh Hải lại nói tới chuyện này chứ?

Về mặt kinh ngạc của Thái Hiền Sinh bị Vi Khinh Hải nhìn ra, hừ lạnh một tiếng: “Em sẽ không để cho người kia làm anh tổn thương, Hiền Sinh!” Cậu vừa nói vừa cầm lấy tay Thái Hiền Sinh, bàn tay hơi dùng lực.

Kinh ngạc việc đứa nhỏ bên người đột nhiên đối đãi với mình như vậy, Thái Hiền Sinh nhất thời không nghĩ ra cái gì, đáy lòng cho rằng đứa nhỏ này nhìn thấy mình thất thần mấy ngày nay cho nên lo lắng đi. Vươn tay sờ sờ đầu Vi Khinh Hải, mỉm cười với cậu: “Anh thật sự không sao, Khinh Hải.”

Vi Khinh Hải dường như cũng không thỏa mãn việc ánh mắt Thái Hiền Sinh nhìn mình giống như đối với trẻ con, mỗi người đều cho rằng cậu là đứa trẻ, thực ra cậu không nhỏ, đã mười lăm tuổi. Đối với người đàn ông trước mặt mình, đôi mắt ánh lên tịch tịch u buồn, cậu vẫn luôn hận không thể vĩnh viễn giữ anh ở bên cạnh, vĩnh viễn an ủi anh, quan tâm anh.

Nhìn biểu tình tịch mịch của người kia, Vi Khinh Hải cũng không biết nên mở miệng nói cái gì. Phút chốc ôm lấy cả người Thái Hiên Sinh, hôn lên môi anh. Hành động thành linh xảy ra này nhất thời làm cho Thái Hiên Sinh hoảng sợ, anh vội vàng lui về sau mấy bước, lấy tay che môi mình, toàn thân run run nói: “Khinh Hải, em.....”

Đối với đứa nhỏ nhỏ hơn mười tuổi Khinh Hải, anh luôn luôn đối đãi như em trai ruột của mình, căn bản không có ý tưởng không an phận gì. Nay hành động bất ngờ ngoài ý muốn này của Vi Khinh Hải làm cho anh không khỏi hoài nghi đứa nhỏ bên người này có phải có ý giống như anh nghĩ hay không?!

Vi Khinh Hải nhìn nam nhân kia lùi lại vài bước, bộ dáng không thể tin thì chỉ thấy lòng mình đau thắt. Cúi đầu nhìn sàn lát gạch men sứ nói: “Em vẫn luôn thích anh, Hiên Sinh. Anh có thể chấp nhận em hay không?” Biết rõ trong lòng Thái Hiên Sinh lúc này có người chiếm cứ, nhưng cậu vẫn mở miệng nói ra lời trong lòng, cho dù kết cục có không như cậu mong muốn.

“Khinh Hải.....Anh.....” Thái Hiên Sinh nhìn đứa nhỏ trước mặt đang vội vàng chờ câu trả lời của anh, loại biểu tình này dường như anh cũng từng gặp qua, bất đắc dĩ hít một hơi, thông thả nói: “Thật xin lỗi.....Khinh Hải..... Anh.....”

Nghe đáp án như thế, Vi Khinh Hải cố gắng áp chế nước mắt sắp sửa tràn ra khỏi mi: “Em biết..... Thật xin lỗi..... Nói xong, không nhìn Thái Hiên Sinh một cái, quay đầu chạy mất.

Ngay sau đó, Hứa Tử Minh đẩy mạnh cửa ra, hoan hỉ vọt vào phòng khách. Hôm nay chính là đến ăn cơm, rồi nói chuyện hôm đó cùng Thái Hiên Sinh. Rồi cậu chỉ thấy Thái Hiên Sinh vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở sofa, chạy tới hỏi: “Có chuyện gì xảy ra sao?” Vừa nói vừa quay đầu nhìn xung quanh. Hôm nay sao không thấy đứa nhỏ kia giống như trước đi ra khích bác cậu vài câu, người rốt cuộc đã chạy đi đâu?

“Không có chuyện gì. Tử Minh, cậu đói bụng chưa? Cùng ăn cơm đi.” Thái Hiên Sinh mặt không chút thay đổi nhìn Hứa Tử Minh, rồi mới gọi cậu đi tới bên bàn ăn, nhìn đồ ăn Vi Khinh Hải đã chuẩn bị, ngồi xuống.

Hứa Tử Minh vừa nghe Thái Hiên Sinh mời mình ăn cơm, đương nhiên “nghĩa bất dung từ” ngồi ở vị trí đầu bàn bắt đầu động đũa. “Tiểu hài tử kia sao không đến ăn cơm?” Cậu vừa ăn cơm vừa mở miệng hỏi.

“Ừm, cậu hỏi Khinh Hải hả. Thân thể cậu ấy có chút không thoải mái.” Thái Hiên Sinh vội vàng trả lời. “Cậu hôm nay tìm tở là có chuyện gì sao?”

“Ừ, có chuyện báo cho cậu.” Rồi Hứa Tử Minh mới giải thích một chút chuyện lần trước với Thái Hiên Sinh, “Đúng rồi, tở còn nghe nói Nguyên Sâm ly khai lang tộc.” Người trước đây làm hại Thái Hiên Sinh, muốn đoạt vị Nguyên Sâm đột nhiên không biết làm sao tìm thấy lương tâm, rời khỏi lang tộc cùng một người khác sống cuộc sống riêng tư.

“Vậy sao? Là chuyện tốt mà.” Thái Hiên Sinh nghe xong tin tức của Hứa Tử Minh, gạt đầu ý bảo chuyện của Nguyên Sâm có thể có giải quyết, quả thật là một tin tức tốt đối với anh.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, ăn cơm xong Hứa Tử Minh đảm nhận nhiệm vụ thu dọn bàn ăn, còn Thái Hiên Sinh được đi lên lầu nghỉ ngơi.

Bên cạnh tòa nhà này, có một cái hồ nhỏ. Hứa Tử Minh ở chỗ này gặp Vi Khinh Hải ngồi xỏm một mình bên hồ, vẻ mặt tràn ngập thương tâm. Không rõ cho nên Hứa Tử Minh lén lút đi qua, ngồi xỏm bên người cậu rồi hỏi: “Tiểu tử, hôm nay em làm gì mà không ăn cơm? Muốn tuyệt thực sao?”

Hứa Tử Minh tuy rằng luôn có bộ dáng cà lơ phất phơ, thực ra tâm cậu như gương sáng, cũng nhận thấy được Thái Hiên Sinh cùng tiểu tử này xảy ra chuyện gì đó.

Đối với việc Hứa Tử Minh đột nhiên xuất hiện, Vi Khinh Hải tựa hồ cũng không có cảm giác kỳ quái, chỉ cúi thấp đầu nhìn mặt đất, “Đại thúc, chú đã từng thích ai chưa?”

Thích?! Bị Vi Khinh Hải hỏi như thế, Hứa Tử Minh giật mình liếc mắt nhìn cậu một cái, đứa nhỏ mới hơn mười tuổi đã muốn nói chuyện tình yêu? Bất quá xem bộ dáng thương tâm muốn chết của tên nhóc, chắc là thất tình rồi. Những năm còn đi học tuy rằng cậu chưa thích ai, bất quả thực ra có thâm mến một hai mỹ nữ.

Ra vẻ ho nhẹ một tiếng, Hứa Tử Minh cảm thấy mình nên an ủi trái tim đứa nhỏ này, vỗ vai Vi Khinh Hải một chút, dùng âm thanh ôn nhu khó có được nói: “Không phải là thất tình sao? Đại thúc mang cháu đi chỗ hay ho chơi một chút thì sao?” Hiện tại Hứa Tử Minh rất thích đi mấy nơi yên hoa, nơi đó tiểu mỹ nhân tới nhiều, cảm giác rất thích. Cho nên tốt bụng muốn giới thiệu cho Vi Khinh Hải, chuẩn bị dẫn cậu tới trau dồi kiến thức một phen.

Hứa Tử Minh vừa nói một phen, cái này sao gọi là an ủi nha, rõ ràng chính là hung hăng đâm vào ngực Vi Khinh Hải một dao. “Ồ.....” Cậu vừa nghe xong lại đột nhiên khóc thành tiếng.

Đem Hứa Tử Minh có lòng làm việc tốt làm cho hoảng sợ, vội vàng ôm lấy đứa nhỏ này, “Ai nha, thất tình mà thôi không có gì phải khóc. Là đàn ông cũng đừng động cái là khóc chứ!” (Chữ thất tình vang vọng vang vọng, Minh ca, anh thật tàn nhẫn:v)

Ý nói Vi Khinh Hải không phải con trai, mà là bé gái? Cậu hung hăng lườm Hứa Tử Minh một cái, dùng sức đẩy Hứa Tử Minh ôm ấp ra, lấy tay lau khô nước mắt, đứng dậy hừ lạnh một tiếng: “Tôi không nói chuyện với chú! Đúng là nước đổ đầu vịt!” Nói xong không quay đầu chạy về nhà lớn, lưu lại Hứa Tử Minh một mình ngồi nói mát.

Cái gì là cái gì?! Hảo tâm an ủi lại bị cậu ta mắng, Hứa Tử Minh kinh ngạc không hiểu gì ngồi xồm bên hồ nước, nghiêng đầu nghĩ mãi không ra.

TG: Đột nhiên càng viết càng nhiều == ô.

Vũ: Đã bảo càng ngày edit càng thấy nhiều mà Quân không nghe see???

Quân: Không dài bằng một nửa chương ta edit —

34. Chương 34

Ở một bàn trong một quán cà phê người đến người đi, một đôi nam nữ chẳng phải người yêu ngọt ngào bình thường, cũng không giống bạn tốt cùng ngồi một chỗ. Hai người vừa tròng vừa liếc qua lại nhìn nhau, trường hợp quái dị như thế làm cho phục vụ ở đây sinh ra cảm giác nghi hoặc, cậu ta vừa định mang cà phê họ gọi đi ra, lại đột nhiên nghe thấy người con trai kia vỗ mạnh bàn, hô lớn: “Cô có làm hay không?! Cái cô gái này!”

Trường hợp tình linh xảy ra làm cho phục vụ thiếu chút nữa sợ tới mức tay cầm tách cà phê run run vắng ra, vội vàng tự ổn định lại thân hình, rồi mới vững vàng mặt không đổi sắc nói: “Tiên Sinh, cà phê Lam Sơn của ngài.” An toàn đặt cà phê ở trước mặt người con trai, rồi mới mỉm cười đặt cà phê trước mặt cô gái có nụ cười quyến rũ kia.

A mỹ nữ này thật sự quá đẹp. Sao lại cùng gã này ngồi cùng một chỗ chứ? Phục vụ liếc mắt nhìn hai người một cái, thầm nghĩ như vậy rồi mới xoa người trở lại quầy.

“Này, anh nói nhỏ thôi được không? Mọi người đều nhìn chúng ta kìa!” Hà Văn bày ra một tư thế thanh nhã, dùng mắt ý bảo Hứa Tử Minh nhìn xung quanh. Hứa Tử Minh hướng bốn phía xung quanh nhìn một chút, thấy mọi người trong quán cà phê nhìn trộm phía hai người bọn họ, cậu đành phải ổn định lại cảm xúc, trở lại bộ dáng nhân sĩ nghiêng rằng nghiêng lợi nói với cô gái ngồi đối diện mình: “Mỹ nữ, cô có nhầm không? Lại bảo tôi đi giúp gia khóa Tần Phát Huy kia?! Chẳng lẽ cô không biết Thái Hiên Sinh không muốn nhìn thấy cậu ta sao?”

Nghe vậy Hà Văn lộ ra bộ dáng thần bí khó lường mỉm cười, lay động ngón tay thon dài trắng nõn nói: “Tôi không bảo anh giúp Tần Phát Huy, tôi chỉ bảo anh giúp tôi thu phục tiểu tử Vi Khinh Hải kia, làm cho Thái Hiên Sinh cùng Tần Phát Huy có cơ hội ở chung thôi.”

Hứa Tử Minh hừ lạnh một tiếng, lập tức phản bác: “Tôi không đồng ý! Dù là động tới tên hỗn đản nào tôi cũng không đồng ý!”

Hà Văn mời Hứa Tử Minh vào quán cà phê này, hai người nói chuyện đã lâu mà hần vẫn chưa đồng ý, cô đành phải ra tuyệt chiêu! Lấy từ túi xách ra một quyển sổ tay, tùy ý lật vài tờ, gian xảo chậm rãi đọc ra tên một cô gái.

Quả nhiên không ngoài dự tính, vẻ mặt Hứa Tử Minh lập tức biến sắc, trừng lớn mắt dường như không tin cái tên kia lại từ trong miệng Hà Văn nói ra. “Làm sao cô biết?” Nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng thầm nghĩ không biết cô gái này còn biết bí mật gì của mình? Thật sự là làm cho người ta thấy sợ.....

“Ai nha tôi chỉ không cẩn thận biết được thôi ” Hà Văn ra vẻ vô tội, cười tủm tỉm đáp. Nhìn ánh mắt Hứa Tử Minh tràn ngập cảnh giác, trong lòng liền cười trộm. Rồi cô mới tiếp tục nói tên một cô gái có quan hệ với Hứa Tử Minh, “Tôi biết Hứa thiếu gia của chúng ta chính là thích lưu luyến yên hoa, rồi mới vô tình biết được hai cô gái này có quan hệ rất mật thiết với anh nha hơn nữa tôi còn biết hai cô gái này yêu anh thật lòng, anh xem nếu tôi không cẩn thận không giữ được lời nói, đến lúc đó Hứa thiếu gia khó giữ được cái mệnh này!” Nói xong, cô cười ha ha thành tiếng.

“Có!” Hứa Tử Minh nghe xong, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh. Đều do chính mình quá đào hoa, gặp phải hai vị đại phiến toái. Một là con gái của lão đại của lão đại giới hắc đạo, một là con gái của một nhà chính khách, say đắm sắc đẹp của hai cô gái lại không nghĩ tới rơi vào mối quan hệ một chân dẫm hai thuyền. Bởi vậy, khi cùng hai cô gái tìm vui thú đều phải chọn thời gian, tránh các cô bắt gặp lại phá chuyện tốt của mình.

Hiện tại bị Hà Văn điều tra ra, nếu cô gái này thật sự không giữ miệng như cô nói, như vậy cậu tuyệt đối không qua được! Đáy lòng nguyên rửa cô gái ngoan độc trước mắt, bề ngoài bày ra bộ dáng không sao cả, nhưng có thể nhận thấy được Hứa Tử Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói chuyện: “Nếu tôi giúp cô, cô đồng ý không để lộ tin tức này ra sao?”

“Đương nhiên. Chỉ cần anh đáp ứng giúp tôi chuyện này, tôi nhất định đem chuyện chúng ta nói ở quán cà phê hôm nay quên không còn một mảnh, không phải sao?” Lộ nụ cười gian kế thực hiện được, Hà Văn cảm giác được đối với người đàn ông này phải ra chiêu mạnh mới hiểu phải cú đầu. “Lại nói, chẳng lẽ anh muốn Thái Hiền Sinh sinh đứa nhỏ ra, đứa nhỏ lại không biết cha mình là ai sao? Như vậy thật đáng thương ” Quả nhiên là thiên tài biểu diễn, cô vừa nói bên khóe mắt vừa chảy ra một giọt nước mắt.

Mẹ nó! Thái Hiền Sinh chính là không muốn đứa nhỏ nhận Tần Phát Huy là cha không phải sao? Hứa Tử Minh trong lòng nghĩ như thế, nhưng là không nói ra miệng. Nhìn ra được Hà Văn thật tình, cậu đành phải bắt đắc dĩ thở dài một hơi, “Vậy cô muốn tôi làm như thế nào?”

Rồi hai người tại quán cà phê vụng trộm bàn bạc làm sao giải quyết chuyện của Thái Hiền Sinh cùng Tần Phát Huy.

“Chị xác nhận muốn tôi như thế này đi gặp Hiền Sinh?” Bên trên là một đầu tóc vàng, mang một cặp kính không độ, dưới mũi còn dán râu giả, Tần Phát Huy nhú mày nhìn bộ dáng quái dị của mình trong gương, khóe miệng run rẩy.

Dưới bàn tay tỉ mỉ của Hà Văn, hoàn toàn đem bộ dạng trước đó của Tần Phát Huy thay đổi. Cô dường như rất vừa lòng tác phẩm của mình, cười tủm tỉm hướng nam tử kia cười nói: “Đúng vậy, cậu nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của tôi mà làm.”

Bởi vì cô nghĩ nếu cô trực tiếp đem Tần Phát Huy đến nơi Thái Hiền Sinh ở, nhất định sẽ bị đuổi đi. Cho nên cô mới có ý tưởng cải trang này, đành phải miễn cưỡng ủy khuất Tần Phát Huy, tuy rằng nhìn bộ dáng của cậu ta lúc này trong lòng cô cũng rất muốn cười.

Tần Phát Huy trước đó đáp ứng nghe theo Hà Văn, cho dù bây giờ biến thành cái dạng này, trong lòng có oán hận cũng không dễ nói ra miệng, da đầu căng cứng ngồi trên xe của Hà Văn, đi vào tòa biệt thự Thái Hiền Sinh ở.

Đứng ngoài cửa, Hà Văn lập đi lập lại: “Hết thấy nghe theo tôi, cậu chỉ cần gạt đầu là được, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Tần Phát Huy không chần chừ nói.

Như trước người mở cửa là Vi Khinh Hải, thoạt nhìn tâm tình cậu ta hôm nay không tệ, Hà Văn cũng không dây dưa gì với cậu, chỉ bảo cậu gọi Thái Hiền Sinh ra. Hai người đứng chờ trong phòng khách, Tần Phát

Huy nhìn không gian bên trong tòa nhà, phía trên sảnh lớn có đèn thủy tinh huyền ảo, xung quanh có mấy cái ghế tựa cùng sofa, bên cạnh là một cái bàn ăn, bài trí vô cùng đơn giản ngay cả tivi cũng không có. Không có lẽ Thái Hiền Sinh thực sự ở đây ẩn cư?

Đợi khoảng năm phút, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa, người tới quả nhiên là Hứa Tử Minh. Cậu liếc mắt nhìn Hà Văn cùng người bên cạnh, đột nhiên phốc cười ra tiếng.

“Cười cái gì mà cười, câm miệng cho tôi!” Hà Văn dùng sức đánh lên vai cậu, nổi giận nói.

Hứa Tử Minh lấy tay che lại ý cười, đành phải chạy tới một bên điên cuồng cười trộm.

Thái Hiền Sinh xuống lầu, thấy hôm nay khách thật là nhiều, lập tức gọi Vi Khinh Hải chuẩn bị trà nước tiếp khách. Anh ôm bụng ngẩng đầu nhìn người lạ bên cạnh Hà Văn, nói: “Hà Văn, người bên cạnh em kia là?”

“Nga, Hiền Sinh đây là một người bạn của em, cậu ta cùng đường không có tiền tìm chỗ ở, em tính bảo cậu ấy đến ở chỗ anh một thời gian, không biết có được không?” Hà Văn vừa giải thích vừa đem Tần Phát Huy đẩy ra trước mặt Thái Hiền Sinh.

Tần Phát Huy nhìn Thái Hiền Sinh qua cặp kính mắt, lại sợ anh nhận ra mình, nghe anh hỏi như vậy lập tức buông hòn đá lớn trong lòng. Từ khi cậu cùng Hà Văn có giao dịch, Hà Văn đã nói cho cậu người đàn ông trước mặt đã lại mang thai, mà cha đứa nhỏ cũng chính là cậu. Lúc ấy trong lòng Tần Phát Huy vừa mừng vừa lo, mừng vì chuyện này có thể là cơ hội cùng với Thái Hiền Sinh, lo vì Thái Hiền Sinh nói không chừng không muốn chấp nhận mình.

Nhớ tới trước đó mình mê luyến anh họ mà làm tổn thương Thái Hiền Sinh, trong lòng cậu hối không kịp. Cho tới tận bây giờ cậu mới sâu sắc hiểu được lúc ấy Thái Hiền Sinh đối tốt với mình cùng anh họ đối tốt với mình là khác nhau, chỉ có thể đổ tại lúc đó cậu quá cực đoan, vẫn cho rằng anh họ mới là người quan trọng nhất với mình. Con người ta, luôn ở lúc mất đi mới hiểu được phải quý trọng.

“Ah, thì ra là bạn của Hà Văn. Không biết nên xưng hô như thế nào?” Thái Hiền Sinh gật đầu ý bảo đồng ý.

“Ack, tên tôi là.....” Bị Thái Hiền Sinh hỏi như thế, Tần Phát Huy nhất thời không biết lấy tên gì cho thân phận này của mình.

Hà Văn vội vàng đi lên trước giải vây: “Anh gọi cậu ấy là Tiểu Bạch là được.”

Phốc! Hứa Tử Minh vừa nghe xong rốt cuộc không nhịn được cười, ha ha cười lớn lên. Bị tiếng cười cuốn hút, Thái Hiền Sinh cũng không nhịn được lần đầu tiên ở trước mặt mọi người lộ ra vẻ tươi cười.

Cái tên quý gì?! Tiểu Bạch?! Có lầm hay không? Cô gái này lại lấy cho cậu tên một con cún? Không đúng! Tiểu Bạch cái gì, còn không bằng gọi cậu là Tiểu Hắc, Tiểu Hồng, Tiểu Lục đi!!! Tần Phát Huy nghe vậy, lập tức trừng mắt nhìn Hà Văn một cái, bị nàng lườm lại.

Thái Hiền Sinh nhận thấy dường như sắc mặt người trước mặt có điểm khó coi, có lẽ là đối với việc mọi người cười tên mình mà khó chịu. Anh lập tức che dấu ý cười, vội vàng nói: “Tiểu Bạch tiên sinh, người tới chính là khách, cậu yên tâm ở đây đi.”

Đột nhiên, Hà Văn chạy tới trước mặt Thái Hiền Sinh chỉ Tần Phát Huy nói: “Hiền Sinh, tuy rằng bạn của em sẽ ở lại nơi này của anh, ăn của anh, dùng của anh, anh cũng đừng khách khí, cứ việc bảo cậu ấy giúp đỡ dọn dẹp quét tước vệ sinh nhà gì đó, anh biết chưa?”

Thái Hiền Sinh à một tiếng, ngượng ngùng nói: “Sao có thể làm vậy, nếu là bạn của Hà Văn, anh đương nhiên phải đối thật tốt chứ!”

Hà Văn vội vàng phất tay phủ nhận: “Không có vấn đề gì. Trước đó em đã nói với cậu ấy rồi. Đúng không, Tiểu Bạch?” Dứt lời quăng một ánh mắt hướng Tần Phát Huy.

Tần Phát Huy lập tức gật đầu, ý bảo Hà Văn nói đúng.

“Đúng rồi, Hiền Sinh, có chuyện này không biết phải nói với cậu thế nào.” Hứa Tử Minh đi lên trước, lộ ra biểu tình do dự hướng Thái Hiền Sinh.

“Có chuyện gì? Cậu nói đi, Tử Minh.”

“Là như thế này. Lão già nhà tớ cho tớ một mình một ngôi nhà lớn thực sự quá nhàm chán, tớ muốn mượn Khinh Hải nhà cậu tới ở cùng vài ngày, được không?” Hứa Tử Minh lộ ra bộ dáng a dua, thỉnh thoảng lại nhìn Vi Khinh Hải đang đặt trà lên bàn vài lần.

Vi Khinh Hải vừa nghe ông chú đáng ghét này muốn mang cậu đi nơi khác, đương nhiên không nói hai lời lập tức phủ quyết. “Em không đi cùng ông chú này đâu!”

“Ack.....Tử Minh, cậu ấy không đồng ý.” Biết rõ thực ra Hứa Tử Minh có lòng tốt muốn đưa Vi Khinh Hải ra ngoài nhìn ngắm đó đây, Thái Hiền Sinh đương nhiên cảm thấy kế hoạch này tốt, nhưng đương sự không đồng ý anh cũng không có biện pháp.

Hứa Tử Minh dường như đã sớm biết Vi Khinh Hải sẽ cự tuyệt lòng tốt của mình, đột nhiên che miệng Vi Khinh Hải, rồi cứ như vậy tha cậu đi ra phía cửa. Vi Khinh Hải bị người ta đối đãi như thế đương nhiên phản kháng, đáng tiếc một đứa nhỏ hơn mười tuổi sao có thể đấu lại một người đàn ông cường tráng chứ, không phản kháng được bao lâu đã bị Hứa Tử Minh dùng chút sức đem cả người vác lên vai, ôm đi thẳng.

Nhìn tình huống này, Thái Hiền Sinh muốn lên tiếng cự tuyệt đề nghị của Hứa Tử Minh, nhưng hai người đó đã sớm không thấy bóng.

“Yên tâm đi, Tử Minh nhất định đối xử tốt với Khinh Hải nhà anh! Cũng không còn sớm, em cũng chạy lấy người đây. Bye bye hai vị ” Nhìn thấy kế hoạch của mình thành công hoàn mỹ, Hà Văn đương nhiên lập tức công thành lui thân, phất tay bước đi. Lưu lại trong sảnh hai người đàn ông mặt đối mặt không biết nói gì.

Vũ: Khinh Hải nhà Hiền Sinh bị ép gả em nhỏ bé quá, không chống cự lại người đàn ông cường tráng kia được chắm nước mắt

Quân: ạp ạp còn không phải do đầu óc nàng đen tối hả????? Bé cưng chỉ 10 tuổi thôi đấy!

Năm mới vui vẻ a

35. Chương 35

Editor: Tiểu Vũ

Thái Hiền Sinh nhìn sắc trời muộn dần, cũng không nên trì hoãn người bạn Hà Văn giới thiệu đến, vội vàng từ sofa đứng lên, thẳng sống lưng, chỉ trên lầu nói: “Cũng không còn sớm, tôi mang cậu lên tầng hai xem phòng trước đã.”

Tần Phát Huy nhìn thấy Thái Hiền Sinh muốn lên lầu, lập tức đi lên trước đỡ lấy anh nói: “Không bằng để em dìu anh lên?” Hiện tại Hà Văn không ở bên cạnh, chỉ có cậu cùng Thái Hiền Sinh hai người ở đây, sợ Thái Hiền Sinh nghe ra giọng cậu, cậu cố ý hạ giọng.

“Tốt, cảm ơn cậu.” Thái Hiền Sinh cảm thấy bạn của Hà Văn thực sự là người tốt, nếu lúc này anh cự tuyệt sự giúp đỡ của người bên cạnh, sẽ có vẻ có chút xa cách, cho nên anh đã đáp ứng.

Dưới sự giúp đỡ của Tần Phát Huy, rất nhanh bọn họ tới tầng hai. “Đây là phòng của cậu.” Thái Hiền Sinh đẩy ra một cánh cửa, bên trong có một cái giường lớn, gia cụ đầy đủ. “Bên cạnh là phòng của tôi, đi tới nữa là toilet cùng phòng tắm.” Anh kiên nhẫn giải thích cùng bạn của Hà Văn.

“A, đúng rồi, hành lý của cậu ở đâu? Nên đem lên đây.” Thái Hiền Sinh bỗng nhiên nhớ ra, xoay người nói với người phía sau.

“Cái này..... Em không có hành lý.....” Tần Phát Huy hạ giọng, cúi thấp đầu trả lời. Đều do cái cô Hà Văn kia, an bài cho mình nhân vật như vậy, nhưng lại không cho cậu mang theo một ít quần áo, nói mang theo quần áo sang quý của Tần Phát Huy sẽ không ra dáng người nghèo.

“Vậy sao.....” Nhớ tới lời Hà Văn trước đó gia cảnh người bạn này thực cùng, nói vậy quần áo đang mặc của người trước mắt mình là bộ duy nhất để giữ thể diện, Thái Hiền Sinh không khỏi nhũn mảy, suy nghĩ một lát, rồi mới tự đi vào phòng mình mở tủ quần áo lấy ra vài bộ quần áo, đưa cho Tần Phát Huy cười nói: “Tôi có vài bộ quần áo, mua rồi không mặc, tôi thấy dáng người của cậu không khác biệt tôi lắm, cậu dùng tạm có được không?”

Không nghĩ tới Thái Hiền Sinh đem quần áo của anh cho mình, Tần Phát Huy đối với thân phận của mình bây giờ vừa hận vừa vui, vội đưa tay nhận nói cảm ơn. Nay lại cảm thấy ý tưởng của Hà Văn thật sự không tệ, nhẹ nhàng vuốt ve mấy bộ quần áo, có cảm giác cùng Thái Hiền Sinh hai hợp thành một, ý tưởng dơ bẩn đó trong đầu nhanh chóng bị hắt đuổi ra ngoài.

“Đúng rồi, cậu ăn cơm chưa?” Thái Hiền Sinh nhìn vẻ mặt kỳ quái của người trước mặt, tò mò mở miệng hỏi. Nhìn thấy Tần Phát Huy vội vàng lắc đầu, anh lập tức tiếp tục nói: “Chúng ta xuống lầu nấu cơm đi. Thực ra tôi cũng thấy đói bụng, ha ha.”

“Không bằng để em làm cho.” Tần Phát Huy vừa nghe thấy Thái Hiền Sinh muốn đi nấu cơm lập tức đáp. Từ khi cùng Hà Văn ước định, cậu vẫn cố gắng học xem nên nấu cơm xào rau gì đó, chính là nghĩ sau này đi tới đây có thể giúp người trước mắt này, không để cho anh mệt nhọc thêm.

Thái Hiền Sinh thực sự kinh ngạc, nghe Tần Phát Huy giải thích xong, anh mang ý cười, gật đầu đồng ý. Ở bàn ăn tầng một, đợi thật lâu, Tần Phát Huy bưng lên một mâm đồ ăn hương vị đặt trước mặt anh. “Oa thơm quá ” Thái Hiền Sinh vội vàng động đũa gấp đồ ăn ăn, rồi dựng ngón tay cái lên khen: “Không nghĩ tới tay nghề cậu tốt như vậy, tôi thật sự là rất có lộc ăn. Ha ha ”

“Phải không? Vậy anh ăn nhiều một chút.” Tần Phát Huy nghe được lời ca ngợi âu yếm, trong lòng cao hứng, lập tức gấp thật nhiều đồ ăn bỏ vào trong bát Thái Hiền Sinh, cười tủm tỉm nói.

“A, cảm ơn.....” Thái Hiền Sinh nhìn một đồng đồ ăn trong bát, không biết nên biểu hiện như thế nào, chỉ có thể nói lời cảm ơn với người đàn ông vẫn đang mỉm cười với mình kia. Đột nhiên, người kia ngồi sát lại mình, vươn tay sờ khóe miệng mình, “Bên miệng anh có cái gì.....” Tần Phát Huy cười lau quệt thức ăn dính vào bên khóe miệng Thái Hiền Sinh, làm cho người đàn ông đối diện với động tác thành linh xảy ra của mình không có phòng bị, ngơ ngác nhìn Tần Phát Huy.

Đợi Thái Hiền Sinh phản ứng lại, Tần Phát Huy đã ngồi lại chỗ của mình, anh vội vàng cầm lấy khăn tay bên cạnh, lau môi, xấu hổ cười cười, “Ngượng quá.....tôi không để ý.....”

Tần Phát Huy lắc đầu, cầm lấy bát đĩa tiếp tục ăn. Thái Hiền Sinh thấy đối phương căn bản không để ý, liền từ bỏ, chỉ là vì sao cảm xúc lúc người kia sờ khóe miệng mình lại quen thuộc như vậy.....

Buổi tối chín, mười giờ, Hứa Tử Minh vừa từ bên ngoài về, mở cửa ra, chợt nghe thấy tiếng máy chơi game ở sảnh lớn, đi vào thì thấy Vi Khinh Hải lấy điều khiển trò chơi ở chỗ nào cố gắng đánh nhau, dường như không nhận ra cậu trở về.

Nhìn trường hợp như thế Hứa Tử Minh không khỏi có chút đau đầu, vốn đáp ứng Hà Văn tạm thời chăm sóc đứa nhỏ này, nhưng không nghĩ tới gia khóa này bị mình ép đến nơi đây, còn dùng công phu sư tử ngọam đòi cái gì ps3, xbox cái gì sản phẩm trò chơi, vì để cho cậu ta ngoan ngoãn ở trong nhà, Hứa Tử Minh đành phải gật đầu đáp ứng.

Mua cái trò chơi này xong, đứa nhỏ này thật sự ngoan ngoãn ở nhà, mỗi ngày đối diện cái TV chơi cái trò chơi làm cho người ta hoa mắt kia, may mà Hứa Tử Minh căn bản không có hứng thú với thứ đó, nhưng mà Vi Khinh Hải suốt ngày nhìn cái TV, thực sự sợ mắt cậu nhóc ngày nào đó sẽ hỏng mất.

Nhũn mảy, nghĩ tới cặp ***g thức ăn nhanh vừa mua hôm nay, cậu đến gần Vi Khinh Hải đang ngồi trên sàn chơi trò chơi, nói: “Ăn cơm, đừng đùa.”

Lúc này Vi Khinh Hải mới buông trò chơi trong tay, quay đầu nhìn Hứa Tử Minh lộ ra nụ cười khinh miệt không rõ ý tứ hàm xúc, “Tôi đã ăn từ sớm rồi, chờ đại thúc mua thức ăn nhanh về thì tôi đã chết đói sớm, hừ!” Hừ lạnh một tiếng, quay đầu tiếp tục chơi game.

Dường như cảm thấy lý trí của mình lại đứt thêm một sợi, Hứa Tử Minh áp chế tức giận, giải thích: “Đứa nhỏ này, anh không phải đại thúc! Anh mới hơn hai mươi tuổi, còn chưa tới mức cậu gọi bằng ông chú!”

Nói xong, không để ý Vi Khinh Hải chơi vui vẻ, trực tiếp đi tới bên cạnh TV ba một tiếng tắt đi.

“Đáng chết! Ông chú đang làm cái gì vậy chứ?” Vi Khinh Hải đang cố gắng vượt cửa 40 của trò chơi này, đột nhiên TV bị tắt đi, thuận tiện ngắt luôn nguồn điện, lửa giận nhất thời tăng vọt, hướng Hứa Tử Minh rống giận. Nghĩ rằng gia khảo này thật sự khô hài, gọi mình đến nhà anh ta chơi, rồi mỗi ngày đều mặc kệ muộn như vậy mới trở về!

“Suốt ngày chỉ biết ngồi chơi game, không sợ hỏng mắt sao?!” Hứa Tử Minh tức giận quát lại, một bên dọn dẹp máy chơi game bên người Vi Khinh Hải, một bên kéo Vi Khinh Hải đến cửa phòng, “Nhanh đi ngủ, trẻ con muộn như vậy còn không đi ngủ muốn ngày mai có mắt gấu mèo sao?”

“Khỉ! Tôi không cần!” Vi Khinh Hải gạt tay anh ra, hờn dỗi nói. Hứa Tử Minh miệng nói như cha dạy con, thật sự làm cho cậu khó chịu. Đến đây đã được hai ba ngày, nói thật trong lòng cậu muốn rời khỏi nơi này trở lại tòa thành nơi Thái Hiền Sinh ở, nhìn Thái Hiền Sinh ăn đồ ăn mình nấu tươi cười vui vẻ.

“Tôi muốn về nhà!” Vi Khinh Hải xoay người trở lại phòng khách, đưa lưng về phía Hứa Tử Minh nói ra mục đích của bản thân.

Cái gì? Tên nhóc này phải về nhà? Hứa Tử Minh vừa nghe cảm thấy không ổn, vội vàng tiến lên phía trước, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Cậu mới đến không bao lâu, làm gì gấp như vậy đã muốn về nhà?” Anh đối với tên nhóc này thực quá tốt, muốn cái gì liền mua cái đó, quả thực chính là thẻ ATM kiêm luôn siêu thị, nhưng cậu ta lại kiên trì về với Thái Hiền Sinh!

“Tôi mặc kệ! Tôi sẽ về nhà, tôi không thích nơi này!” Vi Khinh Hải giống đứa nhỏ hờn dỗi, đặt mông ngồi ở sofa đáp.

Hứa Tử Minh trầm nghĩ trước khi chuyện kia sáng tỏ, không thể đưa Vi Khinh Hải trở về. Rơi vào đường cùng đành phải làm ra bộ dáng lấy lòng, ngồi bên người Vi Khinh Hải hỏi: “Có chuyện gì không vui có thể nói cho anh biết, không nhất thiết lập tức phải về nhà.” Kỳ thật anh ước gì tên nhóc này mau chạy về với cha, chỉ là chịu mệnh lệnh của người ta, tự làm khổ mình.

“Nơi này thật buồn, không có người chơi với tôi, hơn nữa chú còn muộn như vậy mới về nhà, tôi không cảm thấy vui vẻ gì cả.” Vi Khinh Hải nói thẳng.

“Cái này..... Vậy cậu muốn anh làm thế nào?” Hứa Tử Minh vội đáp.

Vi Khinh Hải vừa nghe, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hứa Tử Minh, nửa ngày khóe miệng mới xả ra một nụ cười, “Cái đó.....Vậy sau này chú phải chơi với tôi, không thể về muộn như vậy, phải về đúng giờ ăn cơm. Thế nào?”

Nghe vậy, Hứa Tử Minh có cảm giác ngày tháng tự do tự tại không còn nữa, da đầu tê cứng, gật gật đáp: “Được rồi..... Anh đồng ý?”

“Hắc hắc, đại thúc đối với tôi thật tốt.....” Vi Khinh Hải thấy Hứa Tử Minh đồng ý đề nghị của mình, tươi cười như hoa.

=====

Quân: Tiểu Hứa thân ái, không phải nói chứ cảm giác của cưng thật giống tỷ nha Chúc cưng vui vẻ với cục cưng này nhé! cười đến sảng khoái Klq nhưng mọi người nói Play Boy sẽ thật bị cột chân chứ?

36. Chương 36

Editor: Tiểu Vũ

Tần Phát Huy bị Thái Hiền Sinh gọi là Tiểu Bạch đã ở tòa thành này được bốn năm ngày, mỗi ngày cậu đều cố gắng chăm sóc thân thể Thái Hiền Sinh, cố gắng nấu những món ăn dinh dưỡng cho Thái Hiền Sinh

ăn, mỗi khi nhìn thấy Thái Hiền Sinh cười thoải mái trên bàn cơm đều làm cho cậu cảm thấy thật vui vẻ, thật thỏa mãn.

Nhưng những ngày như vậy không thể tồn tại lâu, trong lòng Tần Phát Huy luôn vô cùng bất an, bởi cậu biết rõ nếu để Thái Hiền Sinh biết người ngày thường anh gọi là “Tiểu Bạch” thực ra là nhân vật do Tần Phát Huy giả mạo, có khả năng anh sẽ vô cùng tức giận không thể cứu vãn. Hiện tại Tần Phát Huy cảm thấy đổ kỵ với nhân vật của mình, bởi cậu có thể thân thiết với Thái Hiền Sinh, có thể khiến người này tươi cười ôn nhu, có thể cùng người này chung sống trong một không gian nhỏ bé.

Cứ như vậy Tần Phát Huy chìm trong cảm giác bất an trải qua một buổi tối, cơm nước xong Thái Hiền Sinh lên ban công phòng khách, ngồi xuống một cái ghế dựa, ngẩng đầu nhìn bầu trời vô số ngôi sao không nói gì.

Tần Phát Huy dọn dẹp xong bát đĩa trên bàn cơm, phát hiện Thái Hiền Sinh đang ở bên ngoài ban công, tò mò đi đến hỏi: “Đang nhìn cái gì mà mê mẩn như vậy?” Cậu vừa hỏi vừa theo ánh mắt của Thái Hiền Sinh nhìn lên trên trời, vùng ngoại thành không giống với thành phố lớn, có thể nhìn thấy rất nhiều ngôi sao xinh đẹp, đây là cảnh đẹp mà cho đến nay Tần Phát Huy đều xem nhẹ.

“Ha ha, đêm nay là mừng bảy tháng bảy theo nông lịch, đêm thất tịch. Tôi muốn nhìn xem tôi có thể tìm thấy sao Ngưu Lang hoặc sao Chức Nữ không.” Thái Hiền Sinh cười tủm tỉm giải thích.

Những đêm thất tịch trước đây Tần Phát Huy chỉ biết, trong truyền thuyết vào đêm thất tịch, ngẩng đầu có thể nhìn thấy Ngưu Lang Chức Nữ gặp gỡ ở Ngân Hà, chỉ là con người cậu rất ít khi tin tưởng chuyện xưa thần thoại, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không nhìn mấy chuyện lãng mạn cổ xưa căn bản không tồn tại.

“Sao thế? Anh tin chuyện thần thoại về Ngưu Lang Chức Nữ tồn tại sao?” Tần Phát Huy quay đầu nhìn Thái Hiền Sinh đang nhìn trời đêm không chuyển mắt, nghi hoặc mở miệng hỏi. Cậu thật sự không ngờ Thái Hiền Sinh lại lãng mạn như vậy, tin tưởng mấy thứ này.

Thái Hiền Sinh nghe vậy rời đôi mắt đang chăm chú nhìn trời, xoay lại nhìn Tần Phát Huy, bình tĩnh nói: “Không tin tưởng cũng không phủ nhận, chỉ thấy chuyện xưa này thực sự rất đẹp. Thơ cổ nói thật hay — Lưỡng tình nếu là cửu trường thì, hựu khởi tại triều sớm tối mộ : Nếu hai người yêu nhau vĩnh cửu, thì cần gì sớm tối bên nhau). Cổ nhân trước đây cũng đã đem cái gọi là tình yêu miêu tả sinh động như vậy, ngược lại con người bây giờ tại sao lại không chịu hiểu, haha.....”

Tần Phát Huy nghe anh nói chuyện giống như tự nói mình, nhưng lại nhìn thấy mặt anh không chút thay đổi, làm cho người ta không thể hiểu. Định đáp lại thì tiếng chuông chói tai ngoài cửa bỗng dưng vang lên, thầm nghĩ muộn như vậy còn có người nào sẽ đến nơi này, Thái Hiền Sinh mở miệng nói: “Đi mở cửa đi, muộn như vậy có lẽ là người quen.....”

Trong đầu mắng Thái Hiền Sinh một chút, Tần Phát Huy không tình nguyện đi đến trước đại môn, bất đắc dĩ mở cửa, chỉ thấy một vật thể một đầu lửa đỏ vọt mạnh vào, dùng tốc độ ánh sáng mặt trời tiến lại gần Thái Hiền Sinh. Tần Phát Huy bị sự việc thình lình xảy ra khiến cho không biết phải làm sao, vừa phản ứng lại đóng cửa quay đầu nhìn lên, chỉ thấy trên ban công vật thể kia ôm lấy Thái Hiền Sinh, phát ra một tiếng thét chói tai vui sướng, “oh my honey long time to see ”

Cái gì?! Người ngoại quốc?! Tần Phát Huy không thể lý giải đi đến bên ban công, lúc này mới nhìn rõ cái vật thể một đầu lửa đỏ kia là một người, chỉ là tóc màu lửa đỏ, dáng người cao gầy, trong tay còn cầm theo một bó hoa hồng. Chỉ thấy cậu ta cầm hoa hồng trong tay đưa cho Thái Hiền Sinh, rồi thừa dịp Thái Hiền Sinh không phòng bị hôn trộm trên mặt anh một cái.

Uy uy uy, gia khóa này đang làm cái quỷ gì?! Tần Phát Huy thấy một màn như vậy, nhất thời lửa giận tăng cao, vừa muốn tiến lên ngăn cản gia khóa này tiếp tục thân cận Thái Hiền Sinh, chợt thấy Thái Hiền Sinh lộ vẻ tươi cười nói: “Nguyên Bảo, đã lâu không gặp cậu, gần đây khỏe không?”

Không nghĩ tới là quen biết, Tần Phát Huy lập tức nhụt chí, kinh ngạc đứng cạnh ban công nhìn chuyện bên ngoài tiếp tục phát sinh.

“Hiên Sinh, thật sự lâu lắm không gặp anh! Em thật sự nhớ anh muốn chết!” Người được gọi là Nguyên

Bảo vẻ mặt vui sướng, lại hung hăng ôm lấy Thái Hiền Sinh, nhưng cậu ta lập tức nhận thấy được bụng Thái Hiền Sinh giống như biển lớn, không rõ cho nên mở miệng hỏi: “Hiên Sinh, bụng của anh làm sao vậy? Lớn như vậy?”

Thái Hiền Sinh nghe vậy trong lúc nhất thời không biết đáp lại như thế nào, đem ánh mắt chuyển dời đến Tần Phát Huy ở bên ngoài, vội vàng nói sang chuyện khác với Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, đây là bạn của tôi Tiểu Bạch. Tiểu Bạch, đây là Nguyên Bảo một bệnh nhân tôi chữa trị khi làm thầy thuốc trước đây.”

Thì ra là bệnh nhân trước kia đến nói cảm ơn, Tần Phát Huy nghĩ đến đây lập tức tươi cười, vươn tay cho Nguyên Bảo nói: “Xin chào, Nguyên Bảo.” Đáy lòng thầm cười trộm, lại có người tên như vậy. (Vũ: Xin hỏi, hiện tại tên của anh là gì á...:v)

Cậu lại không nghĩ tới cậu trai kia không thích mình, tay vươn ra dừng ở trên không thật lâu, Tần Phát Huy đành phải thu lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy tên kia trừng mắt cao thấp đánh giá mình, quay đầu làm nũng với Thái Hiền Sinh: “Hiên Sinh, vì cái gì cậu ta có thể ở cùng với anh? Em cũng muốn ”

“Nguyên Bảo hiểu lầm rồi, cậu ấy là bạn của một người bạn, bởi vì gia cảnh có chút khó khăn, tạm thời ở đây thôi.” Thái Hiền Sinh vội vàng giải thích. Khi ở bệnh viện, anh chỉ biết công phu bám người của Nguyên Bảo, không nghĩ tới anh rời bệnh viện tới nơi này ẩn cư, người này còn có thể tìm tới nơi này, quả là ngoài dự liệu của anh.

“Thì ra là như vậy.....” Nguyên Bảo thoát nhìn rất trẻ tuổi, khuôn mặt chưa răn rỏi, bộ dáng mân mê miệng giống như một đứa nhỏ. “Hiên Sinh, hôm nay là đêm thất tịch! Em từ xa tới nơi này thăm anh, muốn cùng anh trải qua một đêm tốt đẹp này ”

“Vậy sao? Vậy người nhà cậu có biết không?” Thái Hiền Sinh rất khâm phục Nguyên Bảo, tuy rằng là người ngoại quốc nhưng đối với lịch sử Trung Quốc có biết một hai. Nói đến, trước đây hình như anh có nghe đồng nghiệp ở bệnh viện nhắc tới, nói rằng Nguyên Bảo là vương tử Mỗ quốc?!

Nguyên Bảo vừa nghe Thái Hiền Sinh nhắc tới người nhà thì giận, vốn kế hoạch đêm nay nhất định phải tới nơi này, không nghĩ tới bị quản gia quản gắt gao, cuối cùng không chịu nổi chạy ra khỏi nhà, một mình đi vào nơi này muốn gặp Thái Hiền Sinh. Lúc nghe nói Thái Hiền Sinh rời bệnh viện, trong lòng cậu khổ sở, sau đó dựa vào một vài nhân vật lợi hại của quốc gia hỗ trợ, cuối cùng tìm được nơi ở của Thái Hiền Sinh hiện tại, hiện tại cậu không muốn lại rời khỏi Thái Hiền Sinh. Không chỉ vì y thuật của Thái Hiền Sinh lợi hại, còn vì con người Thái Hiền Sinh luôn đối tốt với mọi người, lúc trước khi vừa nhìn thấy Thái Hiền Sinh ở bệnh viện, Nguyên Bảo liền cảm thấy mình đã chìm trong bể tình.

“.....Biết, tốt lắm, Hiên Sinh không bằng em xem sao cùng anh được không?” Nguyên Bảo vội vàng cầm tay Thái Hiền Sinh, nói sang chuyện khác, hoàn toàn bỏ qua tên con trai phía sau mình.

Thái Hiền Sinh thấy Nguyên Bảo bộ dáng vui vẻ, cũng không hỏi nhiều, im lặng ngồi lại ghế, cùng Nguyên Bảo xem sao. Mà Tần Phát Huy ở phía sau, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, một lời cũng không thoát khỏi cổ họng.

Cho đến khi Nguyên Bảo lại muốn chạm tới Thái Hiền Sinh, Tần Phát Huy không nhẫn nại được, lập tức bắt cái tay kia, lớn tiếng nói: “Uy! Đừng có được nước tiến tới!”

Nguyên Bảo không nghĩ tới tên Tiểu Bạch kia cũng dám ngăn cản mình, sắc mặt lập tức trầm xuống, hất tay bị người ta nắm ra, “Hừ! Cậu thật là! Tên tốt không gọi lại gọi là cái gì Tiểu Bạch, thiếu chút nữa nghĩ cậu ngu ngốc nữa chứ!”

Đối với tên Hà Văn đặt cho, Tần Phát Huy luôn luôn cảm thấy khó chịu. Nay có người dám mắng tên này của mình, đáy lòng cậu lập tức muốn bảo hộ quyền lợi của cái tên, mắt lạnh nhìn Nguyên Bảo, “Cậu không giống vậy sao? Tên gì tốt không gọi gọi là cái gì Nguyên Bảo, còn có một đầu tóc lửa đỏ, tôi còn tưởng ở đâu chạy tới một con quái vật kia!”

“Cậu —” Nguyên Bảo nghiêng răng nghiêng lợi, cậu rất phản cảm người khác phát biểu ý kiến với tóc mình, đầu tóc màu đỏ lửa là do trời sinh, quốc gia bọn họ mọi người đều có thể có tóc màu đỏ, cậu cũng đặc biệt hài lòng với tóc mình. Nay ở bên ngoài, lại có người phát tiết với cái đầu cậu, lời nói vũ nhục như thế

Nguyên Bảo không thể không lên tiếng phản kháng! “Cậu muốn đánh nhau sao?! Đến đây tôi đã sớm nhìn cậu không vừa mắt! Bằng cái gì cậu có thể ở cùng Hiên Sinh!”

“Sao? Cậu muốn biết? Tôi cố tình không nói cho cậu đấy!” Tần Phát Huy khoanh tay trước ngực, bộ dáng xem kịch vui trông Nguyên Bảo đang cầm tức nhìn mình.

Nguyên Bảo tuổi trẻ khí ngạo không muốn nói nhiều, trực tiếp quăng một đấm hướng Tần Phát Huy, cũng không nghĩ tới Thái Hiên Sinh lúc này đứng bên người Tần Phát Huy bảo vệ cậu ta, một đấm đánh ra không thu lại được, không cẩn thận đánh trúng má Thái Hiên Sinh, khóe môi rỉ máu.

“Hiên Sinh, anh không sao chứ —”

“Hiên Sinh, anh không sao chứ —”

Hai người trăm miệng một lời kêu lên, vội vàng đỡ lấy Thái Hiên Sinh, chỉ thấy anh cười cười với bọn họ, “Không có việc gì..... Hai người đừng gây.....” Hai người thấy Thái Hiên Sinh bị thương, lập tức chuyển thành bạn bè, đồng thời gật đầu đồng ý. Thế chiến bùng nổ, chỉ vì Thái Hiên Sinh bị thương một câu khuyên bảo dễ dàng hóa giải.....

Quân: Ta thật ngoan, không hề tư tàng, không hề ém hàng..... khen ta đi khen ta đi mặt cún-đuôi vậy vậy

37. Chương 37

Editor: Tiểu Vũ

Bình minh mặt trời mọc, xung quanh mọi thứ đều thật yên tĩnh.

Tần Phát Huy nằm ở trên giường an ổn đi vào giấc ngủ, tối hôm qua cuối cùng cùng Nguyên Bảo kết bạn, hai người cùng ngồi uống rượu. Thật không nghĩ tới gã trai tóc đỏ kia lại uống rượu như vậy, uống được một lúc Tần Phát Huy căn bản không có khả năng tỉnh rượu, thiếu chút nữa thì trực tiếp ngã ra ban công ngủ. Nay cậu vẫn còn đau đầu kinh khủng, quả nhiên là do say rượu sao?

Đột nhiên, dưới tầng vang lên tiếng chuông cửa dồn dập, tiếng chuông bén nhọn làm cho Tần Phát Huy không thể đi vào giấc ngủ an ổn, mở con người mê mang, thấp giọng nguyên rủa một tiếng, cầm lấy gối trực tiếp trùm lên đầu mình, không muốn để ý tiếng chuông liên tiếp không dừng kia.

Nhưng tiếng chuông chết tiệt giống như căn bản sẽ không dừng lại, liều mạng vang lên, quấy nhiễu cậu không thể ngủ. Khốn! Là tên trướng thối nào ban ngày không ngủ được tới quấy người ta ngủ?! Không thể nhẫn nại tiếng chuông này Tần Phát Huy dùng sức bỏ gối đầu ra, đứng xuống giường phủ áo ngủ Thái Hiên Sinh cho lên mình, lúc đi ra ngoài còn không quên soi qua gương, nhìn xem trên mặt mình có còn dính chòm râu giả kia không.

Nổi giận đùng đùng đi xuống lầu, đi đến cửa trước, mở cửa ra chỉ thấy một người đàn ông có vẻ hơn năm mươi tuổi hướng mình cúi đầu một chút, lễ phép mở miệng hỏi: “Xin hỏi vương tử điện hạ hiện tại ở đây phải không?”

Cái gì vương tử điện hạ? Tần Phát Huy bị hỏi về mặt mờ mịt không hiểu ra sao, không biết như thế nào đáp lại. Người đàn ông kia thấy biểu tình mê mang của cậu, vội vàng sửa miệng: “Xin hỏi Nguyên Bảo vương tử điện hạ hiện đang ở đây phải không?”

Nga! Thì ra là đến tìm cái tên gia hỏa tóc đỏ! Tần Phát Huy chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, phát hiện phía sau ông ta còn có vài người đàn ông cường tráng mặc tây trang màu đen giống như vệ sĩ, càng kinh ngạc hơn là phía sau bọn họ là một cái trục thẳng xa hoa! Tuy rằng nơi này cách xa nội thành, nhưng phụ cận đều là rừng rậm, bốn phía rộng lớn xung quanh tòa thành là mặt cỏ không có gì hơn, cái trục thẳng to lớn như này Tần Phát Huy mới nhìn thấy lần đầu.

“Chú là tìm Nguyên Bảo đi? Cậu ta hình như là ở trong phòng ngủ ở tầng hai.” Tần Phát Huy quay đầu chỉ vị trí tầng hai, mở rộng cửa để người đàn ông tìm Nguyên Bảo tiến vào.

Chỉ thấy người kia lập tức gọi vài tên bảo vệ phía sau, mấy người mang kính đen nhận được hiệu lệnh lập tức tiến vào đại sảnh, lên lầu hai. “Thật có lỗi, sớm như vậy đến quấy rầy.” Người tìm Nguyên Bảo hướng Tần Phát Huy lễ phép giải thích.

Tần Phát Huy tức giận trừng người đàn ông kia, biết đến quấy rầy sớm như thế là sai, các người không thể tới nay hãy đến sao? Khó chịu đứng cạnh cửa một khắc, chợt nghe lầu hai có tiếng vang thật lớn.

“A — các anh đang làm cái gì?!”

Vừa nghe là âm thanh của Nguyên Bảo, Tần Phát Huy ngẩng đầu lên chỉ thấy Nguyên Bảo bị mấy vị bảo vệ kia ôm cả người trên vai, trên người còn mặc một bộ quần áo ngủ có hình ảnh phim hoạt hình. “Chết tiệt! Các người mau buông tôi ra, tôi không về, tôi muốn Hiến Sinh —” Nửa đêm tối hôm qua Nguyên Bảo vụng trộm lên vào phòng Thái Hiến Sinh, có thể ngủ cùng người mình thích cậu cảm thấy mỹ mãn. Nhưng đúng lúc cậu đang ngủ ngọt ngào thì bị mấy người này thô lỗ làm bừng tỉnh, rồi bị kèm hai bên người đến phòng ngoài.

Nguyên Bảo một bên gọi tên Hiến Sinh, một bên liều mạng dấy dựa, bất đắc dĩ cậu căn bản không thể kháng cự bộ đội đặc chủng của quốc gia, bọn họ nâng cậu đi xuống lầu mới buông cậu xuống. Biết rõ vị quân gia là loại người gian xảo ngoài cười nhưng trong không cười, trong lúc nhất thời cậu không biết phải phản ứng như thế nào.

Thầm nghĩ lần này thảm rồi, lại bị quân gia phát hiện mình trốn đi. Cậu nên làm thế nào đây? Nên làm thế nào đây? Vấn đề này quân quanh trong óc, lo âu cắn môi dưới, nhìn quân gia không nói được lời nào.

“Nguyên Bảo điện hạ, ngủ ngon chứ ạ?” Quân gia đến gần Nguyên Bảo, mỉm cười nói.

“Ách.....cũng không tệ lắm.....đi.....” Nguyên Bảo lấy tay sờ đầu, cười khan vài tiếng đáp lại.

“Vậy, thời gian cũng không còn sớm.” Quân gia nâng tay nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. “Điện hạ nên về đi họp, hôm nay có nhân vật quan trọng muốn đến quốc gia chúng ta chào hỏi vương tử người!” Nói xong dùng ánh mắt hướng bảo vệ bên người ngăn chặn Nguyên Bảo đang muốn trốn đi, hoàn toàn cắt đứt cơ hội của cậu.

Tần Phát Huy nhìn Nguyên Bảo bị vài người đàn ông cao lớn vây ở bên trong giống như chân giò hun khói, nhìn không được cười trộm vài tiếng, nhưng rất nhanh khôi phục nguyên dạng, đi ra trước hỏi người đàn ông làm Nguyên Bảo sợ hãi, “Xin hỏi các người cùng Nguyên Bảo có quan hệ gì? Vì cái gì vội vàng mang cậu ta đi như vậy? Không bằng để Nguyên Bảo ở lại vài ngày thì thế nào?” Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi cùng không tình nguyện của Nguyên Bảo, Tần Phát Huy tốt bụng ra mặt khuyên. Dù sao cậu cùng Nguyên Bảo vừa kết bạn tối qua, đi nhanh như vậy có chút tiếc.

“Ô — Tiểu Bạch, cậu đối với tôi thật tốt — ô —” Nguyên Bảo vừa nghe Tần Phát Huy muốn giữ mình lại, trong lòng thực sự cảm động, còn thiếu chảy nước mắt, nước mũi bổ nhào vào người ta.

“Vị tiên sinh này, ngại, Tiểu Bạch tiên sinh, cậu có biết Nguyên Bảo điện hạ của chúng tôi là người nào không?” Quân gia quay đầu nhìn về phía Tần Phát Huy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thẳng đối phương hỏi.

“Này.....Tôi cũng không rõ ràng lắm.....” Tần Phát Huy bị nhìn toàn thân sợ hãi, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời.

“Nguyên Bảo điện hạ là vương tử ở quốc gia chúng tôi, cũng chính là người thừa kế tiếp theo. Tối hôm qua Nguyên Bảo điện hạ vi phạm mệnh lệnh của tôi, vụng trộm chạy đến đây vì muốn gặp người bác sĩ ở bệnh viện khi trước, một vị vương tử chạy trốn suốt đêm cũng đã là sự việc vô cùng nghiêm trọng! Hiện tại vương tử điện hạ còn có sự việc trọng yếu phải đi, không thể ở đây lâu. Người đâu, mang vương tử điện hạ ra ngoài!” Quân gia nói xong, lập tức ra lệnh mang Nguyên Bảo ra ngoài, cưỡng chế cậu ta ngồi trên phi cơ.

Thì ra Nguyên Bảo là vương tử! Sau khi Tần Phát Huy biết được, biết mình không có khả năng cứu Nguyên Bảo, đây là việc quốc gia bọn họ cậu cũng không tiện can thiệp, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Nguyên Bảo khóc không ra nước mắt rời đi.

“Ô — Tiểu Bạch — cậu phải chăm sóc tốt cho Hiền Sinh nha —” Nguyên Bảo vừa dẩy dựa vừa la lớn với Tần Phát Huy.

“Biết rồi.” Tần PHát Huy vội vàng nói lại, không cần Nguyên Bảo nhiều lời cậu cũng biết mình phải chăm sóc Thái Hiền Sinh thật tốt, phất tay với Nguyên Bảo, nhìn theo Nguyên Bảo bị kèm hai bên đến trực thăng, quần gia lập tức ngồi lên, đóng cửa lại. Phi cơ trực thăng bắt đầu khởi động, cánh xoắn ốc phát ra tiếng vang thật lớn, Tần PHát Huy căn bản không thể tới gần, đành nhìn phi cơ chở Nguyên Bảo rời xa.

Đóng cửa lại xong, Tần Phát Huy đi lên lầu vào phòng Thái Hiền Sinh, tới gần chiếc giường lớn Thái Hiền Sinh ngủ say, ngồi xổm xuống nhìn chăm chú.

“Có chuyện gì sao?” Thái Hiền Sinh cảm giác được có người dùng tay vuốt ve trên mặt mình, hé mắt chỉ thấy Tần PHát Huy chăm chú nhìn mình. Một mỗi quá, tối hôm qua ngồi cùng hai tên buồng bình bọn họ, hiện tại toàn thân anh đều mệt mỗi không thôi.

“Nguyên Bảo đi rồi.....” Tần Phát Huy mở miệng nói, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Thái Hiền Sinh, theo bản năng nghĩ muốn vuốt ve, nhưng vẫn cố nhịn xuống.

“Uhm, tôi biết cậu ta phải đi.” Thái Hiền Sinh lấy tay sửa sang lại một chút mái tóc hỗn độn của mình, từ giường ngồi dậy. Thực ra khi ở bệnh viện, anh chỉ biết Nguyên Bảo là một người rất quan trọng, trên lưng cậu ấy mang trọng trách quốc gia, rất nhiều lúc cậu ấy không thể giống như người bình thường sống cuộc sống tùy tiện.

Tần Phát Huy thấy Thái Hiền Sinh có chút luyến tiếc Nguyên Bảo rời đi, vươn tay nắm mạnh hai tay của anh, vẻ mặt ôn nhu ngồi ở giường nhìn nam nhân đối diện cười nói: “Không phải anh còn có em sao? Em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, làm bạn với anh, không tốt sao?”

Nghe vậy, Thái Hiền Sinh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu đen kia, đồng tử tràn ngập sự cưng chiều đối với anh, mang ý cười nhìn người trước mặt ôn nhu nói: “Cảm ơn cậu.” Thái Hiền Sinh hiểu Tiểu Bạch nói như vậy là an ủi mình thôi, cũng không có khả năng làm bạn với mình mãi, nhưng lúc này anh cũng không có ý vạch trần, ngược lại an tâm chấp nhận.

Thứ ngoại tộc giống như anh, không có khả năng có được cái gọi là tình yêu. Nay anh nghĩ muốn sống thật tốt, đem tiểu sinh mệnh trong bụng sinh ra, như vậy cũng đã là đủ rồi.....

Cúi đầu nhìn bụng rỗng thật lớn, lấy tay nhẹ nhàng mà vuốt ve. Giờ phút này, trong mắt Thái Hiền Sinh tràn ngập nồng đậm tình yêu đối với tiểu sinh mệnh sắp đến với thế giới, hết thấy đều không cần nói ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-lang-cong-vu>